JENNY RANDLES

Copiii din stele

Extratereştrii sunt printre noi?

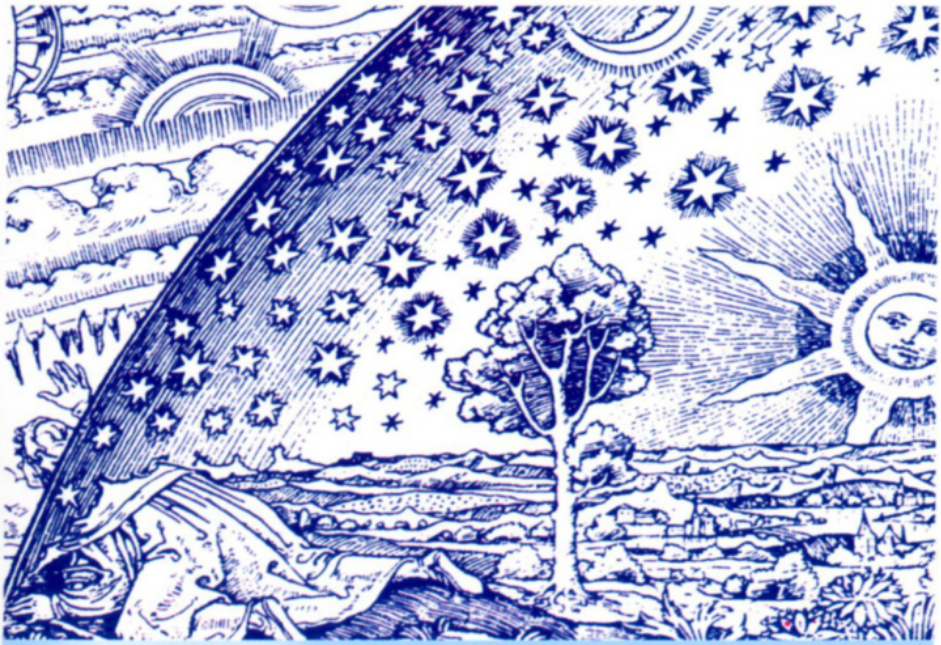

Dincolo de realitatea imediată

[image]

Copiii din stele

JENNY RANDLES a fost ufolog profesionist timp de douăzeci de ani şi a investigat nenumărate cazuri stranii, pe patru continente. A lucrat cu unele dintre cele mai reputate organizaţii de profil, inclusiv cu *Society for Psychical Research* şi *Northern Anomalies Research Organisation.* Este reprezentanta Marii Britanii la cel mai cunoscut grup american pentru cercetarea OZN-urilor, *Dr J. Allen Hynek Center for UFO Studies.* Timp de şase ani a redactat şi prezentat un program săptămânal de ştiri şi informaţii, „UFO Call", prin *British UFO Research Association* şi reţeaua telefonică BT şi a participat la realizarea serialului de televiziune *Strange but True.* Este autoarea mai multor cărţi, dintre care enumerăm: *Spontaneous Human Combustion, The Paranormal Year, Aliens: The Real Story* şi *Crop Circles.*

Jenny Randles

Copiii din stele

Extratereştrii sunt printre noi?

Editura POLIMARK
Bucureşti

DINCOLO DE REALITATEA IMEDIATĂ

Coperta: Silvia Muntenescu

Traducerea de Alexandra Anchescu şi Maria Alexe, după volumul Jenny Randles, Star Children, Robert Hale, London, 1994

© Jenny Randles 1994
First published în Great Britain 1994

The right of Jenny Randles to be identified as author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

© pentru versiunea în limba română:
Editura POLIMARK, Bucureşti, 2000

Tehnoredactare computerizată: Sanda Stroescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
RANDLES, JENNY
Copiii din stele: extratereştrii sunt printre noi?/Jenny Randles. Bucureşti: Polimark, 2000
224 p.; 20 cm. (Dincolo de realitatea imediată)
Tit. orig. (eng.): Star Children.
Bibliogr.
ISBN 973-9302-11-4

001.94 OZN

Introducere

O idee neobişnuită

În deceniul precedent a apărut o idee absolut neobişnuită. Ea a început sub forma unei bârfe în SUA pe la mijlocul anilor ’80, dar s-a răspândit cu repeziciune, făcând mare vâlvă, mai întâi în Marea Britanie şi apoi aproape în întreaga lume, transformându-se într-o adevărată convingere. Era atât de bizară, încât părea ridicolă, dar existau lucruri surprinzătoare care o atestau.

Trebuie spus, în primul rând, că nu a apărut din senin. Ea era urmarea acumulărilor în decurs de câteva decenii a informaţiilor despre întâlnirile cu OZN-uri şi se regăsea chiar şi în tradiţiile folclorice seculare ale diferitelor popoare despre ţinuturi ale spiriduşilor şi copii lăsaţi de aceştia în schimbul celor răpiţi de ei.

În plus, problema a devenit obiectul unor atente investigaţii — de la medici până la psihologi. Ei caută un răspuns, iar acesta oscilează între prozaic şi fantastic; totuşi, niciunul dintre ei nu ar putea pretinde că se află în preajma rezolvării misterului.

Dar există şi dovezi concludente. Nu sunt doar eternele poveşti legate de fenomene naturale, ci constatări ale unor ginecologi, analize medicale şi alte probe materiale conform cărora avem de-a face cu ceva mai mult decât simple fantezii.

În ce constă, de fapt, această convingere neobişnuită? Ea susţine că o formă de viaţă extraterestră este angajată într-un program pe termen lung de încrucişare genetică cu omenirea. Mai mult, că noi suntem, de fapt, adaptaţi din punct de vedere biologic, şi de aceea copiii noştri au fost vizaţi, chiar concepuţi în mod deliberat, astfel încât să fie posibilă aplicarea acestui plan. Este o imagine nu tocmai diferită de cea neonazistă, a unei rase cosmice superioare; căreia însă, din fericire, îi sunt atribuite intenţii mai bune.

Miezul acestui scenariu în plină desfăşurare este cutremurător de simplu: oamenii care trăiesc pe Pământ sunt la îndemâna acestui experiment, fie ca simpli pioni, fie ca produşi ai extratereştrilor. Unii sunt deja conştienţi de ceea ce li se va întâmpla. Mulţi au puteri deosebite şi sunt capabili să-i treacă pe oameni spre un nou mileniu, mai luminos. Dar s-ar putea ca milioane de oameni să fie implicaţi în acest scenariu având numai un vag sentiment că ceva ciudat le-a schimbat cândva cursul vieţii.

I-am numit pe toţi aceşti oameni „copiii din stele”... iar tu, cititorule, s-ar putea să fi unul dintre ei.

Jenny Randles
Cheshire

1. O lumină în noapte

Pensiunea era cufundată în întuneric şi Chris a adormit repede. Era în aprilie 1960; avea opt ani şi oboseala zilei o doborâse. În ciuda zgomotului surd al traficului londonez, ce răzbătea prin fereastră, Chris a ajuns repede în lumea viselor.

Nu mai fusese până atunci în Capitală. De fapt, nu părăsise niciodată casa de pe colinele Pennine, iar această călătorie, împreună cu un unchi şi o mătuşă, devenise aventura vieţii sale.

Mai târziu, ea îşi va aminti ce bine se simţise lângă fântâna înconjurată de stolul de porumbei din Trafalgar Square. Se schimbau gărzile la palat. Amintirile se înlănţuiau într-o reverie nostalgică, în care se amestecau de-a valma ambarcaţiuni de tot felul, locomotive albastre şi troleibuze roşii ce străbăteau silenţioase străzile curate din zonă.

În acea noapte — ultima din scurta lor şedere în Capitală — Chris se afla în Finsbury Park, nu într-o zonă centrală şi nici într-un hotel de lux, căci familia ei era departe de a fi înstărită. Exista însă un amănunt care compensa toate acestea — la doar câteva sute de metri, în clădirea unui vechi teatru, se turna un film. Privind printre obloane, Chris i-a zărit în cursul zilei pe Cliff Richard şi grupul Shadows, care turnau *The Young Ones*.

Brusc, calmul şi pacea nopţii de primăvară timpurie s-au risipit. Chris a sărit înspăimântată din pat. Se auzea un zgomot înfundat ce amintea de zumzetul unui roi de viespi. Simţea cum trupul îi vibrează şi devine puternic ca al unui erou din poveste. Totuşi, nu vedea decât o lumină, pătrunzând prin draperii, roşiatică, revărsându-se peste perne.

Preţ de o clipă ce nu se mai sfârşea, a fost ceva magic. Apoi, a devenit înspăimântător. Chris a încercat să spună ceva — nu chiar să ţipe — dar sunetul i s-a oprit în gât. A fost însă de ajuns ca să-i trezească pe ceilalţi. Dar până să se dezmeticească ei, lumina a dispărut. A urmat o linişte desăvârşită, o linişte ce putea fi tăiată parcă cu cuţitul.

S-a făcut din nou întuneric şi curând s-a auzit zgomotul străzii.

Chris a alungat întâmplarea în străfundul minţii sale. A fost, sau poate doar păruse a fi, un mister. O întrebase atunci pe mătuşă, dar aceasta nu văzuse nimic şi i-a spus că — poate — a fost un fulger. Cuvintele ei au fost ca un descântec pentru alungarea monstrului. Păreau totuşi neînsemnate faţă de uimitoarea putere şi strălucire ale acelei lumini orbitoare şi intermitente.

Chris rămăsese trează multe ore după ce lumina dispăruse. Nu

tunase, nu fulgerase şi nici măcar nu plouase
acesta era adevărul. Dar, pentru o puştoaică de opt ani explicaţia era plauzibilă, aşa încât a fost acceptată cu plăcere şi toate celelalte posibilităţi au fost date la o parte.

Peste mulţi ani, năluca unei amintiri întoarse din adâncurile memoriei i-a spus clar şi răspicat că nu fusese furtună cu trăznete. Fusese ceva mult mai fantastic.

Trei ani mai târziu, în august 1963, Chris a plecat din nou în vacanţă. De această dată era cu bunicii ei, la Blackpool, pe malul mării. Locuia tot într-o pensiune, aproape de ţărm, în spatele unui garaj de autobuze. Avea amintiri vii despre cântecele Beatles, despre Freddie şi formaţiunea Dreamers, acompaniind dansurile limbo pe nisip.

Şi din nou un mister.

Chris aici îşi amintea puţine lucruri. Doar atât cum, într-o dimineaţă, la micul dejun, se vorbea despre lumină. Toţi adulţii discutau cu aprindere despre lumină. Vorbeau plini de importanţă, privindu-şi copiii şi coborând tonul când observau că aceştia încercau să tragă cu urechea.

Chris fusese mustrată de bunicul ei, căci, trăgând cu urechea nu auzise ce o întrebase el. Mai târziu încercase să afle de la bunica ei cauza acelei agitaţii generale, dar a văzut-o încruntându-se, aşa că s-a gândit imediat că nici acum — când avea 11 ani — subiectul nu era considerat potrivit pentru discuţie. Mai târziu, când Chris va fi ceva mai mare, aceeaşi bunică îi va spune mai multe despre cele întâmplate în acea noapte. Iar de data asta totul era viu în memorie. Sentimentul agasant al unei semnificaţii deosebite se afla undeva în adâncurile subconştientului ei şi ticăia ca o bombă programată să explodeze cândva.

Lumina de la Blackpool fusese diferită. Era, aparent, mai colorată şi mai plăcută privirii. Ceea ce i-a făcut pe mai mulţi locatari să se ducă la ferestre şi să privească cerul senin. Se pare că cineva din personalul administrativ a avut curajul să se uite în sus spre cerul înstelat tocmai în momentul potrivit pentru a vedea cum o lumină de un roz-pal plutea lin peste lumea de jos în care trufaşă sosise.

Din nou, liniştea fusese desăvârşită. Din nou, misterul pur era lăsat să înfierbânte imaginaţia. „Era chiar deasupra acoperişului hotelului” i-a spus bunica ei, peste câţiva ani. „Cineva s-a gândit că aterizase chiar deasupra noastră. Eram cu toţii înmărmuriţi.”

Chris nu se întrebase niciodată dacă bunica însăşi fusese martoră. Chiar dacă ar fi fost şi ar fi vrut să-i explice, ar fi făcut-o numai când ar fi fost pregătită. Acum însă altceva o frământa pe Chris. O întrebare, pur şi simplu, nu-i dădea pace:

—„Noi ne aflam la ultimul etaj, nu-i aşa?”

—„Da”, mormăi bunica.

—„Eram cel mai aproape de... *orice* ar fi fost?”

Întrebarea rămânea fără răspuns. Nici nu avea nevoie de vreunul.

***

În anii dintre întâmplarea de la Blackpool şi cea mai importantă revelaţie, Chris a fost pasionată de spaţiu. Voia să devină astronom şi şi-a cumpărat un telescop ca să privească cerul, deşi sutele de felinare cu sodiu din oraşul Lancashire, unde locuia prin anii '60, reduceau la minim satisfacţiile acestei îndeletniciri.

La şcoală visa adeseori, cu ochii deschişi, la Univers. Totuşi, curiozitatea (dacă nu chiar ambiţia) o ajutau să obţină rezultate bune şi la şcoală. Fără să-şi dea seama, a descoperit că putea să-şi transforme visele într-un fel de realitate, aşternându-le pe hârtie.

Chris şi-a sacrificat nopţile din dormitorul ei mâzgălind pagini întregi dintr-un maculator cu coperte verzi, şi după câteva zile opera îi era încheiată. Era o lucrare ciudată, făcută doar pentru plăcerea ei. Un fel de exorcizare a demonului din sufletul ei. Nu se gândise nicio clipă să o arate şi celorlalţi, aşa cum făcuse înainte cu alte texte ale ei.

Mai demult, imediat după ce fusese la Londra, scrisese povestirea *Alice and the Roof Creatures* (Alice şi creaturile de pe acoperiş). Mama ei se mândrise cu acea povestire pe care o arătase şi altora. Chris se simţise mai degrabă jenată, ca şi când subiectul povestirii n-ar fi fost cu adevărat important. Ar fi fost mai degrabă altceva despre care simţea nevoia să vorbească.

Alice, ca personaj, provenea, desigur, din povestirile lui Lewis Caroll şi, alături de Winnie the Pooh, erau personajele ei favorite. Dar povestirea propriu-zisă era pe cât de originală, pe atât de absurdă. Era vorba de o fetiţă care fusese aspirată din casă şi întâmpinată de nişte creaturi mici şi stranii dintr-un fel de univers invizibil.

Mult timp după ce a scris această povestire, Chris obişnuia să se uite la cerul senin şi să le povestească prietenilor ei — amuzaţi de preocupările ei — că urmărea „creaturile cereşti”. Prietenii ei o priveau cu simpatie şi o întrebau dacă le văzuse vreodată, la care ea a răspuns mai întâi „A, da”, dar pe urmă şi-a dat seama că nu procedase bine dacă vroia să evite explicarea unor lucruri ce par inexplicabile celor sceptici.

Ultima lucrare a lui Chris, scrisă la trei sau patru ani după prima, mai păstrase ceva din naivitatea copilărească, dar era, întrucâtva, mai bine concepută. Era intitulată *Sleep Can Take You Far Away* (Somnul te poate duce departe).

În această povestire, o fetiţă, care era cam de vârsta ei, a adormit, iar apoi s-a trezit într-un spital, fără să ştie cum şi de ce. Se pare că fusese în comă câteva zile sau poate chiar săptămâni, iar acest „salt în timp” era cel mai important lucru pe care îl trăise vreodată.

În vreme ce doctorii încercau să înţeleagă ce se întâmplă, fetiţa şi-a pierdut din nou cunoştinţa, dar de data aceasta fusese luată într-o călătorie de către o inteligenţă extraterestră. Aceasta i-a arătat fetiţei planetele din sistemul nostru solar, pe care ea le-a recunoscut corect. Sistemul solar avea însă şi o a zecea planetă, între Neptun şi Pluto, nedescoperită încă de oamenii de ştiinţă. Apoi a fost dusă într-o altă galaxie şi i-au fost arătate alte minuni şi mai mari ale cosmo-biologiei, diferite tipuri de fiinţe extraterestre cu o perspectivă foarte diferită a Universului.

Ghizii extratereştri nu călătoreau la bordul unei nave spaţiale şi nu erau vizibili în timpul întâlnirii. Comunicau telepatic, iar călătoria avea la bază puterea gândului. Ei i-au explicat fetiţei călătoare că cei care au răpit-o erau exploratori şi încercau să stabilească un contact amplu cu alte forme de viaţă inteligente în acest mod subtil, căutând cu insistenţă ambasadori în fiecare nouă lume şi ajutându-i pe oameni să ajungă la o formă superioară a conştiinţei.

Cu acest proces era o problemă. Contactul se putea stabili numai când mintea era într-o anumită stare de conştienţă şi presupunea pierderea simţului realităţii pe durata drumului printre aştrii. Timpul se scurgea cu o altă viteză pe Pământ în perioada desfăşurării acestui exerciţiu mintal iar ca rezultat, la întoarcerea pe Pământ (sau pe orice altă planetă de unde provenea amintitul ambasador), victima dădea impresia că se află într-o comă profundă şi ireversibilă, poate timp de câteva minute, poate timp de câţiva ani. Dar vizitatorii binevoitori aduceau totdeauna persoana înapoi, în timp ce căutau omul potrivit pentru a-şi transmite mesajul în noua lume. Majoritatea celor răpiţi şi duşi în spaţiu nu-şi mai aduceau aminte, niciodată, de nimic.

***

După ce a scris, prin 1964, această povestire, Chris a pus-o la o parte, deoarece îşi atinsese scopul, o ajutase să-şi descarce sufletul. Ea a păstrat maculatorul cu coperte verzi până când a primit prima sa maşină de scris, ca un cadou de Crăciun, deşi examenul de absolvire era abia peste trei ani.

Între timp, fascinaţia ei pentru spaţiul cosmic s-a extins şi asupra fenomenului OZN. A citit câteva cărţi cu povestiri despre diverse obiecte zburătoare, sferice sau alungite, dar totul i s-a părut mai degrabă confuz şi accidental. Un om de ştiinţă francez, Jacques

Vallee, i-a captivat interesul prin abordările sale metodice. Ea îi citise cărţile apărute prin anii ’60 cu mai multă plăcere decât săptămânalele de benzi desenate. Dar nici Vallee nu reuşise să dezlege misterul OZN, şi curând ea începuse să trăiască cu bănuiala că nimeni nu o va face vreodată. Apoi, alte probleme ale adolescenţei i-au captat interesul.

Oricum, prin aceste lecturi ea a descoperit ceva. Întâmplarea de la Blackpool, din august 1963, fusese atestată de martori. Oricât de mult ar fi încercat să şteargă amintirea acelei nopţi, erau dovezi clare că acea experienţă avusese loc. Şi faptul era destul de neliniştitor.

S-a hotărât să-şi bată la maşină povestea, deşi nu avea niciun motiv deosebit. A schimbat personajul principal, dintr-o fetiţă a făcut un băiat ceva mai mare. Încântată de această mică schimbare, Chris a lăsat manuscrisul din maculatorul verde şi a uitat de el timp de aproape 20 de ani.

Povestirea lui Chris poate să pară banală, lipsită de semnificaţie. O înşiruire de întâmplări disparate, care au drept urmare formarea unor convingeri ciudate cărora li se dă expresie artistică.

Oricum, mulţi oameni par a se fi lăsat dominaţi întreaga viaţă de obsesia contactului misterios cu extratereştrii; convinşi, îmboldiţi şi împinşi în această direcţie de o serie de evenimente, ei au ajuns acolo unde nu şi-ar fi dorit niciodată să ajungă.

Povestirea lui Chris nu figurează aici pentru că este neobişnuită. Dimpotrivă, este mai puţin interesantă în comparaţie cu cele din paginile următoare. Într-un fel, este un test uşor, de vreme ce, în cele ce urmează, puterea noastră de înţelegere va fi supusă unor teste mult mai dificile. Dar s-ar putea să atingă o coardă a sensibilităţii anumitor cititori, deoarece, dacă ar fi să dăm crezare martorilor şi cercetătorilor, aşa ajung unii oameni să înţeleagă că ceva din copilăria lor a fost neobişnuit. Viaţa lor a fost călăuzită de un fenomen ciudat, care se bazează pe o taină cu care şi CIA s-ar mândri.

De fapt, deşi povestirea lui Chris începe inofensiv, ea se va îndrepta spre o concluzie care, atât la propriu, cât şi la figurat, rămâne „în aer”.

Chris, cu siguranţă, nu ştie nici acum dacă acele experienţe reprezintă geneza unui copil din stele sau sunt doar semne, fie ale unei dorinţe, fie ale unei uşoare tulburări psihice. Ea este la fel de nelămurită ca şi dumneavoastră în ceea ce priveşte sensul acestor lucruri — purtând o luptă disperată cu realitatea vădit autentică pe care aceste întâmplări *par* să o implice când sunt puse laolaltă.

Mai există un motiv important — pentru mine chiar foarte important — pentru plasarea întâmplărilor prin care a trecut Chris în aceste pagini de început. Pe parcursul cărţii vom întâlni mulţi martori, din întreaga lume, având de spus adesea lucruri incredibile. Ele se

asamblează într-o ciudată coeziune, după cum se va vedea; la aflarea lor, atât dumneavoastră cât şi eu vom întâmpina aceleaşi dificultăţi. În timp ce, orice aş zice eu, sunt puţine motive să credem că asemenea oameni nu spun adevărul — cel puţin aşa cum îl simt sau cum şi-l amintesc, există totuşi o barieră puternică: ei au fost acolo, iar noi nu.

Dar asta nu este valabil şi în cazul povestirii lui Chris. Vedeţi, eu ştiu sigur că acesta este adevărul, pentru că eu sunt Chris — Jennifer *Christine* Randles.

2. El nu era de pe acest Pământ

Am întâlnit pentru prima oară un extraterestru în noiembrie 1975. Numele lui era Gary.

Locul unde a avut loc această întâlnire nu era tocmai prielnic sănătăţii. Era un mic hotel, de lângă o fabrică de săpun din cartierul comercial al frumosului oraş Warrington. Nu era cea mai potrivită alegere pentru marcarea unui moment din istoria intergalactică.

Şi după 20 de ani, „Gary extraterestrul" mai era în Northamptonshire subiectul lucrărilor despre OZN-uri. Dar fără mare publicitate, căci el nu dorea aşa ceva. Îşi îndeplinea misiunea cu răbdare şi grijă, în ciuda unor ştiri că n-ar mai fi timp.

Majoritatea oamenilor care l-au întâlnit nu vedeau altceva decât un bărbos înalt, cu ochi pătrunzători şi teorii ciudate, care obişnuia să facă jeleuri pentru a-şi câştiga existenţa. Dar, dacă este să-l credem pe Gary, el era mult mai mult decât atât. El spunea că spiritul lui a venit de departe, că doar sălăşluieşte într-un corp pământean (pe care îl considera prea îngust). Se află aici ca să ne avertizeze despre marile dezastre ce se conturează la orizont şi vorbea despre profeţiile unor învăţaţi ca Nostradamus, aşa cum vorbim noi despre starea vremii.

Viaţa mea a fost influenţată de Gary în multe privinţe. La prima vedere, povestea lui pare absurdă. Dar există lucruri obscure în experienţa lui care m-au făcut să stau să-l ascult, să-mi fac notiţe şi să nu fiu atât de exigentă şi atât de raţională în logica mea, cum de altfel, ar trebui să fiu, cel puţin după ce am aranjat să-l duc să-l vadă un reputat om de ştiinţă din Londra şi am fost uimită să descopăr că acel profesor nu a fost tulburat de „mărturia" lui Gary. Într-adevăr, profesorul mi-a spus calm că mai întâlnise un extraterestru şi că avea chiar presimţirea că munca sa de pionierat în fizica sistemelor de propulsie ar putea foarte bine să fie condusă de mâini extraterestre.

Am părăsit complexul universitar în acea după-amiază de aprilie, clipind în lumina puternică a soarelui. Încercam, cu disperare, să mă conving că această călătorie de o zi în „zona crepusculară" se încheiase şi că aveam un bilet de întoarcere.

Doisprezece ani mai târziu mă aflam în casa unei femei de 29 de ani. Se numea Jayne, iar casa în care locuia se afla într-o suburbie a Manchesterului şi era proprietatea primăriei. Un confrate, Roy Sandbach, un cercetător al cărui scepticism funcţiona ca un antidot, se afla acolo ca să mă ajute să rămân în limitele realităţii. Aveam nevoie de un asemenea truc ca să nu cad pradă credulităţii mele.

Jayne îşi spunea cu dezinvoltură povestea, de altfel bine

ilustrată de talentele ei artistice latente. Soră medicală într-o clinică în care mai toţi pacienţii erau grav bolnavi, chiar irecuperabili, avea tăria necesară să lucreze în acel Ioc. Era fiica unui soldat american din Topeka, statul Kansas, un orăşel mic şi ciudat, a cărui distrugere într-un posibil război nuclear fusese descrisă într-un film de televiziune american. Jayne făcea adesea drumul între cele două oraşe, dar acum se gândea să părăsească Marea Britanie şi să se stabilească în vestul mijlociu al SUA.

Toate acestea erau povestite cu vervă şi cu real talent, ea dovedind şi o memorie formidabilă, căci evoca amintiri din vremea când era în cărucior — mi-a spus, de exemplu, că a vorbit la vârsta de doar câteva săptămâni, în timpul somnului era şi mai plină de fantezie, visa că-şi părăseşte trupul, că pluteşte sau zboară, şi totul trăit cu o asemenea intensitate încât părea real şi de multe ori oferea premoniţii cu privire la evenimente ce urmau să aibă loc în viaţa ei.

Mă gândeam, în timp ce vorbea, că este o reprezentantă ideală pentru noul curent al sfârşitului anilor ’80 — FPP *(Fantasy Prone Personality* — Personalitate cu înclinaţii spre fantasme), o teorie elaborată de psihologi şi folosită de ufologi bine intenţionaţi de a explica de ce oameni aparent obişnuiţi, raţionali şi evident oneşti, erau convinşi că au zburat cu o navă spaţială extraterestră. Fantasma putea fi atât de puternică, încât era greu de deosebit visul de realitate şi de aceea puteau fi confundate.

Privind-o pe Jayne, era uşor de observat ceea ce psihologii ar fi calificat fără să ezite. Ea era arhetipul personalităţii cu înclinaţii fantasmatice. Pe de altă parte, ce drept am fi avut să-i impunem drept fantasmă ceea ce ea privea totuşi ca o realitate? Aveam noi dreptate şi se înşela ea? Concluzia era, şi este, căci încă mai căutăm argumente că noi distingem între realitate şi vis conform unei concepţii comune. Convingerea că versiunea noastră este corectă şi că cea a unei astfel de personalităţi este o iluzie se bazează numai pe faptul că noi suntem mai mulţi. Dar, a fost şi o vreme când majoritatea oamenilor credeau că Pământul e plat, nu rotund. Slavă Domnului, n-am considerat că aveau dreptate numai pentru că erau mai mulţi.

Dar Jayne mai avea o poveste de spus. Într-o seară de iarnă, în ianuarie 1986, pe la nouă şi jumătate se pregătea de culcare, pentru că a doua zi era de serviciu în tura de dimineaţă. Din cauza orei neobişnuite, ritmul ei biologic se dereglase şi nu putea să adoarmă. Stătea culcată, cu ochii larg deschişi, îngrozită la gândul insomniei. Dintr-odată, a simţit o teribilă lovitură de pumn dată de o forţă invizibilă şi a înţeles că, de fapt, era ceea ce simţise adesea când revenea pe Pământ după ce îşi părăsise trupul, numai că de data aceasta nu se întorsese în trupul ei, cel puţin nu în cel de acum; se afla pe un tărâm extraterestru, cu picioarele în nisipul fierbinte al unui

deşert.

Privind în jur, uimită şi dezorientată, Jayne a constatat că se afla pe o culme. Experienţa era de un realism înfiorător. Fusese smulsă din pat şi dusă, la o distanţă de ani-lumină, prin spaţiu, pe o altă planetă ce gravita în jurul unei stele îndepărtate.

Cerul violet o învăluia ca o armură protectoare. Erau pe cer mai multe sfere de lumină pură, care pluteau cu mişcări extraordinare, ca şi când ar fi râs de zeii fizicii. Totuşi, oricât ar fi fost de ciudat, din alt motiv ajunsese în pragul disperării. Jayne era profund dezolată. Văzuse luminile îndepărtându-se şi îndreptându-se spre altceva şi se putuse gândi la un singur lucru: „De ce nu m-au luat cu ei? De ce m-au părăsit?"

Jayne a explicat că s-a simţit ca şi când ar fi fost un copil pe care părinţii l-ar fi dus cu maşina în deşertul californian şi l-ar fi abandonat acolo. La o distanţă imposibilă de acasă, vedea linia vieţii ei — poate că nu avea să se mai întoarcă vreodată —, simţind cât este de neajutorată într-o situaţie atât de grea.

Totuşi, mai era ceva legat de această experienţă. O voce i se insinua uşor în minte, o voce plăcută, plină de compasiune. Imagini o asaltau şi se succedau rapid şi ea nu era capabilă să reţină vreuna. Ele erau însă părţi ale unui joc, care începea să se contureze şi care era adânc implantat în subconştient.

O singură sferă mai rămăsese pe cerul violet. Se despărţise de celelalte şi se îndrepta spre ea. Nemişcată, a lăsat-o să se cuibărească în abdomenul ei, cuprinsă de o ospitalitate liniştitoare, alinătoare, calmantă.

Jayne arăta ca o stâncă retrăind acea noapte cu extratereştrii de la Manchester. Se plimba în camera mamei ei şi îşi descărca sufletul. Doi ani mai târziu ne-a întrebat pe Roy şi pe mine: *„Am fost oare cândva o extraterestră?",* ceea ce ne-a lăsat perplecşi.

O altă tânără se luptase cu imposibilul cu câţiva ani înainte de coşmarul lui Jayne. Avea însă o problemă în plus, un copilaş de doi sau trei ani, dacă îmi amintesc bine, pe care îl creştea singură. Aşa ceva nu e uşor pentru nimeni, nici chiar într-un mic orăşel de munte din sud-estul SUA. Dar ea înfrunta totul cu dârzenia ce-i era caracteristică, cel puţin până în acea noapte fatală.

Atunci apăruse acea lumină. Se strecurase pe lângă colţul unei dependinţe şi scălda câmpurile cu strălucirea ei. Dar mai cumplit decât această prezenţă inexplicabilă era faptul că îi furase ceva preţios din viaţă. Îi luase timpul. Îi răpise mai multe ore ce erau de mare preţ pentru ea şi o înhăţase, Dumnezeu ştie de ce, într-o cursă către infinit.

Femeia îşi amintea foarte puţin din ceea ce i se întâmplase. Erau imagini halucinante ale unor feţe străine în noapte, creaturi mici, albe sau gri, dintre acelea care au lăsat adesea în urmă imagini

neplăcute, triste, de plâns. Nu exista însă nimic concret, nici măcar o amintire. Totuşi, o întrebare o făcea să se cutremure.

Ce i-au făcut copilaşului ei?

În multe privinţe aceasta este povestea tipică şi poate lipsită de senzaţional a experienţelor de răpire. Noi am început să corespondăm pe la mijlocul anilor ’80, graţie interesului comun pentru grupul de „rock cosmic” *The Moody Blues,* a cărui muzică suscita uneori întrebări profunde. Pe atunci ei erau mai cunoscuţi în SUA decât în ţara din care proveneau, Marea Britanie, şi unde eu îi văzusem încă din 1968.

Abia după o vreme, tânăra femeie s-a încumetat să evoce câte ceva, deşi imprecis şi neclar, din coşmarul pe care îl trăise. Nu am insistat, căci era în mod evident ceva ce nu avea să fie spus decât la momentul potrivit şi doar cui va considera ea.

Oricum, mai era ceva în spatele acestei întâmplări, ceva ce aveam să descopăr şi în alte cazuri. Era, cu siguranţă, la fel de important, dacă nu chiar mai important decât confirmările şi infirmările privind pierderea noţiunii de timp şi răpirile de către extratereştri. Este vorba de faptul că această aventură a schimbat-o complet. A devenit alt om, o fiinţă sănătoasă, plăcută, plină de viaţă.

Nu mă pot abţine să nu vorbesc despre o superbă lucrare de artă de care era mândră şi pe care, de altfel, mi-a trimis-o aproape imediat. Mai târziu, am admirat-o pentru talentul ei pe tărâmul muzicii — textele cântecelor ei vorbeau despre spaţiu, conştiinţă cosmică şi adevăruri universale. Şi-a schimbat chiar oficial numele devenind Judith Starchild. Mi-a spus că aşa a simţit că trebuie să facă.

Era o consecinţă a unui trend pe care nimeni nu îl putuse identifica. Mai târziu am primit o casetă de la un grup folk, care se inspira din experienţele răpiţilor şi care îşi luase un nume frumos şi foarte potrivit, Phoenix. El simboliza experienţa tuturor celor transformaţi de focul răpirilor extraterestre, a celor care deveniseră mai optimişti şi mai creativi, scriind versuri de inspiraţie spirituală.

Ce-i drept, mai era şi povestea lui Betty Andreasson, din Massachusetts, o poveste asemănătoare. Ea pretindea că pe la sfârşitul anilor ’60 fusese răpită de nişte extratereştri mici, gri, care îi vizitaseră casa. Atunci ei îi lăsaseră pe ceilalţi din familie într-un fel de transă ori paralizie, astfel încât să nu perceapă trecerea timpului.

Aventurile ei au fost povestite de un cercetător vechi şi respectabil al fenomenului OZN, Ray Fowler, în cartea *The Andreasson Affair* (Cazul Andreasson) şi, apoi, în *Phase Two* (Faza a doua). Unele din lucrările sale ulterioare, cum ar fi *The Watehers* (Urmăritorii) au continuat povestea şi au dat amănunte uimitoare despre Fowler însuşi, un om pe care nu l-am întâlnit niciodată, dar pe care l-am admirat. El părea să facă parte din fenomen, după ce multă vreme numele său fusese asociat cu cel al lui Betty Andreasson, care acum se numea

Betty Luca. S-a spus chiar că s-ar putea ca şi Ray Fowler să fi fost răpit.

În orice caz, totul pornise de la povestea ciudată, amuzantă şi, în acelaşi timp, sumbră a lui Betty despre prima ei răpire. Ea îndeplinise ceea ce s-ar putea numi ritualul îmbarcării pe un OZN. Acesta includea focul, apa şi o pasăre gigantică, toate reprezentând exact elementele legendei despre pasărea Phoenix, creatura mitologică înaripată ce renăştea din propria cenuşă, începând o nouă viaţă.

Era oare o coincidenţă că această imagine a renaşterii şi transformării (o temă de care s-a ocupat mai târziu, în cea de-a doua carte a sa, un răpit şi mai faimos, Whitley Strieber), a devenit dintr-odată atât de folosită în anii ’80?

Creativitatea artistică era o altă caracteristică. Unii şi-o exprimau prin poezie sau proză, alţii prin muzică. Betty Andreasson-Luca şi-o exprima prin pictură şi desen. Într-adevăr, acum îmi dădeam seama că un desen al ei apăruse chiar în cartea mea *Sky Crash* (Accident în cer), în 1984. La vremea aceea nu ştiam că Betty Luca şi Betty Andreasson erau una şi aceeaşi persoană. Dar ea schiţase pentru martorul „Art Wallace”, al cărui nume adevărat era Larry Warren, OZN-ul văzut de el spre sfârşitul anilor ’80, în pădurea Rendlesham, în Suffolk. Acel caz prezenta din nou calităţile magice ale unei transformări universale.

Cu timpul, acest model s-a impus. Un grup de bărbaţi din Glasgow avuseseră o întâlnire spectaculoasă cu un OZN, noaptea târziu, în iulie 1985, la un concert *LiveAid*. În vreme ce sume uriaşe erau strânse ca să salveze oamenii subnutriţi din lumea largă, cu sprijinul umanitar al muzicii rock, ei au văzut un OZN, modelul clasic, trecând silenţios pe deasupra. Avea o strălucire rece şi apariţia era atât de vie, de fantastică, încât jumătate din populaţia acestui mare oraş britanic ar fi trebuit să-l vadă, dar aşa cum era de aşteptat, nu l-au văzut. În schimb, el a fost văzut în toată realitatea sa de Brian McMullen şi prietenii săi şi a dispărut din nou fără să se arate nimănui altcuiva.

Curând, McMullen and Co. au lansat în lume muzica cunoscută sub numele *CE IV {Close encounter of the fourth kind* — întâlnire de gradul patru, termen care, în terminologia OZN, semnifică o răpire). De atunci, grupul dă concerte la diferite conferinţe despre OZN, a permis utilizarea muzicii lor ca fond sonor în emisiunile documentare ale BBC şi, poate ca cea mai importantă realizare a lor, a scos albumul *Abduction* (Răpire), pentru care m-au rugat să scriu câteva rânduri. Am făcut-o cu plăcere. *Abduction* este o compoziţie cu adevărat minunată, muzica electronică şi versurile enigmatice dau emoţii pure şi creează atmosferă. Din câte ştiu despre răpirile de către extratereştri, acestea sunt mult mai dramatice şi mai stranii decât au reuşit, până acum, să

le prezinte majoritatea textelor scrise pe această temă.

Teme privind *CE IV* şi *Phoenix* nu sunt singulare în repertoriile muzicale. Dintotdeauna a existat o relaţie între muzica modernă şi misterul OZN. *The Orb* a avut un album de succes cu cântece referitoare aproape exclusiv la fenomenul OZN. Grupul rock *Hot Chocolate* a avut un alt succes de top — *No Doubt About It* (Fără dubiu), în care este descrisă o viziune pe care au avut-o la Londra, după un concert. Şi *The Carpenters* a avut un mare succes cu *Calling Occupants of Interplanetary Craft* (Chemând călătorii navei interplanetare), imnul lor pentru ziua dedicată în mod oficial încercării de a se transmite în spaţiu mesaje din această lume.

Însă, aceste întâmplări mai recente erau întrucâtva diferite de cele precedente. Aici nu era vorba doar de reprezentaţii pe teme foarte populare, ci de faptul că muzicienii respectivi şi-au schimbat radical viaţa în urma întâlnirilor de gradul patru. Aşa cum unii oameni spuseseră prin desene sau prin texte scrise adevărul despre contactul cu extratereştrii, aceşti muzicieni spuneau prin cântec.

Totuşi, aici se simte şi un vag sentiment de nemulţumire care răzbate din aceste lucrări. Schimbarea cursului vieţii se putea face şi în condiţii mai puţin radicale, aşa cum s-a întâmplat cu o tânără femeie care şi-a istorisit povestea în cadrul unui simpozion MIT.

Simpozionul MIT avea un caracter narativ, la care mă voi referi adesea în această carte. În iunie 1992 a durat cinci zile şi a fost găzduit de prestigiosul Massachusetts Institute of Technology, din vecinătatea Universităţii Harvard, aflat pe malul celălalt al râului Charles, din Boston. Nu era organizat, ci doar găzduit de MIT. Dar era în mare parte un rezultat al donaţiilor milionarilor filantropi şi ale eforturilor unui fizician care a colaborat cu un renumit psiholog. Ei au adunat peste o sută de oameni din întreaga lume — foşti răpiţi, psihoterapeuţi şi specialişti în studiul cazurilor de răpire, pentru a petrece aproape o săptămână analizând fenomenul şi încercând să-l înţeleagă.

A fost o experienţă unică pentru mine, eram singura reprezentantă a Marii Britanii. Nu numai că a prilejuit prezentarea rezultatelor propriilor mele experienţe, dar impactul reuniunii a fost atât de mare încât numai câţiva au rămas indiferenţi şi sceptici. După doi ani, puţine lucruri par să se fi schimbat, ceea ce va fi o dezamăgire pentru cei care se aşteptau la lucruri importante. Dar învăţămintele acestei reuniuni nu pot fi evaluate şi sunt probabil irepetabile.

Printre participanţi — o femeie ce fusese răpită. Era una dintre americancele invitate special pentru a-şi descărca sufletul în faţa auditoriului. Ea a povestit cum, în octombrie 1989, a fost luată de fiinţe care părea că ştiu aproape totul despre ca, ca şi când i-ar fi urmărit cursul vieţii chiar de la naştere. Existau puţine lucruri de care

îşi amintea cu exactitate, dar ea a hotărât să-şi schimbe numele, cum făcuse şi Judith Starchild. Femeia şi-a luat numele *Sky* (Cer), deoarece i „s-a părut corect să procedeze astfel” şi deoarece cuvântul „«cer» avea o mare rezonanţă de vindecare”.

Într-adevăr, cam din vara lui 1990, după prima răpire, ea şi-a schimbat bruse meseria şi a devenit tămăduitoare, folosind energii pozitive, despre care credea că porneau din ea sau erau dirijate prin ea în încercarea de a-i ajuta pe cei bolnavi. De atunci, lucrurile au mers bine.

Mai târziu, răspunzând la o întrebare; Sky a admis că s-a aflat în relaţii pozitive cu entităţile cu care crede că a fost în contact aproape toată viaţa. Ele considerau că ea îşi îndeplinea bine îndatoririle, dar şi că erau mulţi alţi oameni care au fost selectaţi pe diferite căi. Am avut impresia că, din punctul de vedere al celorlalţi care au fost răpiţi, adevărata problemă era ridicarea nivelului conştiinţei fiecăruia, faptul că oamenii trebuie să se ridice la înţelegerea acestor chestiuni prin forţe proprii.

Imaginea acestei mulţimi de oameni selectaţi să devină celule ale unui mare organism, crescând ca o amibă şi încercând să îmbunătăţească viaţa pe Pământ, era cu siguranţă tulburătoare.

În 1981, probabil cel mai cunoscut specialist în răpiri a spus-o deschis. Este interesant de notat că el, Budd Hopkins, în viaţa de zi cu zi un cunoscut artist new-yorkez, aparţine aceluiaşi mediu cultural căruia îi aparţin aceşti mistici spaţiali.

Hopkins era atât de convins că existau mai multe cazuri de contacte cu extratereştri decât se cunoştea, încât a vrut să-şi intituleze prima carte *The Invisible Epidemic* (Epidemia invizibilă), considerând că fenomenul se manifestă ca atare. Dar editorii săi nu au fost de acord, susţinând că un asemenea titlu ar sugera un text medical. Astfel, noul titlu a devenit *Missing Time* (Timp dispărut) şi el a reuşit să promoveze o nouă tendinţă prin cercetarea cu ajutorul regresiei hipnotice a acelor perioade de timp pe care oamenii respectivi nu şi le mai aminteau. Drept urmare, în aproape fiecare caz se vor descoperi, ascunse în trecut, nebănuite răpiri de către extratereştri.

Budd observa, aşadar, că aveau loc nenumărate răpiri, mult mai multe decât cele cunoscute, situaţia prezentându-se asemenea unui aisberg ascuns în oceanul aparent calm. Am descoperit că ceea ce conta, aproape la fel de mult ca şi aceste amnezii şi pseudoamintiri, era efectul ulterior produs în vieţile martorilor, care dovedeau o creativitate artistică ce depăşea cu mult limitele normale şi care mai practicau tămăduiri, „comuniuni cu ceilalţi” (pentru a cita o sintagmă folosită mai târziu de Strieber), aveau percepţii extrasenzoriale şi vădeau o iluminare spirituală înfloritoare. În ceea ce-i priveşte pe cei răpiţi, când erau întrebaţi, ei păreau să creadă că acesta fusese scopul

răpirii şi considerau că au câştigat ceva tangibil în urma acelor întâlniri, indiferent ce ar fi avut de gând să facă extratereştrii de pe OZN-uri.

Cunosc mai multe cazuri în care aceste afirmaţii sunt corecte. Există anumite amănunte pe care nu le-am spus nimănui, dar care se potrivesc acestui ciudat model. Totuşi, sunt la fel de vinovată ca oricare altul pentru că am subestimat importanţa evidenţelor, exagerând mărturisirile privind contactul cu extratereştrii.

Poate că nu conta culoarea mesei pe care ET (extratereştrii) o foloseau ca să-şi facă testele medicale. Poate că era derutant să subliniezi însemnătatea laserului folosit pentru penetrarea organelor tale interne. Poate că alte lucruri erau mult mai semnificative decât toate acestea.

De exemplu, o familie formată din cinci persoane (doi adulţi şi trei copii) a întâlnit un OZN într-un nor subţire de ceaţă, pe un drum de ţară, în apropiere de Aveley, Essex, în octombrie 1974. Apoi, membrii familiei au trecut printr-o profundă schimbare spirituală. Într-adevăr, în cele din urmă tatăl s-a mutat, alăturându-se unui grup non-conformist şi a început să facă minunate obiecte din ceramică. La bordul OZN-ului ei trăiseră o ciudată îmbinare între realitatea imediată şi activitatea paranormală. După estimările lor, contactul cu extratereştrii a avut loc după ce şi-au părăsit corpurile. Ei au plutit în aer deasupra maşinii, deşi corpurile lor erau încă acolo jos, şi au făcut un tur al lumii extraterestre însoţiţi de răpitorii lor, care erau blonzi, înalţi, cu ochi albaştri şi erau binevoitori.

Elsie Oakensen este o altă femeie a cărei poveste am amintit-o în treacăt. Ea era manager al unui centru de învăţământ şi a întâlnit un OZN la o oră de vârf, pe un drum din apropiere de Northampton, în noiembrie 1978, dar nimeni altcineva, dintre cei aflaţi în traficul intens, nu a mai avut această viziune, cel puţin nu în acel moment. Şi aventura ei era mai mult o întâmplare focalizată în psihic, decât o adevărată răpire de către extratereştri. Curând după aceea a început să se intereseze de acest domeniu şi, exact ca Sky, mai ales de probleme spirituale şi parapsihologice, cum ar fi tămăduirea. Am întâlnit-o pe Elsie adesea, ultima dată în decembrie 1993, când am făcut împreună o emisiune TV. Este o persoană extraordinar de echilibrată şi absolut normală, la o distanţă de ani-lumină de „atotştiutorii" sceptici care se delimitează de ufologii amăgiţi de arme laser extraterestre. Era evident că elementele pozitive câştigate de ea din întâlnirea de acum câţiva ani însemnau mult mai mult decât amănuntele despre ceea ce se întâmplase sau nu în acele cincisprezece minute în care motorul şi farurile maşinii ei n-au mai funcţionat din cauza unui miracol.

Pe urmă, mai era şi cazul lui Paul Bennett, un bărbat fascinant din Yorkshire, care a intrat în contact cu extratereștrii încă în

copilărie, când a început să vadă lucruri stranii cam la fel de des cum îl văd eu pe poştaş. OZN-uri, extratereştri, experienţe parapsihologice, viziuni cu îngeri au început să răzbată din adâncurile minţii lui. Ufologul Nigel Watson a încercat să descopere semnificaţiile acestor întâmplări stranii, decodificându-i viaţa, printr-o analiză de tip freudian, în articolele scrise pentru *Magonia,* o revistă care analiza repercusiunile psiho-sociale ale contactului cu extratereştrii. Dar poate că ceea ce trebuie reţinut este că, pe măsură ce creştea, Paul Bennett avea tot mai puţine experienţe de acest fel, aşa că şi-a investit energia în crearea unei reviste pe care a numit-o *Earth* (Pământ), şi care se ocupa de probleme spirituale şi ecologice. În cele din urmă, pur şi simplu a demisionat, s-a mutat în Scoţia şi s-a alăturat unei comunităţi.

Sub toate aceste divagaţii spirituale, povestea Christinei — cu alte cuvinte, a mea — fierbea ca un vulcan care nu mai avea mult până să explodeze. Simţeam presiunea aburului ce se ridica prin fisuri, când am observat că lipsa mea de creativitate artistică s-ar putea să nu fie atât de evidentă pe cât părea. Altfel cum ar fi apărut povestirile mele *Alice şi creaturile de pe acoperiş* şi *Somnul te poate duce departe*?

Apoi, am fost contactată de Michael*[1]. Îmi scria din Londra şi, evident, era o persoană absolut normală. Mi-a relatat ceva ce i s-a întâmplat în 1969.

Iată ce mi-a spus: „Eram angajat temporar ca şofer. Toată ziua făcusem curse prin suburbii şi ajunsesem la o intersecţie, cam la două minute de garaj, când mi-am dat seama, dintr-odată, că nu-mi aminteam nimic din ce făcusem în ultimele câteva ore. Faptul m-a şocat şi mi-a provocat o stare depresivă şi un sentiment de «alienare» consecutive unui incident telepatic şi de premoniţie puternic."

Am înţeles că aceasta era o povestire clasică despre unda de şoc psihic care urma după întâlnirile de acest fel.

Michael scria că episoadele paranormale şi experienţele trăite erau atât de profunde încât îi alterau perceperea firească a realităţii. Devenise „o epavă din punct de vedere emoţional. Cu ajutorul psihiatrilor am devenit din nou un individ fericit. Oricum, mă schimbasem considerabil. Devenisem o persoană mai tandră, mai îngăduitoare. Acum mă simţeam iluminat din punct de vedere spiritual".

Michael a încercat să înţeleagă ce i se întâmplase şi a recurs la ajutorul psihanalizei. A intrat în hăţişul teoriilor, încercând să explice timpul lipsă şi fenomenul parapsihologie al cărui martor fusese. În final, însă, şi-a alungat frustrarea într-un mod asemănător celui în care am făcut-o şi eu. A scris un „roman" esoteric de două sute de mii de cuvinte, mai mult ca o formă de descărcare spirituală, pentru a-şi alina sufletul. Din câte ştiu eu, nu a încercat niciodată să-l lanseze pe piaţă.

Se pare că nici nu voia aşa ceva. Ştiu prin ce a trecut. Mi s-a întâmplat şi mie.

Eu una consider că ficţiunile celorlalţi le aparţin în exclusivitate, aşa încât nu voi da aici şi alte amănunte. Doar atât că este vorba de o fascinantă alegorie a filosofiei unui copil din stele, în cursul căreia el începuse să comunice cu o sferă luminoasă, încă din prima copilărie, iar mai târziu să se împrietenească cu o fiinţă ciudată care îi oferea viziuni extraordinare şi călătorii, în schimbul acordului său de a deveni un fel de ambasador, „un purtător de mesaj al noii ordini a omenirii", cum spunea el.

Michael mi-a spus că preferă o soluţie psihologică, dar că a cochetat cu ideea de a folosi hipnoza pentru a ajunge şi mai departe. L-am avertizat că s-ar putea să nu-l ajute prea mult, ba chiar să-l încurce, dar el era cel care trebuia să aleagă.

Nu eram singura care se confruntase cu această experienţă dilematică. Era un motiv pentru care îi încurajasem pe ufologii britanici să impună un moratoriu de cinci ani în folosirea regresiei hipnotice ca mijloc de întoarcere în timp în investigarea posibilelor răpiri. Era singura soluţie acceptabilă şi, totuşi, crea la fel de multe probleme pe câte rezolva.

Hipnoza stimulează fantezia la fel de mult cum stimulează aducerea aminte. Dacă aveţi pe cineva, cum este Michael, care crede că a trăit un ciudat timp dispărut şi care se adresează ufologilor după ce a citit cărţi despre misterele răpirii, atunci urmarea regresiei hipnotice este uşor de anticipat. În virtutea acestui fapt, există foarte puţine mijloace de a ne da seama de diferenţa dintre realitate şi fantezie, iar răpiţii nu vor fi mai lămuriţi decât hipnotizatorii înşişi, aşa încât experimentul poate să devină dramatic şi incitant, dar, în cele din urmă, şi îndoielnic ca valoarea ştiinţifică.

Pe de altă parte, dacă, în felul acesta, oamenii simt nevoia să lămurească lucrurile, ca să atenueze, oarecum, trauma provocată de necunoaştere, atunci ce altceva se poate face? De aceea, eu le ofer oamenilor fapte, îi asigur că hipnoza este departe de a fi o baghetă magică, dar le las lor decizia finală.

Cercetătoarele Melanie Warren şi June Cameron, de la grupul FUFOIG (Fylde UFO Investigation Group — Grupul de Cercetări OZN Fylde) din Lancashire s-au confruntat cu aceeaşi problemă. O femeie a venit la ele după ce a citit într-o revistă un articol despre răpiri. Ea le-a explicat că, în primăvara lui 1987, în casa ei din Chilton, Oxfordshire, a avut loc un incident inexplicabil.

Femeia era căsătorită, avea un copil mic şi era o bună creştină. De aceea îi era greu să înţeleagă „coşmarul trăit". Se trezise la ora unu noaptea şi văzuse o lumină strălucitoare; în transă, se ridicase din pat, coborâse scările şi simţise cum este „condusă" în afara casei. Aici a

văzut un obiect uriaş plutind lin deasupra drumului. Era înconjurat de lumini albe.

Apoi a simţit cum este trasă în sus şi îşi mai aminteşte că se afla pe o masă lungă şi că simţea o durere puternică, în timp ce nişte mâini nevăzute îi examinau organele interne. Era imobilizată şi urla de durere, dar înainte de a cădea în nesimţire văzuse trei creaturi mici care păreau insensibile la suferinţele ei. Simţea că era ca într-un documentar TV pe care îl văzuse cândva despre pescuitul unor somoni ce se zbăteau neputincioşi în vreme ce erau prinşi şi apoi eliberaţi. Numai că acum ea era somonul!

S-a trezit imediat şi a sărit din pat. Tremura de durere. S-a îndreptat spre baie, dar i s-a făcut frică şi n-a mai intrat, căci durerea din organele sale interne persista. Apoi s-a dus la oglindă şi a îndrăznit să se privească; nu era nimic în neregulă cu corpul ei; se simţea de parcă ar fi scăpat de un spirit rău şi durerea a dispărut imediat. Dar după aceea multe nopţi a avut insomnii.

Această femeie era foarte cinstită, iar maniera în care şi-a spus povestea a fost extrem de sinceră. Îşi cerea scuze pentru faptul că oamenii trebuiau să-şi piardă timpul cu această poveste de vreme ce ea nu avea niciun fel de dovezi. Vecinii nu văzuseră nimic. Din câte ştia ea, s-ar putea să fi fost un simplu coşmar care părea real, deşi atunci i se păruse a fi fost mult mai mult. Nu ştia nimic despre OZN-uri, în afară de ceea ce citise în acel articol de revistă şi părea a nu fi ştiut că povestirea ei se potrivea atât de bine cu multe altele din întreaga lume. Le-a întrebat pe cercetătoare ce ar trebui să facă.

Dacă acest caz ar fi avut loc în Statele Unite, nu există nici cea mai mică îndoială în legătură cu ceea ce ar fi urmat. Femeia ar fi fost pusă în condiţii de a retrăi acea noapte şi s-ar fi făcut pariuri că nu-şi poate aminti totul despre răpirea de către extratereştri.

Dar putem fi, oare, siguri că era într-adevăr amintirea aceea la care ajungea şi nu o fantezie alimentată de un coşmar şi de cunoştinţele pe care astăzi le avem cu toţii despre contactul cu extratereştrii? Amintesc best-seller-ele unor autori ca Budd Hopkins sau Whitley Strieber, articole din mai toate cotidianele şi revistele de mare tiraj, precum şi filme cum ar fi *Fire în the Sky* (Foc în cer) şi miniseriale TV ca *Intruders* (Intruşii), care au hiperbolizat cele mai ascunse secrete ale răpirii. Cine poate fi imun la toate acestea?

Cele două cercetătoare au decis, în final, să nu se recurgă la regresie hipnotică în acest caz. Cine poate şti dacă decizia a fost corectă sau dacă era cazul să se la vreo decizie — bună sau rea?

Alan*, un bărbat de 21 de ani, din Hertfordshire, era unul dintre cei care considerau că decizia luată era corectă şi mi-a scris în ianuarie 1992 pentru a-mi împărtăşi experienţele sale care datau chiar din copilărie.

El a visat OZN-uri de când avea şase ani. Visele erau foarte concrete şi includeau examinări medicale şi prelevări de probe pentru experienţe genetice de către un grup de fiinţe gri. El nu ştia că aceste elemente erau o parte o dovezilor existente despre OZN-uri, până când, în 1990, a citit pentru prima dată o carte cu acest subiect.

De atunci, Alan a citit mult despre răpiri, mai ales cărţi americane despre OZN-uri, despre „fiinţele gri" şi despre practicile lor experimentale. El a încercat să-şi inducă în subconştient declanşatoare care să-i amintească prompt „visele". Ca rezultat, a început să aibă o impresie clară asupra lucrurilor care păreau să fie o amintire, dar care înainte vreme erau estompate.

Alan îşi amintea mai ales de un anumit moment când se afla, copil fiind, în grădină. Era înconjurat de nişte fiinţe mici care îl cam incomodau. O explozie de lumină albă a umplut atmosfera din jurul său, urmată curând de o alta. Şi atât.

Mai târziu, amintirile au reapărut, de parcă negativul filmului s-ar fi păstrat în creierul său. Vedea un obiect ciudat cu cabluri şi simţea unda unei vibraţii cutremurându-i corpul. Una dintre aceste viziuni, din 23 aprilie 1991, a durat atât de mult încât i s-a părut reală. „Am crezut că trebuie să se fi întâmplat" — mi-a mărturisit Alan.

Mai mult, s-a trezit scriind o „povestire" despre legătura cu extratereştrii, care pur şi simplu a ţâşnit din el. „S-ar putea să fie o pură fantezie… sau poate că nu", mi-a spus el.

Când m-a contactat pentru prima oară, Alan trecea prin obişnuitele ezitări, încercând să-şi adune curajul de a recurge la ajutor, adică la hipnoză. Asta nu s-a întâmplat niciodată; ar fi fost tot atât de uşor de intrat într-o astfel de stare pe cât era de uşor de intrat în Statele Unite şi, apoi, probabil că el s-ar fi găsit în mijlocul unui scenariu de răpire extraterestră. Asta se întâmpla în martie 1992.

Acum, Alan m-a contactat din nou ca să-mi spună că a ajuns la concluzia că majoritatea viselor sale nu erau contacte reale cu extratereştrii. El simţea că aceştia posedau „un mijloc psihologic ascuns, pentru a mă face să cred că sunt extraterestru, nu fiinţă umană". El şi-a evaluat povestirea şi a ajuns la concluzia că reflectă prea exact propriile convingeri, ceea ce nu e suficient. Este, poate, şi mai instructiv faptul că a găsit un bilet pe care îl scrisese la numai câteva zile după ce avusese un vis dintre cele mai revelatoare, iar acesta a schimbat complet datele experienţei.

Biletul descria visul aşa cum fusese de fapt. Povestea pe care mi-o spusese mie câţiva ani mai târziu era alta. Era, oricum, ceva ce se fixase în memoria sa ca o amintire. Această amintire se adaptase în timp, iar el nu-şi dăduse seama niciodată de asta. Visul semăna cu răpirile despre care citise începând din 1990.

Oricum, Alan era complet nelămurit în privinţa întâmplării din copilărie, cu luminile şi creaturile din grădina sa. Ce-i drept, sondându-şi adânc memoria a avut adesea scurte evocări secvenţiale. A ajuns chiar la concluzia că totul putea fi legat de ciudatul obicei pe care îl avea în copilărie de a privi la cer şi a spune: „Soarele este prietenul meu”.

Este destul de posibil ca Alan să fi fost cu adevărat răpit şi ca abia acum amintirile să fi ajuns în conştientul său. Oricum, această autoanaliză a procesului prin care a trecut este, după părerea mea, foarte importantă. Pentru că generarea (sau reîmprospătarea) unor amintiri de către subconştient este o acţiune dinamică. Nu putem şti cu precizie, astăzi, cât anume din această povestire este ceva riguros exact, cât romanţat, distorsionat ori, pur şi simplu, inventat în mod inconştient. Realitatea aflată în spatele amintirii despre o răpire de către extratereştri, mai ales cea dată de regresia hipnotică, poate fi aproximată oriunde între zero şi sută la sută.

Totuşi, povestiri ca aceea a lui Alan ne asaltează. De când a apărut cartea mea *Abduction* (Răpire) am auzit multe. David Jacobs şi Budd Hopkins, care au scris cărţi pe această temă în Statele Unite, îmi spun că primesc săptămânal cu zecile. Whitley Strieber a afirmat la Washington, la câteva luni după ce a publicat best-seller-ul despre propria răpire, că deja primea sute, poate mii de scrisori de la oameni care credeau că şi ei ar fi putut să fi fost răpiţi.

În 1992 s-au făcut mai multe sondaje, în încercarea de a se stabili adevărul în legătură cu această convingere. Organizaţia Roper a realizat un sondaj de opinie şi a aflat că până la doi la sută din populaţia globului ar putea avea o amintire obscură a unei răpiri.

Această cifră uriaşă a fost întrucâtva redusă de un sondaj făcut de specialişti în sănătate mintală, care au aflat că din 226 de subiecţi, 43 văzuseră OZN-uri şi 1,5 la sută cred că au fost răpiţi.

O combinaţie de mai multe sondaje din 1993 au coborât cifra la una mai rezonabilă. Dar, încă mai sugerau, bazându-se pe mai multe criterii, că aproape două milioane de oameni în Statele Unite şi o jumătate de milion în Marea Britanie, sunt potenţialii răpiţi. Având în vedere că organizaţiile ufologilor au dosare pentru cel mult o mie de cazuri de răpiri din aceste două ţări, între aceste cifre se prefigurează un număr uimitor de contacte secrete care au avut Ioc în diferite zone, fără a fi suspecte ori suspectibile. După mărturisirile celor ce au ieşit în faţă, aceste milioane de oameni ar putea fi pioni ai unui plan extraterestru de a schimba lumea.

De fapt, ei sunt copii ai stelelor.

Bineînţeles, se pare că există o mare diferenţă între a vorbi de un vis (în definitiv este doar atât şi nimic mai mult) în care ai văzut

extratereştri, şi a fi convins că, tu însuţi, nu aparţii rasei umane. Dar hotarul este mult mai greu de stabilit decât pare.

Fred mi-a scris dintr-un orăşel din New England, de pe coasta de nord-est a Statelor Unite. El este artist profesionist, are temeinice cunoştinţe despre fenomenele psihice, cunoştinţe pe care le foloseşte adesea spre a-i ajuta pe cei din jur. Oricum, lucrurile extraordinare care s-au întâmplat, au început la vârsta de trei ani, când au apărut „visele" (ghilimele îi aparţin) extrem de limpezi. El şi-l aminteşte bine pe primul şi afirmă chiar că l-a „urmărit toată viaţa". De fapt, el a cercetat visele preşcolarilor, răpirile de către extratereştri, psihologia şi stările de reverie, încercând să le găsească o explicaţie. Nu a reuşit, dar a ajuns la concluzia că s-ar putea să fie implicată o anumită intervenţie a unor inteligenţe extraterestre.

Din câte îşi amintea, fusese trezit în dormitorul său de o fiinţă ciudată care intrase prin perete ca şi când acesta nici nu ar fi existat. Fiinţa era înaltă cam de şase picioare, avea ochii mari şi purta un costum argintiu. În mână ţinea un obiect cilindric cu butoane, care, mai târziu, s-a dovedit a fi un mijloc de transport. Îl făcea să adoarmă şi direcţiona energiile psihice pentru comunicare.

L-a luat pe Fred prin perete şi lumea a dispărut făcând loc mediului extraterestru. I-a spus că îl duce să-l vadă pe tatăl său adevărat, deşi relaţiile dintre Fred şi familia sa fuseseră întotdeauna şi continuau să fie foarte armonioase, aşa că nu simţea nevoia unui alt tată.

O fiinţă asemănătoare ghidului său îl săltă, ca pe un copil, afirmând în faţa unei adunări de extratereştri şi extraterestre că acesta este fiul său. I-a repetat asta şi lui Fred, iar apoi i-a spus amănunţit despre ce era vorba.

Părinţii săi pământeni fuseseră aleşi, dar el era (într-un fel inexplicabil) dintre ai lor. În niciun caz nu era singurul. Aceste fiinţe erau „gardieni" şi se aflau mereu în contact; dar nu direct. Copiii lor de pe Pământ urmau să crească normal, dar aveau sarcini de împlinit şi, în timp, când ceva important avea să se întâmple, toţi copiii din stele urmau să afle cine sunt şi să comunice unii cu alţii.

Esenţa acestei experienţe lungi şi complicate era greu de pătruns pentru Fred, la vârsta de trei ani, însă, în timp, avea să se obişnuiască cu ea. Realizase că inteligenţa lor era foarte mare, iar intenţiile bune.

Fred mi-a spus: „Acest eveniment m-a făcut să-mi pun unele întrebări. Mă înspăimântă ideea că şi eu aş putea să fiu răpit, că destinul mi-ar putea fi schimbat şi, în cele din urmă, aş putea fi chiar unul dintre «hibrizii» lor. Mă întreb dacă vreun «program» necunoscut de mine mă manevrează şi aşteaptă momentul să acţioneze. Nu pot să explic... Simt că ceva se întâmplă. Dar nu sunt decât un om obişnuit".

Totuşi, normalitatea este esenţa marelui mister al copiilor din stele. Deşi povestirile pe care ni le spun aceşti oameni sunt departe de a fi obişnuite.

3. Privind cu ochi de copil

Îmi amintesc bine valea. Câmpiile înverzite care coborau şi urcau printre stânci şi pârâiaşele cristaline pline de pietricele ascuţite, care curgeau spre Bacup şi Waterfoot.

M-am născut şi am crescut în regiunea muntoasă Pennine, unde Lancashire coboară lin spre Yorkshire. Îmi plăcea să urc pe drumul din spatele casei noastre din Stacksteadts, care ducea tot mai sus, spre cer. Pe atunci aerul era nepoluat sau cel puţin aşa părea, în verile fără sfârşit. Sub cerul nemărginit vegetaţia se ridica peste prundul cu pietrele de moară, înconjurat de stânci.

Încântătoarea peliculă alb-negru *Whistle Down the Wind* a fost pregătită pe aici. E greu de spus dacă povestea tinerei Hayley Mills, care a întâlnit un străin în şură şi a crezut că e un înger, sau poate chiar Iisus, a însemnat pentru mine şi altceva decât povestea în sine, ceva care să îmi amintească de locurile pe care le puteam numi „casa mea". Dar surprindea perfect atmosfera din Rossendale Valley.

Manchester era la numai douăzeci de mile sud de această oază. Dar ar fi putut la fel de bine să se afle pe altă planetă, în acele vremuri dinainte de apariţia autostrăzilor şi a blocajelor rutiere, când telecomunicaţiile erau cel mult intermitente.

Pe de altă parte, Rossendale Valley avea şi secrete întunecate, despre care, la vremea aceea, nu ştiam nimic. Era, poate, capitala OZN-urilor din Marea Britanie. Acum mă tot întreb dacă este o simplă coincidenţă că această mică aşezare rurală, unde m-am născut şi am crescut, a dobândit, de când eu am plecat la oraş, o reputaţie atât de stranie. E o încântătoare ironie, dacă nu ceva mai mult.

Aici am văzut, sau mai degrabă a văzut Christine, un OZN pentru prima dată. Spun Christine, pentru că ani de-a rândul am refuzat amintirea, ca şi cum nu eu aş fi trăit acea zi. Dar acum ştiu că a fost ceva real. Numai că nu ştiu ce semnificaţie a avut.

Într-o zi, aveam cam trei ani, mergeam cu bunicul pe drumul ce şerpuia pe lângă calea ferată care ducea spre sud la Bacup. Nu se auzea decât şuieratul locomotivei cu aburi ce se apropia de Clough Fold. Altfel, liniştea şi minunea unei lumi în care totul era nou pentru mine mă copleşeau.

Dintr-odată, mi-a apărut în faţă o formă întunecată. Era un creion atârnat de cer, lung, subţire şi lucios, aproape ca un Concorde mutat cu treizeci de ani în timp. Imaginea plutea. Apoi a dispărut. M-am aşezat pe o piatră şi am privit în sus aşteptând. Apoi, l-am întrebat pe bunicul ce era „pasărea aceea mare". Mi-a zâmbit.

„Nu e pasăre", a mormăit cu accentul lui puternic lancasterian.

„Nu e o pasăre.”

După ce am revenit, l-am luat de mână pe bunicul şi l-am întrebat ce era lucrul acela pe care îl văzusem. Căci pe pământ, pe locul deasupra căruia zburase pasărea mare, era o piatră strălucitoare şi ciudată. Atunci fusese doar un mister la care nu avusesem răspuns. Acum, răscolind un sertăraş al memoriei mele, devine evident că era o bucată de cuarţ vitrificată. Căldura o arsese, chiar o topise parţial. Dar de unde căldura? Căldura de la ce?

Am luat în mână acel obiect. Era destul de cald şi am simţit nişte furnicături, aşa că l-am scăpat din mână şi, am văzut cum se spărgea în bucăţele. Am tresărit şi am dat glas mirării mele. „Ce este?”, am întrebat eu.

Bunicul meu, un laburist convins, care supravieţuise bătăliilor primului război mondial, dar rămăsese cu o mână umflată, nu era omul care să se ascundă după vorbe. „I-o buca’ din cer”, mi-a spus calm. „O buca’ din el a căzu’ jos. Las’ acolo şi hai acas’.”

Am crezut fiecare cuvânt pe care mi l-a spus.

***

Mai târziu, după câţiva ani buni, când am început să înţeleg ce sunt OZN-urile, l-am întrebat despre acea zi. O uitase. Dar nu uitase păsările mari. Erau zburătoare obişnuite în Vale. El mai văzuse una lângă Whitewell Bottom, plutind maiestuoasă şi tăcută.

„Oamenii spun că-i un avion ca’ se duce la Leeds”, spuse, după care a adăugat „da’ nu-i”.

Din nou, mult mai târziu, aveam să-mi dau seama că ceea ce văzusem noi la mijlocul anilor ’50 se întâmplase aproape de o carieră din Bacup, loc vizitat de nave spaţiale.

În februarie 1979, locuiam la Manchester, când un telefon primit la miezul nopţii mi-a semnalat faptul. Cel care mă sunase, Mike Sacks, era un croitor din Stacksteads pe care nu-l cunoşteam, dar care obţinuse numărul meu de telefon de la Centrul spaţial Jodrell Bank, şi care îmi mai telefonase de câteva ori în legătură cu OZN-uri.

Mike era treaz şi îl îngrijea pe fiul său bolnav, când lumini ciudate s-au strecurat prin fereastră. Privind afară, a văzut un obiect strălucitor coborând spre cariera Bacup. Minunea din vale se întorsese.

Mike s-a dus imediat să trezească o rudă a sa, care avea o cameră de luat vederi, apoi s-au dus acolo. Dar, când au ajuns, OZN-ul dispăruse. Sau cel puţin aşa părea. Oricum, doi poliţişti îl aşteptau şi ei la lumina lanternelor. Arătau ca Darth Vader mânuind săbii luminoase. Se aflau pe drumul care străbate valea, când o lumină portocalie a început să plutească pe deasupra lor. Au văzut-o îndreptându-se spre cariera de piatră părăsită şi au pornit-o într-acolo.

Ca şi Mike, au fost dezamăgiţi să afle că nu era acolo.

Dar, pe pământ, era totuşi ceva care se zărea în săpături, un obiect în formă de colibă. Întorcându-se în timp la acea noapte, Mike îşi aminteşte şi îi răsună în urechi cuvântul „baracă". Era o simplă baracă demontabilă folosită de muncitori. Nimic care să merite atenţie.

Numai că nu era aşa. După cum bine ştiau toţi, cariera era de mult dezafectată. În dimineaţa geroasă de iarnă când se reîntorsese acolo, Mike avusese confirmarea. Nu erau acolo nici muncitori care să lucreze, nici clădiri şi nici barăci. Nimic. Orice ar fi fost ceea ce văzuse Mike cu câteva ore înainte, se volatilizase.

Dar nu era pentru prima oară când poliţia din Bacup urmărise OZN-uri. Rapoartele se succedau în ritm rapid şi susţinut. În martie 1966, un OZN plutise chiar pe deasupra sediului poliţiei şi interferase comunicaţiile radio. Faţada din piatră a secţiei de poliţie (de altfel obişnuită în vale şi în zona din împrejurimi) fusese ulterior folosită într-un serial al televiziunii britanice, un serial lung şi bine cotat, despre o femeie şef de poliţie, Juliet Bravo. Un episod a fost chiar despre OZN-uri, legenda locală fiind foarte puternică. În cele din urmă, zona a fost atât de intens mediatizată, încât *Rossendale Free Press* a poreclit-o „Aleea OZN".

O femeie, care a avut realmente o viaţă ca a Julietei Bravo, mi-a scris din Bacup, în 1991, adăugând prin povestea ei o nouă piesă în suita celorlalte. Bineînţeles, Juliet nu era numele ei adevărat, dar va fi de ajuns ca să ilustreze curajul ei de a ieşi din anonimat, pentru a oferi informaţii unui public, în cea mai mare parte sceptic.

În copilărie, Juliet locuise într-o casă de la poalele Munţilor Pennine, în apropiere de Todmorden. În 1973 avea cam trei sau patru ani, ca şi Christine.

Ea povesteşte că s-a trezit în miez de noapte cu dormitorul scăldat în lumină. *Nu-mi aduc aminte de niciun zgomot şi nu-mi dau seama cât a durat,* spune ea, *căci la acea vârstă nu cunoşteam ceasul. Îmi amintesc că m-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Am văzut trei lumini albe-portocalii, în formă de triunghi, aflate afară la numai un metru şi ceva de fereastră.*

Julien a privit luminile ca pe nişte globuri din pomul de Crăciun; nu-şi aminteşte nimic din acea noapte, decât că în dimineaţa următoare, încântată, i-a povestit mamei ce i s-a întâmplat. Ea i-a spus să nu mai fie aşa prostuţă.

Apoi a mai adăugat ceva istorisirii ei, care m-a făcut s-o ascult cu atenţie, ceva nou în suita de evenimente. Viaţa ei s-a schimbat radical, după întâlnirea cu lumina.

Nu mergea la grădiniţă, dar învăţa uimitor de repede tot felul

de lucruri. Era ca şi când lumina din acea noapte îi plasase ritmul de acumulare pe o nouă orbită. Când începuse să meargă la şcoală, o distracţie favorită a familiei era să o pună să citească în faţa musafirilor articole din *Bacup Echo*.

Dar, mai erau şi alte lucruri. Curând, după întâmplarea cu lumina trebuise să meargă la doctor pentru că îi apăruse o rană ciudată pe buricul degetului mijlociu, care părea o înţepătură sau o arsură infectată. Cam în aceeaşi perioadă a trebuit să fie consultată de un specialist din Burnley, căci avea o dereglare neobişnuită la ochi. Medicul a spus că problema era deosebit de serioasă pentru un copil de vârsta ei.

Cum spunea Juliet, „am citit probabil prea mult despre asemenea întâmplări şi de aceea le pun în legătură cu OZN-urile, fără să am nicio dovadă". Aşa să fie?

De ce mă intrigau toate astea? Pentru că-mi aminteau o remarcă ironică a mamei mele în timp ce urmăream un episod din Juliet Bravo, cam prin 1981. Era o scenă filmată lângă casa noastră veche, pe o pantă ce urca spre şoseaua ce ducea la Stacksteads. Aceasta se întâmpla cu zece ani înainte ca Juliet (cea reală) să-mi spună povestea ei.

Mama pomenea de un zid de lângă şcoală şi mi-a spus că obişnuiam să stau acolo. Când? Am aflat că asta era pe vremea când aveam trei ani. Şi eu ştiam să citesc neobişnuit de bine pentru vârsta aceea, dar mai ciudat era felul în care mă uitam la trecători — mulţi întorceau capul miraţi, căci cu îi priveam aşa cum priveşte, de obicei, un adult. Pe unii privirea aceasta chiar îi enerva. Trebuie să spun că, din fericire, nu am amintiri despre aceste întâmplări ciudate. Mie mi se par destul de înspăimântătoare.

Nu ştiu cât este de important, dar, în 1987, o soră medicală, care cerceta amintirile din „vieţi anterioare", mi-a indus o regresie hipnotică. Era o parte a unui experiment pe care îl realizam, la câtva timp după ce mama îmi spusese povestea de mai sus. Sub hipnoză mi-am retrăit naşterea, aparent cu detalii exacte, dar mi-am dat seama că de la o vârstă foarte fragedă, la poate numai câteva luni sau câteva săptămâni, eram conştientă că aveam o misiune de îndeplinit. Nu ştiam care anume, dar am spus, în stare de hipnoză, că nu voiam să mă nasc, dar că o necesitate mă determinase (ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenită după aceea). Era o simplă comunicare şi nimic altceva. Apoi amintirile au dispărut, ca şi când ar fi fost luate de vânt.

Ca şi Juliet, îmi vine să spun şi eu că toate acestea ar putea avea drept cauză simplul fapt că dau prea mare atenţie unor chestiuni minore. Într-adevăr, în cazul meu, nu este exclus, deoarece mă ocup de parapsihologie şi de diversele ei teorii.

Nu intenţionez să le atac veridicitatea, ci doar să notez ce mi s-

a întâmplat şi ce mi s-a spus. Cum se subliniază şi în povestea lui Juliet, nu sunt singura în situaţia asta, dar dacă eu şi alţii suntem implicaţi în aceleaşi întâmplări inexplicabile sau trăim aceleaşi autoamăgiri, nu eu sunt cea care trebuie să spun.

Drumul OZN-urilor nu trece numai prin Rossendale Valley. Această localitate este componenta lui principală, dar dacă vii dinspre zona mlăştinoasă de la est de Bacup, ajungi la poalele dealurilor abrupte care înconjoară Todmorden, oraşul morilor. Aici este raiul OZN-urilor.

La Todmorden s-a filmat un serial TV, *Strange But True* (Ciudat, dar adevărat?), în septembrie 1993, fiind prezentat drept zona cea mai frecventată de OZN-uri din Marea Britanie. De fapt, a fost o imprecizie deliberată de dragul poantei, întrucât mai multe cazuri arătate în film erau de la Rossendale — dar extratereştrii nu ţin cont de graniţele dintre ţinuturi, iar regiunea muntoasă Pennine care leagă Todmorden de Rossendale este, într-adevăr, centrul unei activităţi unice. Nu-i mai puţin adevărat că, din mai multe puncte de vedere, cazurile din partea dinspre Yorkshire sunt mult mai incredibile decât cele din partea dinspre Lancashire.

Ufologii din lumea întreagă cunosc cazul faimoasei răpiri a ofiţerului de poliţie Alan Godfrey, care se pare că a fost luat din maşina cu care patrula pe Burnley Road, în apropiere de Todmorden, într-o dimineaţă de noiembrie a anului 1980. După părerea folcloristului american, dr. Eddie Bullard, de la Indiana University, acesta este unul din cele cincizeci de cazuri faimoase de răpiri înregistrate.

Oricum, cazul lui Alan nu este nici pe departe unic. Am cercetat cel puţin alte patru cazuri pe o rază de vreo zece kilometri. Acesta, împreună cu multe alte întâlniri de gradul trei şi cu luminile de pe cer, noaptea, este unul dintre motivele pentru care Todmorden şi Rossendale atrag atenţia. Multe alte zone pot pretinde a fi fost locuri de reperare a OZN-urilor. Puţine au însă faima contactelor cu extratereştrii pe care o are această mică regiune.

Un alt caz senzaţional este cel al lui Jenny, care se plimba pe dealul de lângă Walsden, de fapt chiar satul în care era poliţist însărcinat cu patrularea Alan Godfrey (pe care ea nu-l cunoştea). Asta se petrecea în noiembrie 1978, cu doi ani înainte de întâmplarea cu Godfrey, aşa încât nu este exclus ca ceea ce a văzut ea să aibă vreo legătură cu respectiva întâmplare. Cum nici cazul lui Jenny nu s-a bucurat de vreo publicitate oarecare, Alan Godfrey nu a putut fi influenţat de întâlnirea de gradul trei a lui Jenny. Într-adevăr, nici celelalte întâlniri cu extratereştrii petrecute în această zonă nu au fost mediatizate. Majoritatea martorilor preferă să trateze cu discreţie

aceste întâmplări, considerându-le strict personale, şi nu alimentează presa de scandal pentru ca oamenii să aibă ce comenta duminica după prânz.

Întâlnirea trăită de Jenny este bogată în metafore. Ea a povestit cum a alertat-o câinele său în legătură cu prezenţa unui obiect în formă de lentilă, înconjurat de o ceaţă gri-argintie; cum acest obiect a plutit deasupra ei ca un înger păzitor înainte de a se sparge în sfere luminoase, care apoi s-au înălţat în două direcţii, de-a curmezişul, pe cer. În vreme ce se pierdeau deasupra ei, avea să aibă loc ceea ce Whitley Strieber califica drept „comuniunea" lor. Jenny mi-a spus că s-a simţit „o parte a sufletului" OZN-ului. Când acesta a plecat, ea a plâns deznădăjduită, ca şi când şi-ar fi pierdut un foarte bun prieten.

Între Alan Godfrey şi Jenny exista o asemănare interesantă. Amândoi foloseau un limbaj metaforic, pe care ulterior l-am auzit adesea la martorii care avuseseră un contact cu extratereştrii. În copilărie, amândoi aveau de-a face cu *jucării psihice.*

Am folosit acest termen destul de neutru pentru a nu-i influenţa pe martori în legătură cu natura acestor obiecte. Dar, de fapt, jucăriile psihice aveau o înfăţişare bine definită şi un comportament la fel de bine conturat. Erau sfere luminoase, având o mărime între cea a unei mingi de tenis şi cea a uneia de baschet, care intrau în dormitoarele copiilor şi adesea începeau să se „joace" cu ei. Erau *jucării paranormale.*

În timpul regresiei hipnotice, Alan Godfrey şi-a amintit, asemenea unui vis cu ochii deschişi, cum, copil fiind, această sferă a intrat în cameră şi a început să plutească. Se pare că o întreagă serie de evenimente ciudate nocturne i s-au întâmplat, inclusiv dispariţia din memoria lui a câtorva perioade de timp. Aventura copilăriei rămăsese necercetată, dar fusese dramatică.

Jenny nu cunoştea această poveste când a fost întrebată despre copilărie, dar şi ea a vorbit despre nişte sfere luminoase care o vizitau. De fapt, se simţea chiar bine în prezenţa lor. O dată sau de două ori i-a chemat chiar pe părinţi, să le arate acel „foc", care însă întotdeauna dispărea înainte ca ei să ajungă acolo.

În cazul lui Jenny, ca şi în majoritatea cazurilor întâlnite de mine, aceste viziuni avuseseră loc la o vârstă cuprinsă între trei şi opt ani, uneori chiar la o vârstă mai mică. Rareori persistaseră până la adolescenţă sau maturitate. Totuşi, au fost şi câteva astfel de cazuri.

Le numesc „jucării paranormale" pentru că după cum se pare aceasta le este destinaţia. Aşa cum jucăriile sau păpuşile le-au dezvoltat unor copii capacităţile sociale sau motorii, tot aşa, aceste sfere luminoase le-au stimulat gândirea şi receptivitatea faţă de fenomenele paranormale. Poate că au fost mijloace de a forma la copii

abilităţi psihice, de vreme ce, indiferent ce s-ar dovedi a fi fost contactele cu extratereştrii, acestea poartă amprenta comunicării parapsihologice. Extratereştrii comunică numai prin telepatie. De obicei, au capacitatea de a pluti sau de a trece prin ziduri. Senzaţiile extra-corporale sunt cele obişnuite.

Chiar şi Mike Sacks trăise o atare experienţă. El mi-a vorbit despre ceea ce fratele său numea „opalul verde al lui Mike" şi care plutea în faţa ferestrei dormitorului. Avea un diametru de câţiva centimetri şi era constituit din mici potcoave îmbinate. Mike intra în contact cu acest obiect într-o stare asemănătoare întrucâtva transei.

Asemenea lucruri există din belşug în contactul cu extratereştrii. Ele ne sunt în mod evident necesare pentru evaluarea însemnătăţii fenomenului. Dar, unii cercetători caută modele ciudate sau conexiuni ale acestora.

Marie din Nottinghamshire mi-a scris despre ceea ce se întâmplase cam prin 1967, când avea şapte ani:

„Aşteptam cu nerăbdare ora culcării, ca şi când urma să întâlnesc nişte parteneri de joacă. Aceştia, căci parteneri de joacă aveam să-i numesc, erau lumini minunate."

A adăugat că nu a reuşit niciodată să o trezească pe sora ei ca să i le arate şi nu a crezut de cuviinţă să le povestească părinţilor, fiindcă era ceva cu totul „personal". Aveau culori vii, cu o mică pată înăuntru şi uneori cu o aură înjur. Una mai ales „era albă, strălucitoare, cât o minge de fotbal şi obişnuia să vină în dormitor şi să salte în jurul meu".

Şi Marie continuă: „îmi amintesc că mă întrebam ce erau, dar nu m-am necăjit niciodată că nu ştiam, fiindcă nu m-am temut niciodată de ele". De câteva ori, aşteptându-le la fereastră, le-a văzut venind din grădină şi trecând prin geamul închis. Apoi, le-a văzut dispărând tot pe acolo, ridicându-se şi unindu-se în aer unde se topeau pur şi simplu. Când plecau, ea se simţea foarte tristă.

Să nu vă surprindă faptul că, pe măsură ce Marie a crescut, ea şi-a continuat şi adâncit experienţele.

Şi-a văzut dormitorul inundat de lumină, aşa cum pare că se întâmplă înaintea unei răpiri. Îşi aminteşte ca de un vis cu ochii deschişi, cum a fost ridicată în aer şi cum a ajuns într-o cameră ciudată, în care nişte creaturi stranii şi mici se agitau în jurul ei. Este şi mai interesant că acum, când are doi copii ai ei, le-a revăzut din nou sferele luminoase în dormitor, numai că acum păreau interesate de fiicele ei, nu de ea.

Aceasta nu este o legendă din Marea Britanie. Jucării paranormale sunt peste tot. O istorisire foarte interesantă despre ele aparţine dr. Irene Scott, fiziolog la Facultatea de medicină a Universităţii de Stat din Ohio, SUA. Întâmplarea a avut loc prin iulie

1951, în dormitorul ei de la ferma din Galena, Ohio. Irene, împreună cu sora ei Sue, care atunci avea şase ani, au fost martore.

Ea povesteşte cum „s-a trezit din somn şi a văzut un obiect zburând prin cameră. Culoarea şi consistenţa păreau ale unui metal incandescent". A privit câteva minute cum se învârtea şi cum afişa parcă inteligenţă. Apoi, coborând pe scări aproape că s-a ciocnit de sora ei, despre care credea că doarme. Numai că şi Sue îl văzuse.

Scepticii vor sugera că, în asemenea cazuri, este vorba despre un fulger globular. Bineînţeles că acest fenomen poate să apară şi să se mişte prin încăperi sub forma unor mici sfere, dar nu în mod repetat, săptămâni la rând şi minute în şir. În orice caz, aşa cum subliniază şi dr. Scott, acea noapte de vară nu era propice fenomenului, iar lumina nu a urmat traseul firelor electrice din dormitor, aşa cum ar fi fost normal pentru un fulger globular.

Cynthia Hind a cercetat un caz petrecut în Africa, la Chipinge, Zimbabwe. A avut loc la 1 aprilie 1988, dar nu a fost cu siguranţă o păcăleală.

Martorul, Caroline, descrie atmosfera ciudată din cameră, premergătoare întâmplării. „Era o linişte deplină, spune ea, până şi greierii îşi încetaseră ţârâitul. Mă simţeam ruptă de restul lumii." Această însingurare este un alt element premergător, comun multor întâlniri. Eu îl numesc Factorul Oz şi cred că este o etapă în starea de conştienţă a martorului, care îi pregăteşte desprinderea de mediu şi îl îndreaptă spre sursa extraterestră de comunicare.

Sfera albă fluorescentă a coborât prin tavanul dormitorului şi a început să împrăştie raze luminoase în jurul ei. Caroline era paralizată, fie de frică, fie din cauza unei puternice contracţii musculare. Din poziţia în care se afla putea să vadă sfera, care acum se afla la picioarele ei, având o săgeată luminoasă care se ridica şi străpungea acoperişul, ca şi când acesta nici n-ar fi existat. Deasupra ei se afla o navă ciudată, luminată gălbui şi având mai multe hublouri.

Ea adăugă: „Mă simţeam ca şi când acel «ceva», orice ar fi fost, ar fi vrut să mă la pe sus cu această rază de lumină. S-ar putea să mă fi ridicat din pat, dar nu mi-am luat ochii de la această lumină, aşa că nu sunt sigură... Apoi, în minutul următor n-am mai văzut nimic... Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi luat şi ultima picătură de energie". Ea se uitase apoi la ceas. Era ora 3,35 a.m. Mai târziu, una dintre surorile sale, care se trezise şi ea (când toate luminile din casă se stinseseră, în vreme ce un zgomot înfundat s-a auzit sus pe cer şi apoi s-a îndepărtat), a spus că ochii Carolinei erau ciudaţi. Erau „măriţi şi păreau injectaţi".

Aici găsim o legătură între jucăriile paranormale, OZN-uri şi răpiri de către extratereştri, dar, cu siguranţă, nu unica. Este posibil ca în alte ocazii luminile să provoace amintiri mai adânc ascunse şi la

care înainte nu avem acces.

Îmi pare rău că în copilărie nu am avut şi eu jucării paranormale. Ele par a fi aspectul cel mai prietenos al misterului contactelor cu extratereştri, care îi pregătesc pe copii pentru lucrurile mai traumatizante ce se pot ivi în viaţă. Într-adevăr, acesta ar putea fi un scop al lor.

Dr. David Jacobs, de la Universitatea Temple din SUA, a studiat detaliat câteva zeci de cazuri în care răpiţii povestesc mişcările extratereştrilor care i-au luat din dormitoarele lor şi i-au dus în spaţiu. Unele observaţii ale lui ar putea fi relevante pentru noi.

La simpozionul MIT el a susţinut că extratereştrii păreau să aibă un interes deosebit pentru emoţiile umane. Era ca şi când ei n-ar putea înţelege felul în care reacţionăm noi în diferite situaţii, căci ei afişează o lipsă clară de sensibilitate emoţională.

În consecinţă, sunt multe cazuri în care martorii povestesc că li s-au arătat imagini ale unor situaţii stranii, dar impresionante — cum ar fi naşterea unui copil, o distrugere în masă ş.a. —, cu intenţia vădită de a le permite răpitorilor să observe cum reacţionează oamenii la astfel de lucruri.

De asemenea, martorii au povestit că li s-a cerut să facă teste ciudate sau să joace un rol într-o piesă. O femeie a descris o serie de „decoruri", făcute pentru ea, care aveau tema „umilinţei", ca şi când acesta ar fi fost un concept mai degrabă necunoscut răpitorilor.

Poate că jucăriile paranormale sunt folosite şi pentru studierea felului în care se joacă şi în care îşi dezvoltă copiii capacităţile emoţionale, ce par să fie un obiect important al acestor răpiri alături de alte experienţe medicale sau fizice.

Oricum, sunt povestiri despre lucruri pozitive provocate de sferele luminoase. Un astfel de caz este istorisit de Peter Day, cunoscut în cercurile de ufologi pentru filmul video făcut din maşina sa, în ianuarie 1973, la Cuddington, la graniţa dintre Oxfordshire şi Buckinghamshire, în care apare o sferă luminoasă de culoare portocalie. Se pare că sfera se afla deasupra unei şcoli din Long Crendon, unde au văzut-o, de altfel, mulţi copii la acea dată.

Acest caz a rămas mult timp în memoria multora. Într-adevăr, cele 23 de secunde de film au apărut în multe documentare despre OZN-uri chiar şi eu am folosit o imagine color pentru coperta cărţii mele din 1983 — *UFO Reality*. Ulterior, unii experţi au considerat a fi o combinaţie ciudată a urmelor lăsate de un avion când trece printr-un strat de aer cald.

Dar întâmplarea are o parte puţin cunoscută care v-ar putea ajuta să o evaluaţi. Cu mulţi ani înainte de a filma acest obiect, Peter Day a avut o întâlnire cu o sferă luminoasă care purta toate caracteristicile unei jucării paranormale.

De fapt, asta s-a întâmplat în vara anului 1943, când tânărul Peter era proaspăt căsătorit şi făcea parte din RAF. Soţia lui era grav bolnavă, iar el venise acasă de la unitatea militară din Lincolnshire ca să stea la căpătâiul ei, cu atât mai mult cu cât condiţiile concrete din acele vremuri de război făceau imposibilă transportarea ei la spital.

Ea avea dureri mari şi adesea delira îndelung. Sfârşitul ei era iminent. Dar, în timp ce Peter stătea lângă ea, o sferă luminoasă a intrat în cameră prin uşa închisă a dormitorului. Era de mărimea unei mingi de fotbal şi avea în interior vârtejuri mici, fumurii.

Sfera a făcut ocolul încăperii, a venit chiar lângă pat şi apoi a dispărut prin fereastra închisă a dormitorului. După doar câteva minute, doamna Day s-a simţit mai bine. În dimineaţa următoare ea era aproape restabilită.

Puteţi compara această descriere cu alte povestiri despre aceste mici sfere luminoase care apar în dormitoare. Amintiţi-vă de Mike Sacks şi sfera sa luminoasă care avea „mici potcoave", de exemplu. O absolventă de facultate mi-a povestit despre sfera luminoasă pe care a văzut-o pe drumul A 681, dintre Bacup şi Todmorden, la 4 februarie 1988. Mergea destul de des cu maşina pe acest drum, căci venea la prietenul ei, dar o singură dată, trecând prin Shameyford, a văzut această sferă portocalie deasupra dealului Tooter. Partea interesantă este că ea a descris interiorul acestei sfere ca pe o masă de „lichid care se rotea ca un vârtej" — o altă relatare de identificare. Interiorul luminii era ceea ce o fascina.

Un alt caz clasic îl are ca protagonist pe un adolescent care a văzut un obiect ce a aterizat şi în care erau nişte creaturi mici şi ciudate. Era în vacanţă cu părinţii la Machynlleth, în partea centrală a Ţării Galilor, în iulie 1975, şi, după această întâmplare, a avut un şoc atât de puternic încât a orbit şi mult timp a avut nevoie de îngrijiri medicale, inclusiv de un tratament psihiatric pentru a-şi reveni. El a povestit cum fenomenul, care s-a produs într-un mod incredibil, s-a transformat într-un vârtej de culori (pe care el le-a descris ca pe nişte mici corpusculi de sânge sau jeleuri), apoi s-a amestecat cu culorile ierbii şi ale cerului şi a dispărut.

Există fără îndoială o afinitate între copii şi apariţiile OZN-urilor, sferele luminoase din dormitoare constituind doar un aspect al acestei afinităţi. Ele par să constituie începutul procesului de condiţionare care îi conduce pe tineri spre un tip de evenimente care durează o viaţă şi în care ei trăiesc alături de extratereştri.

Karen Hardman a povestit cum pe când avea numai opt ani (31 august 1969) şi locuia cu familia ei la Gisborne, Noua Zeelandă, se trezise în miez de noapte şi văzuse prin fereastra dormitorului un obiect de forma unei farfurii zburătoare care plutea pe deasupra

copacilor. L-a trezit pe fratele ei, care era mai mic decât ea cu un an şi împreună au văzut cum dispare. A doua zi ei le-au povestit părinţilor întâmplarea şi aceştia i-au dus în camere separate şi le-au cerut să deseneze ce au văzut. S-a constatat că nu fusese vorba de un coşmar. Desenele lor erau aproape identice.

Jackie trăia în Amherst, Noua Scoţie, Canada, şi de la vârsta de nouă ani a avut nenumărate întâlniri cu OZN-uri, unele asemănătoare reveriilor. Multe erau, însă, în mod sigur, întâmplări reale. În 1979, se afla împreună cu câteva prietene în apropierea unui teren de baseball. Dintr-o dată, un obiect uriaş, triunghiular, întunecat, înconjurat de lumini verzi a apărut deasupra lor. Apoi, după cum spune Jackie, „a fost un vid al memoriei. Am văzut luminile stingându-se şi mişcându-se spre noi. Am văzut obiectul îndepărtându-se, dar nu-mi amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat între momentul când obiectul s-a apropiat şi momentul când s-a îndepărtat". Oricât a încercat Jackie să comenteze întâmplarea cu una dintre prietenele cu care mai este încă în legătură, aceasta vorbeşte despre orice amintire din copilărie, dar nu despre seara cu OZN-ul. Este pur şi simplu ceva ce ea vrea să dea uitării, spre deosebire de Jackie.

În luna iunie 1973, la Loch Ryan, în Galloway, Scoţia, un tânăr s-a trezit la 4,30 cu dorinţa nestăpânită de a merge la debarcader. Ajuns acolo, a văzut deasupra apei trei sfere luminoase de culoare portocalie dispuse în formă de triunghi. Au stat acolo câteva minute, el le-a privit extaziat, apoi ele au decolat vertical cu o viteză fantastică. Atunci vraja s-a rupt. A întors capul şi i-a văzut pe părinţii săi. Şi ei simţiseră acelaşi imbold de a merge la debarcader şi văzuseră acelaşi lucru.

După câţiva ani, un ziarist care mă intervieva mi-a mărturisit ceva ce nu mai spusese nimănui. Nu ştia nimic despre cazul prezentat mai sus, dar, în octombrie 1977, el a văzut trei sfere luminoase dispuse în formă de triunghi, plutind deasupra terenurilor dintre Upholland şi Skelmersdale în Lancashire. Şi ele au ţâşnit în sus în noaptea întunecată. El a intrat ca într-un fel de transă, dar urmările au fost mai stranii. Două zile mai târziu, şi-a amintit că ştia — cu siguranţă, dinainte, — că această întâlnire urma să aibă loc. Era mai puţin o premoniţie şi mai mult o previziune puternică. Totuşi, în timpul întâlnirii, şi imediat după aceea, acest sentiment a dispărut.

Un tânăr din Bangor, Irlanda de Nord, a relatat o altă întâmplare ciudată. Într-o seară din toamna lui 1976, fratele său mai mic, foarte recalcitrant, s-a dus la culcare fără să mai protesteze ceea ce era destul de neobişnuit pentru a nu fi observat. Aproape imediat după aceea, în casă s-a făcut foarte cald, deşi sistemul de încălzire nu funcţiona. Martorul s-a dus la etaj, şi dintr-o dată a fost absorbit de Factorul Oz. Toate sunetele din jurul lui au încetat. Brusc, toate

zgomotele de pe şoseaua foarte circulată din apropiere au încetat şi ele. El a intrat apoi în baia aflată lângă camera fratelui său şi a văzut prin jaluzele o lumină albă strălucitoare. Venea de la un obiect oval care se afla deasupra carosabilului. În timp ce încerca să identifice obiectul, lumina se răspândea rapid, aşa cum se răspândeşte lumina unei nove şi el a fost înghiţit de o lumină şi mai strălucitoare. Şi cum va preciza, a fost „cea mai pură lumină albă pe care am văzut-o vreodată". Totuşi, şi acest lucru este şi mai straniu, lumina părea a fi fost solidă — când l-a ridicat a acţionat aproape ca braţul unei macarale. A fost săltat de pe podea, aruncat înapoi cu o mare forţă şi izbit de peretele băii. A rămas paralizat câtva timp, lumini sclipitoare îi jucau în faţa ochilor, muşchii aproape că nu-l mai ascultau şi fruntea îl durea. A alunecat apoi pe pământ ca o păpuşă dezarticulată şi treptat şi-a revenit. Prin jaluzele a văzut cum, în depărtare, lumina urca înapoi, în cer. Apoi, toate zgomotele au revenit la normal.

Acest interes pentru copii a fost subliniat de o mamă din Felling, comitatul Durham, o zonă care a fost frecventată timp de mai mulţi ani de micile şi ciudatele creaturi. În iunie 1978, pe când fetiţa ei avea 18 luni, s-a trezit în pat din cauza unui zgomot ascuţit, sâcâitor. Corpul ei vibra ca sub un şoc electric. Capul şi-l simţea „gata să explodeze". Apoi şi-a dat seama că o fiinţă nevăzută o ţinea de încheietura mâinii. Era paralizată, nu putea face nicio mişcare, dar a putut să vadă că acea fiinţă avea în jurul ei o aură. Camera era inundată de o lumină albăstruie. Cel mai neplăcut era că acolo unde fiinţa o atingea se crea un fenomen asemănător razelor X. Putea să vadă, prin propriul ei braţ, oasele şi vasele de sânge. Era ca şi când fiinţa aceea ar fi vrut să o studieze. Vedea în lumină ceasul din apropiere. Arăta 3,50 a.m. Apoi, brusc, fiinţa a dispărut şi totul a revenit la normal, dar o oră a trecut ca o clipă. Fiinţele au mai vizitat-o după aceea şi i-au „spus" că voiau s-o cerceteze, de fapt, pe fiica ei.

Nigel Mortimer a relatat un alt caz întâmplat la 15 iulie 1989, la Addingham, în Yorkshire. O femeie s-a trezit într-o dimineaţă foarte devreme şi a plecat la cumpărături. S-a întâlnit cu o vecină care i-a spus că pe la 3,15 a.m. auzise un zgomot ciudat pe cer, asemănător cu cel produs de un aspirator. Mergând la fereastră, a văzut un obiect masiv cu lumini colorate trecând pe lângă Beamsley Beacon, un deal situat înspre nord. După ce s-a întors acasă şi i-a povestit soţului ei această întâmplare stranie, acesta i-a dat o veste şocantă. Fetiţa lor de şase ani se trezise din somn pe la 3,00 a.m. şi văzuse un mic extraterestru urcând scările şi îndreptându-se spre dormitorul ei. Mai târziu, acesta se întorsese, de data asta însoţit de o femelă. În timpul vizitei nu au făcut altceva decât să o privească, apoi au dispărut. Fetiţa a spus că erau cam de un metru şi jumătate înălţime, aveau feţele slabe şi priviri neobişnuit de furioase. A folosit expresia „făpturi

bătăioase” şi când s-a referit la ele le-a numit „stafii”, nu OZN-uri şi nici extratereştri. Ca să le descrie hainele, ea a spus că îi aminteau de Anrieka Rice (o prezentatoare de televiziune a cărei vestimentaţie preferată era salopeta).

Aş putea continua cu astfel de relatări la nesfârşit. Sunt atât de multe! Este evident că se întâmplă ceva, pentru că au atâtea caracteristici comune.

Vedem aceste modele repetându-se, iar şi iar: triunghiul (care mai târziu va fi analizat de Whitley Strieber, folosind experienţa proprie), creativitatea artistică, controlul asupra minţii, o evidentă alterare a stării de trezie în cadrul căreia are loc întâlnirea, natura ocultă a fenomenului, unde magia şi iluzia iau locul naturii fizice şi logicii bunului simţ şi, mai presus de toate, interesul pentru copii, fără maliţiozitate, ci doar din curiozitate, ca şi când ar fi vorba de o supraveghere pe termen lung.

Dr. John Mack, psiholog la Facultatea de medicină Harvard din Massachusetts, consideră că aceste cazuri, care au loc în copilărie, au o deosebită importanţă. După opinia lui, ele exclud posibilitatea, invocată de sceptici, ca martorii să fie influenţaţi să accepte un model cultural al răpirilor de către OZN-uri (ei ştiind cum ar trebui să arate un OZN, datorită informaţiilor din mass-media). Nu este posibil ca nişte copii de numai cinci sau şase ani să fie influenţaţi astfel încât să povestească ceva care să se înscrie atât de exact în clişeele adulţilor.

Un singur caz va fi suficient pentru a ilustra stadiul în care ne aflăm. Este un caz deosebit de interesant, deoarece are ca protagonişti doi gemeni. Nu cunosc niciun altul în care să existe acest factor şi, prin urmare, să-l transforme într-unul semnificativ, indiferent dacă fenomenul de răpire este perceput ca fiind de natură extraterestră sau psihologică.

Deoarece aceşti gemeni nu doresc niciun fel de publicitate în legătură cu experienţele pe care le-au avut (într-un sens mai larg, pentru a nu atrage ceea ce s-ar dovedi a fi publicitate favorabilă), din păcate pot spune puţine lucruri despre ei, în afara faptului că ambii au talentul artistic des constatat în asemenea cazuri şi au fost împreună, încă din prima copilărie, părtaşi la mai multe întâlniri — chiar dacă unul dintre ei a avut mai târziu câteva experienţe proprii.

Întâmplările s-au petrecut într-un ţinut din Anglia şi întrunesc mai multe elemente, cum ar fi observarea unor sfere luminoase prin fereastră, o dată suferind un „atac” straniu din partea unui obiect care vibra în grădină când erau amândoi foarte mici şi, în fine, şi poate cel mai interesant, un incident care a avut loc la ei acasă şi în care a fost implicat şi câinele lor.

Era o noapte de iarnă. Se aflau în hol, când unul dintre gemeni

i-a spus celuilalt că se simte ciudat. Era ceva ca în timpul unui cutremur. Simţea că vibrează, că avea fiori.

Cunosc foarte bine starea pe care o descria. Nu am avut-o numai în noaptea aceea în Finsbury Park, la Londra, dar şi în copilărie, în momentele de stres. Îmi amintesc că încercam să învăţ să înot şi eram foarte speriată când senzaţia aceea s-a insinuat din nou. Era ca şi când capul meu ar fi fost o piesă metalică goală pe dinăuntru, care suna ca un clopot şi se zvârcolea, nu într-un fel dureros, dar simţeam prin corp un curent electric.

Este greu să exprim în cuvinte ceva care depăşeşte orice închipuire. Acesta este sentimentul pe care se pare că mulţi răpiţi l-au descris ca un prolog al experienţelor trăite.

Bineînţeles, geamănul A nu s-a gândit nicio clipă la răpire în timp ce „cutremurul" îi zgâlţâia trupul. El încerca să spună ce i se întâmplă, dar fratele său simţea deja. Pe nesimţite, atmosfera din casă a devenit apăsătoare. „Era încordată şi nu se auzea niciun zgomot", va spune geamănul B. Chiar şi câinele îşi ciulise urechile şi privea atent.

Apoi a apărut o lumină strălucitoare, reflectată în florile de gheaţă de pe geamul uşii. În acelaşi timp, o creatură mică a traversat holul în goană, îndreptându-se spre etaj. Frunzele unei plante de ghiveci s-au ofilit, pentru a sublinia parcă autenticitatea întâmplării.

Geamănul B a văzut asta, dar fratele său, care se uita în direcţie opusă, nu. Întâmplarea nu a fost însoţită de niciun zgomot, doar de imaginea clară a unei fiinţe de aproximativ un metru, îmbrăcată într-o salopetă şi purtând pe cap o cască.

Câinele, care nu mai putea fi stăpânit, s-a ascuns într-un colţ şi a rămas acolo scheunând înspăimântat. Geamănul B era aşa de sigur de ceea ce văzuse, încât s-a dus în bucătărie, a luat dintr-un sertar un cuţit şi a plecat să-l caute pe presupusul hoţ. Bineînţeles că în casă nu era nimeni, toate uşile şi ferestrele fiind încuiate. Mult mai târziu, când au studiat problema cu atenţie au realizat ceea ce de altfel era evident: intrusul nu era un hoţ pământean.

Acest interes arătat copiilor este cel care îi deranjează pe mulţi — mai ales pe mamele care au fost implicate în asemenea întâmplări.

Sandie, o americancă răpită, a spus-o foarte clar. Le-a spus tuturor că era neapărată nevoie de înţelegere, de bani şi de oameni bine intenţionaţi ca să încerce împreună să dezlege acest mister. Ea părea mai puţin interesată de efectul provocat asupra vieţii sale şi mai speriată de cel pe care îl putea avea acesta asupra copiilor ei. Faptul că era parte a acestui experiment extraterestru era mai puţin important pentru ea, decât faptul că extratereştrii erau interesaţi de fetiţa ei.

Într-adevăr, povestea ei poate fi considerată un record mondial

în privinţa întâmplărilor petrecute în timpul răpirii de către extratereştrii. Îşi aminteşte cum nişte fiinţe mici şi gri au intrat în casa ei şi i-au luat fiul cu scopul de a-i face teste, iar apoi l-au adus înapoi aparent nevătămat. Îl răpiseră din leagăn, când avea numai şase săptămâni.

Am văzut pentru prima dată această disperare, când, timp de mai multe ore am încercat să liniştesc o tânără mamă care suferise un şoc foarte puternic şi pe care nu o cunoşteam. Ajunsese la mine acasă trimisă de vecinii care ştiau că mă interesează asemenea cazuri. La acea dată, faptul nu era foarte cunoscut, căci nu publicasem încă nicio carte.

Femeia ardea de nerăbdare să-mi relateze o întâmplare destul de banală care avusese loc la Barton Moss, în Irlam, Lancashire, la ora 6,00 a.m., în ziua de 26 septembrie 1976.

Discul pe care îl văzuse în lumina zorilor aterizase în grădina din spatele casei ei, pe un teren arabil. Nu se întâmplase nimic altceva. Totuşi, simţea o frică aproape paranoică, presupunea că discul era condus de extratereştrii care intenţionau să-i răpească fiica, atunci în vârstă de nouă ani. Femeia mă întreba întruna cum ar putea împiedica repetarea fenomenului.

În niciun caz nu susţin că ar fi fost dereglată mintal. Era tipul raţional, obişnuit, de mamă grijulie, speriată de o viziune care, de fapt, n-ar fi trebuit să aibă un efect atât de puternic.

La vremea respectivă am făcut tot ce mi-a stat în putere, dar am conchis că era pur şi simplu obsedată de OZN-urile care erau la modă în mass-media. Credeam că asta distorsionase întâmplarea trăită. Totuşi erau şi câteva elemente mai deosebite. Ea vorbea despre visuri multiple în care plutise şi avusese senzaţia că fusese „aleasă” de o forţă. Azi mă întreb dacă nu cumva era ceva mai mult decât voiam eu să văd atunci, ceva ce am ignorat — ceva ce n-am vrut să aflu. Poate exista un motiv pentru această opoziţie.

Şi dintr-o dată îmi dau seama din detaliile povestite de ea că dormitorul meu era de fapt mai aproape de locul în care acel obiect aterizase, decât casa din care această femeie speriată văzuse OZN-ul.

Simţind fiori reci pe şira spinării, m-am uitat spre turbărie la unicul pâlc de copaci unde se spune că acest obiect se oprise câteva minute. Mult mai târziu am îndrăznit să mă duc spre mica urmă, dar n-am reuşit să mă apropii. Evident, dormitorul meu era cel mai aproape de locul unde aterizase acest OZN. Era la cel mult câteva sute de metri. În noaptea în care avusese loc evenimentul eram în camera mea, dormeam dusă şi nu-mi aduc aminte de nimic.

Dar oare pot să spun cu certitudine că eu eram ţinta?

4. Nu suntem cu toţii la fel?

Tânăra femeie mă privea drept în ochi. Sau cel puţin încerca să o facă. Îmi dădeam seama că era descumpănită, privirea i se înceţoşase în vreme ce depăna amintiri din copilărie, aduse acum la lumină.

Susan povestea, cu un puternic accent lancastrian, cum la vârsta de opt ani plutise pe scările casei ei din Bolton. Nu era vorba de o experienţă trăită în afara corpului, ci de o realitate în sensul propriu al cuvântului. Pur şi simplu se ridica de pe pământ la câţiva centimetri şi apoi plutea pe scări în jos, ca un personaj din benzile desenate. Fratele ei, care se afla în hol, o văzuse şi rămăsese împietrit. Şi acum, adult fiind, vorbeşte despre întâmplarea de atunci.

Am tras aer în piept şi mi-am pregătit tirul întrebărilor. După ce treci de câteva ori prin asemenea experienţe, te obişnuieşti să accepţi diferite poveşti incredibile ca pe un fapt real. Am aprobat politicos, deşi raţiunea îmi dicta altceva decât scria stiloul meu.

Apoi, femeia, care avea douăzeci şi ceva de ani, mi-a povestit urmările acestei bizare întâmplări cam în termenii următori:

„La vârsta aceea mi s-a întâmplat de mai multe ori să plutesc, dar mai târziu nu s-a mai întâmplat”.

Am rugat-o să continue, deşi nu eram tocmai convinsă de veridicitatea relatării ei.

„De ce crezi că ai încetat să mai pluteşti?”, am întrebat-o.

„Oh, asta ştiu sigur — a zis cu siguranţă de sine aproape enervată, dar care îmi spunea că era un subiect la care se gândise adesea înainte. Când am început să plutesc prin casă eram convinsă că era ceva normal. Dar când fratele meu m-a privit şocat, l-am întrebat: «Dar nu suntem cu toţii la fel?» El a spus foarte categoric «Nu», având groaza întipărită pe faţă. Pe urmă am realizat că ceea ce făcusem nu era normal. Nu era deloc ceva normal. După asta, mi-a fost mai greu să plutesc. Foarte curând a devenit imposibil”.

Această femeie fusese pregătită pentru a avea o întâlnire cu extratereştrii într-o manieră asemănătoare cu multe alte cazuri prezentate în această carte. Într-un fel, însă, aventurile din copilăria ei sunt mai importante, deoarece reflectă un trend care sare în ochi oricui ar încerca să înfrunte acest mister. Din păcate, cercetătorii ignoră frecvent acest aspect.

Cei care au intrat în contact cu extratereştrii ca adulţi, au trăit adesea în copilărie nenumărate întâmplări supranaturale. Este ca şi când paranormalul ar fi pentru ei realitatea normală de zi cu zi.

Lumea celorlalţi pare a fi răsturnată.

Am observat că cercetătorii din SUA evită pe cât posibil o asemenea revelaţie. Ei par a fi îngroziţi că fenomenul se răspândeşte prin experienţe paranormale. Pentru ei, extratereştrii şi percepţiile extrasenzoriale nu au nimic în comun.

Ciudat este că se ignoră faptul că fiecare contact cu extratereştrii are loc în contextul unor fenomene paranormale. Entităţile trec prin pereţi, apar şi dispar după bunul lor plac, fac victimele să plutească părăsindu-şi trupurile, stau de vorbă cu martori folosind telepatia şi par să aibă puteri precognitive.

Astfel, aceste lucruri consemnate de martori apar — nu pentru mine în orice caz — ca o atenuare a misterului sau, şi mai rău, un element util pentru magicieni şi mediumuri spiritiste. Dar ele sunt fapte reale, care nu pot fi ignorate şi pe care n-ar trebui să le evităm. Ele reprezintă un indiciu valoros care ne arată calea cea bună.

Şi astfel de indicii privind această uimitoare enigmă sunt puţine şi rare.

Putem sublinia acest aspect folosind exemple variate, dar câteva vor fi de ajuns ca să demonstreze ceea ce susţin eu.

Faptul că acei copii posedă un al şaselea simţ este ilustrat de următoarele două cazuri.

Mike se juca, aşa cum o fac mulţi alţi. băieţi, într-un loc periculos. El habar nu avea de asta. Era doar albia secată a unui râu din Derbyshire, dar în ajun plouase torenţial. Dintr-o dată, a auzit o voce interioară care i-a spus: „Fugi pe mal!” Fără să se întrebe de ce, a făcut întocmai. Câteva secunde mai târziu locul în care stătuse a fost înghiţit de ape.

Lisa se afla în maşina condusă de mama ei, în apropiere de Cirencester, când au ajuns pe un drum de ţară puţin circulat. Dintr-o dată, a auzit un motor de motocicletă, dar mama ei, care se afla lângă ea, nu l-a auzit. Sunetul era atât de puternic, încât părea să vină chiar din spatele lor. Nu se afla niciun drum în apropiere de unde acest zgomot s-ar fi putut auzi şi mama Lisei a certat-o pentru că îşi imagina prea multe lucruri. Poate avea dreptate, însă după doar două-trei minute o motocicletă a apărut într-adevăr în spatele lor, a pierdut controlul şi s-a ciocnit de automobil. Din fericire, nimeni nu a fost grav rănit. Avertismentul sonor transmis de undeva a făcut posibilă evitarea unei catastrofe ce părea iminentă. Dar numai mintea tânără a fost deschisă şi receptivă. Mama Lisei a rămas, dintr-un motiv sau altul, insensibilă.

Nu este de mirare că adesea copiii consideră asemenea lucruri ca fiind un semn că sunt „protejaţi”. Această protecţie este percepută ca având o sorginte extraterestră şi este una dintre primele informaţii pe care copiii din stele le au despre originea lor.

De exemplu, Karen din Cornwall povesteşte cum, în septembrie 1976, pe când era adolescentă şi locuia în Warrington, Cheshire, timp de mai multe zile a trebuit să se întoarcă acasă la primele ore ale serii. În mai multe rânduri a auzit distinct o voce feminină spunându-i pe nume. Ea spunea că era asemănătoare cu a ei, dar părea venită dintr-un tunel. În câteva dăţi erau şi alte fete cu ca, dar ele nu auziseră nimic. De fiecare dată s-a uitat în spatele zidurilor de unde părea să vină vocea. Dar nu era nimic. Karen era deja convinsă că e ceva în neregulă cu ea. Trebuia să fie ceva în mintea ei. Dar după două săptămâni, venind singură acasă după o seară petrecută în oraş cu prietenii, deodată un bărbat a ieşit din spatele zidurilor pe care ea le cercetase de atâtea ori. A încercat s-o violeze şi s-o stranguleze, şi probabil că ar fi reuşit, dar, în timp ce ea se lupta, s-a întâmplat o minune. O cărămidă i-a apărut în mână şi cu ea l-a lovit în cap pe agresor. Acesta a căzut la pământ, apoi a plecat clătinându-se. Karen s-a speriat foarte tare, a avut un şoc din cauza căruia n-a putut să vorbească câteva săptămâni. După aceea s-a mutat în sud. Este însă convinsă că cineva a salvat-o de la moarte.

În august 1978, Paul din Bradford a avut anumite presimţiri. Avea cincisprezece ani şi de câteva zile avea sentimentul iminenţei unui pericol. La un moment dat, tablourile din camera lui au început să se clatine singure, într-un mod straniu, şi sentimentul unui dezastru a devenit şi mai puternic. Apoi, în ziua de 22 august, lanţul de la bicicletă i-a sărit în timp ce mergea pe drum drept, având soarele în faţă. Roata s-a blocat, iar Paul a căzut, izbindu-se cu capul de un copac. Şi-a recăpătat cunoştinţa două zile mai târziu, spre marea uşurare, a doctorilor uimiţi. Avea o fractură de craniu şi timp de 24 de ore fusese la un pas de moarte. Dar în timp ce el zăcea pe patul spitalului, un OZN apăruse deasupra, pe cer, ca un înger păzitor menit să-i transmită vindecarea. Din acel moment, starea, lui Paul a început să se amelioreze.

Aceşti copii au de povestit nenumărate alte experienţe ciudate, pe lângă care exemplele de mai sus sunt simple interludii. În trei din cele patru secvenţe prezentate au avut loc contacte cu extratereştrii, iar cel puţin unul din cazuri a implicat o răpire. În al patrulea caz se poate să fi avut loc şi alte experienţe, rămase însă neîmpărtăşite.

Putem nota că persoane ca Paul şi Karen au avut senzaţia distinctă că vieţile lor sunt ieşite din comun. La început, ca şi în cazul lui Susan, ei au presupus că lucrurile pe care ei le fac sunt şi la îndemâna altora — dar apoi şi-au dat seama că plutirea, premoniţia, auzirea unei voci venite de nicăieri, trăirea unor miracole şi a altor evenimente care li se întâmplau nu erau considerate deloc normale. Într-adevăr, ei sunt priviţi cu suspiciune când vorbesc despre asemenea lucruri şi de cele mai multe ori sunt evitaţi. Din această

cauză aceşti copii devin introvertiţi, îşi reprimă trăirile psihice fără a le împărtăşi celorlalţi. De nenumărate ori am văzut acest fenomen manifestându-se în diferite moduri, iar creativitatea artistică este o formă de eliberare. Căci presiunea acumulată trebuie să scadă în cele din urmă. Ea nu poate fi menţinută la nesfârşit, căci ar putea să explodeze.
Merită să fie analizate cazurile în care pot fi observate momente ale dezvoltării copiilor din stele. Ele sunt legate de aspecte despre care vom afla din cazul următor.

Gwyneth s-a născut la începutul anilor ’50 şi a crescut într-o zonă rurală din sudul Ţării Galilor. De când se ştie, „a visat cu ochii deschişi”, după cum spune ea. Aceste vise se refereau la „oameni ciudaţi, care, fie că treceau prin dormitorul meu, fie că pur şi simplu stăteau şi se uitau la mine”.

Am auzit lucruri asemănătoare de la multe persoane care ulterior au fost răpite. Una dintre ele, din Liverpool, mi-a povestit că la vârsta de aproximativ şase ani, când mergea pe stradă, vedea tot felul de oameni — unii pluteau ca şi când ar fi păşit pe un trotuar invizibil situat la câţiva zeci de centimetri de pământ. Nimeni altcineva nu-i vedea, iar în momentul în care şi-a dat seama de acest lucru a devenit la rândul ei incapabilă să-i vadă sau, aşa cum spune ea, „pur şi simplu am încetat să-i mai văd”.

Unele mediumuri descriu o geneză similară a pretinselor lor puteri paranormale şi consideră că aceste forme eterice nu sunt extratereştri şi nici interdimensionari, ei spirite ale morţilor dintr-un fel de viaţă de apoi şi, cu care, mai târziu, vor comunica frecvent. Pe de altă parte, cel puţin câteva dintre persoanele care au văzut aceste făpturi spectrale (care, după cum am arătat deja, sunt aparent asemănătoare cu oamenii obişnuiţi) consideră că ele trăiesc în viitorul nostru şi că, într-un fel sau altul, sunt martori peste timp.

Revenind la Gwyneth, notăm că şi ea a învăţat să-şi filtreze aceste percepţii vizuale sau sonore pe care ceilalţi nu le aveau, mai ales când familia i-a spus că ar fi bine să-şi tempereze imaginaţia dacă vrea să nu aibă probleme. Dar asta nu a ajutat-o să elimine complet toate experienţele ei stranii.

S-a regăsit stând afară, privind stelele, „cu o puternică dorinţă interioară” şi auzind o voce „de acolo de sus”, care o atrăgea ca un magnet, fără a-i putea înţelege cuvintele. Se simţea făcând parte din spaţiu, nu separată de el.

În adolescenţă, după ce a avut de mai multe ori senzaţia că îşi părăseşte corpul, vedenii cu extratereştri şi diferite alte întâmplări stranii, a fost consultată de mai mulţi doctori, concluzia fiind că are o epilepsie de lob temporal. A fost supusă unui barbar tratament de şoc,

considerat folositor pentru vindecarea acestei maladii. De pe urma lui s-a ales cu nişte migrene îngrozitoare.

Să ne amintim şi de astă-dată că mulţi alţi copii din stele suferă de migrene puternice şi Gwyneth nu este cu siguranţă singura care-a fost considerată epileptică.

Epilepsia pare a fi explicaţia medicală pentru lucrurile stranii povestite de aceşti oameni — sentimente ciudate (pe care eu le numesc Factorul Oz), voci venind de nicăieri (considerate, bineînţeles, anormale) şi viziuni greu de acceptat (care sunt imposibile dacă percepem realitatea în modul în care o facem în mod obişnuit). Oricum, după câte ştiu eu, în puţine cazuri tratamentul medical aplicat a avut ca rezultat o ameliorare a stării sănătăţii.

După tratamentul de şoc, Gwyneth a constatat că starea ei de sănătate s-a deteriorat. Medicii au susţinut că ea şi-a pierdut cunoştinţa în timpul unor crize de epilepsie. Mai mult ca sigur că ufologii ar fi folosit regresia hipnotică pentru a o ajuta să înţeleagă ce i s-a întâmplat şi ar fi încercat să descopere amintiri blocate despre o răpire de către extratereştri. În asemenea cazuri nu contează cu adevărat cine are dreptate: medicina sau ufologia. Important este ca Gwyneth şi alţii aflaţi în asemenea situaţii, să se simtă mai bine. Mă tem însă că nu se reuşeşte.

Treptat, Gwyneth a început să-şi explice cele întâmplate din perspectiva filosofiei spiritismului, în care a fost iniţiată încă de pe când era mai tânără. Această filosofie a ajutat-o să găsească o explicaţie acestor fenomene disparate, care îi marcaseră atât de mult existenţa. De fapt, eu presupun — fără să disprețuiesc spiritismul (sunt deschisă în privinţa ideii vieţii de după moarte) — că mulţi oameni care au devenit mediumuri au fost influenţaţi, probabil, de persoane care au fost contactate sau răpite de extratereştri. Unele dintre afirmaţiile celebrului medium Doris Collins, de exemplu, implică aceasta.

Pe măsură ce Gwyneth a crescut, experienţele ei au început să aibă direcţii mai strict stabilite — reverii, senzaţii de părăsire a corpului etc. Apoi a început să vadă şi să viseze despre OZN-uri şi extratereştrii, iar aceasta i-a canalizat atenţia într-o altă direcţie. Din momentul în care a aflat de afirmaţiile persoanelor răpite totul a devenit foarte limpede, ca o imagine filmată în prim-plan. Nu este surprinzător că ea a reevaluat momentele în care pierdea contactul cu lumea reală şi în care vedea fiinţe stranii şi lumini pe cer, considerându-le drept o posibilă dovadă a intervenţiei extratereştrilor în viaţa ei. Apoi şi-a amintit dorul ei de stele şi i-a înţeles adevărata semnificaţie.

E lesne de presupus că Gwyneth este un copil din stele. Dar se ridică întrebarea dacă această posibilitate nu face, oare, altceva decât

să înlocuiască o filosofie cu alta. Dacă spiritele morţilor pot fi făcute răspunzătoare pentru unele puteri latente ale noastre, oare acelaşi lucru nu este valabil şi pentru extratereştri?

David, din Bristol, este un alt protagonist al acestui proces în desfăşurare. El s-a născut în 1942, ceea ce, în sine, este un fapt interesant. Conform afirmaţiilor cercetătorului american Budd Hopkins, majoritatea persoanelor răpite, fie s-au născut, fie au avut pentru prima oară astfel de experienţe în 1942 sau 1943. Trebuie să subliniez că şi eu am observat acest lucru. Primele două cazuri de răpire din Marea Britanie — unul evocat conştient, iar celălalt nu — s-au întâmplat în acel an, deci, de fapt, cu cinci ani înainte de inventarea termenului de „farfurie zburătoare" şi, deci, de momentul în care misterul OZN a apărut oficial.

În copilărie, David a avut nenumărate reverii, nenumărate momente în care a perceput activitatea unor spirite rele în jurul casei în care locuia şi zgomote ciudate, venind de nicăieri. Obiectele se mişcau prin casă prin ele însele. Lumina se aprindea şi se stingea singură. A simţit deseori „impulsul" de a merge într-un loc sau altul din oraş şi să stea, pur şi simplu, şi să aştepte. Când urma acest „impuls" întâlnea la locul respectiv oameni care ajunseseră acolo tot mânaţi de un impuls.

David este şi el unul dintre cei care au descris, spontan, jucăriile paranormale. Sferele luminoase veneau, făceau ocolul camerei lui de dormit şi apoi dispăreau.

Întâlnirile sale cu OZN-urile au început efectiv în 1955, pe când ducea ziare la domiciliul abonaţilor. Mergea pe bicicletă, îndepărtându-se de o casă, când un asemenea obiect a apărut din senin deasupra unui teren viran. Avea o „formă clasică de farfurie zburătoare", o cupolă uriaşă deasupra unui disc şi un şir de hublouri prin care se vedeau lumini strălucitoare, albastre şi portocalii.

Obiectul era atât de uimitor, de real şi plutea atât de maiestuos la ora 5,00 p.m., o oră de vârf în trafic, încât jumătate din Bristol ar fi trebuit să-l vadă. Dar, bineînţeles, asta nu s-a întâmplat. Se pare că numai David a văzut această fantastică apariţie. Era un spectacol dat numai în cinstea lui.

În vreme ce urmărea nava spaţială, el a fost sedus de factorul Oz, căci brusc timpul a dispărut, l-a învăluit un sentiment de pace, n-a mai auzit zgomotul traficului şi al oamenilor — era doar copleşitoarea unitate dintre el şi infinitul reprezentat de acest vizitator venit de undeva mai presus de înţelegerea noastră.

Această uniune dintre gândire şi miracol a încetat când obiectul a dispărut. El nu a zburat ca un avion cu reacţie şi nu s-a plasat pe o orbită ca o navă spaţială, ei s-a contopit cu cerul şi, pur şi simplu, s-a dematerializat. O clipă a fost acolo, iar în următoarea s-a

întors de unde venise.

În fine, trebuie să menţionez un caz analizat de Scott Rogo, un om înţelept ale cărui cercetări ne vor lipsi tuturor. Ele reprezintă un pas înainte în studierea fenomenelor extraterestre şi, de asemenea, ilustrează faptul că Marea Britanie este doar un fir de nisip de pe plaja intergalactică. Asemenea fenomene au loc oriunde.

Sammy Desmond era hispanic şi locuia în Reseda, San Femando Valley, lângă Los Angeles, California. Şi el a avut experienţe paranormale încă din copilărie. La vârsta de şase ani, vedea lângă patul său o fiinţă stranie, vag conturată şi, adesea, în somn avea senzaţii şi sentimente aflate la graniţa realităţii.

În adolescenţă Sammy a fost de-a dreptul asaltat de energii malefice. În timp ce lucra în compania de construcţii a tatălui său, obiectele metalice se îndoiau şi îl loveau peste mâini. Dacă introducea o cheie în broască, se întâmpla ca aceasta să se răsucească şi să se rupă în două. Trebuie subliniat că acestea se întâmplau înainte ca Uri Geller să uimească o lume întreagă schimbând forma obiectelor cu puterea gândului (deşi, ar trebui menţionat şi faptul că Geller considera că îşi datora puterile unei inteligenţe extraterestre cu care credea că a comunicat timp de mai mulţi ani).

Experienţele lui Sammy Desmond au fost întotdeauna spontane. Spre deosebire de Geller, el nu putea să provoace fenomenul după bunul său plac. Totuşi, obiectele metalice uşoare vibrau uneori în prezenţa sa, ca şi când el ar fi emanat o aură puternică.

Cu siguranţă nu veţi fi surprinşi aflând că sferele luminoase au vizitat şi casa lui Desmond. Rogo nota că „de obicei ele erau strălucitoare, de mărimea unei mingi de fotbal, se învârteau şi fiecare era înconjurată de altele asemănătoare, dar puţin mai mici. Desmond a povestit despre aceste lumini celorlalţi membri ai familiei, care nu l-au luat în serios, deşi sora cea mai mică le văzuse şi ea în camera ei".

După ce aceste jucării paranormale i-au făcut mai multe vizite, o dată una dintre ele a coborât spre Sammy, care a rămas paralizat şi a leşinat. Se pare, aşadar, că în acest caz a acţionat factorul Oz (Desmond i-a spus lui Rogo că mintea sa era „într-o stare deosebită" de fiecare dată când luminile veneau în camera lui).

Apoi, după ce a folosit ceea ce pare a fi fost comunicarea mentală şi poate chiar psihokinezia, pentru a îndepărta sferele luminoase, tânărul a leşinat şi ele au putut să-l atingă. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru, şase ore i-au dispărut din memorie într-o clipă.

Apogeul acestor experienţe a fost atins atunci când, într-o noapte, a auzit câinii urlând şi caii nechezând în spatele casei şi s-a uitat pe fereastră. Sammy a văzut de data aceasta câteva creaturi mici strecurându-se spre gard şi apoi îndreptându-se spre casă. Purtau

salopete şi căşti cu vizetă. A alergat să încuie uşa de la intrarea de serviciu, ca să-i împiedice să intre şi a făcut atâta zgomot că a trezit toată casa. Dar fiinţele au dispărut pur şi simplu.

Când a povestit aceste întâmplări (şi multe altele, pentru care, din păcate, nu am spaţiul necesar) parapsihologului universitar Rogo, Sammy era convins că nu aveau legătură cu OZN-urile şi cu extratereştrii, că sferele luminoase şi creaturile erau de natură demonică, în primăvara lui 1987 a urmat hipnoza, indusă de fostul psiholog al UCLA, doctorul Thelma Moss, chiar înainte de publicarea povestirii lui Whitley Strieber în *Communion* şi a cercetărilor lui Budd Hopkins în *Intruders*. Deci, cel puţin putem fi siguri că Desmond nu ştia nimic despre aceste cazuri şi nici de marea publicitate ce li se făcuse în America.

În urma şedinţelor de hipnoză s-a conturat o relatare amănunţită a ceea ce se presupune că s-a întâmplat între Sammy şi extratereştri în decursul timpului. La această relatare vom reveni în capitolul şase, în care anumite amănunte vor fi relevante.

Din acest capitol reiese clar că victimele răpirilor au trăit de-a lungul vieţii lor mai multe fenomene supranaturale, ceea ce are o semnificaţie deosebită. Ar trebui să adăugăm aceasta la celelalte indicii existente privind talentele artistice extraordinare şi uimitoarele amintiri din prima copilărie. Puse laolaltă, aceste amănunte ne indică un fapt cu totul surprinzător; poate fi ceva în legătură cu creierul sau cu structura genetică a individului. În orice caz, ar fi întâiul semn că există ceva care îi deosebeşte pe aceşti oameni de restul pământenilor şi îi face să fie copii ai stelelor.

Cei care consideră factorul acesta ca negativ presupun că trebuie neapărat aplicată o soluţie psihologică. Dar ca nu este sigură în toate cazurile. Dacă găsim dovezi că aceşti copii din stele sunt diferiţi de noi, atunci apar două variante:

Ei ar putea fi artişti, ar putea avea o memorie prodigioasă şi nenumărate trăiri supranaturale, pentru că ar fi hiperimaginativi, iar toate acestea ar fi doar rezultate secundare ale unui fenomen bizar cum este răpirea.

Pe de altă parte, copiii din stele ar putea să lase urme mai adânci, explicabile prin psihologie sau parapsihologie. În această privinţă, creativitatea vizuală, amintirile din prima copilărie şi cele privitoare la alte întâmplări paranormale ar putea fi foarte reale, de fapt simptome ale unor diferenţe care există în stadiul actual.

Cu alte cuvinte, cel care este apt pentru percepţii extrasenzoriale este apt şi pentru contactul cu extratereştrii.

Dacă din doi oameni, unul ar vedea soarele de pe cer, iar celălalt nu, ar fi absurd să se tragă concluzia că soarele nu există,

chiar dacă bunul-simţ ne-ar spune că, dacă există, atunci amândoi ar trebui să-l vadă.

Bineînţeles că soarele s-ar putea să nu existe, iar cei care susţin contrariul, să se înşele. Totuşi, nu trebuie să pierdem din vedere că s-ar putea, cu adevărat, ca unii să fie capabili să vadă soarele, iar alţii — din cauza limitelor proprii — să nu fie capabili să-l vadă.

Toate aceste fenomene stranii sunt reale, atestate de mulţi martori. Faptele sunt dificil de contestat. Suntem atât de siguri că deţinem adevărul — aşa cum îl percepem noi — încât putem fi unanimi în susţinerea faptului că aceste lucruri nu sunt „în realitate" adevărate? Sau aceasta este o cale mai uşoară sau ocolită de admitere a înfrângerii?

5. Suntem lumină stelară...

Christine făcea ultimele pregătiri pentru decolare. Începuse numărătoarea inversă. Curând, foarte curând, nava avea să pornească spre stele, va părăsi lampa de lansare lin, silenţios.

Fratele ei, aflat în apropiere, zâmbea sceptic, fiind numai pe jumătate prins în mirajul jocului.

Nu era vorba de Apollo 11, iar rampa de lansare nu era Cape Canaveral. Nava nu avea rezervoare pentru combustibil, ci doar nişte magneţi vechi montaţi la baza ei. Ea urma să decoleze din grădină, să survoleze străzile întortocheate ale cartierului Rusholme din Manchester, stadionul de fotbal luminat de reflectoarele din Maine Road şi să se îndrepte spre infinit.

Nava cu greu putea fi considerată o construcţie de mai multe milioane de dolari. Era o banală pubelă.

Fără emoţii, Christine îşi încheia numărătoarea inversă: „3,2,1".

Şi atunci s-a întâmplat ceva. Ceva imposibil. Micul modul metalic s-a mişcat uşor pe suportul de cărămizi sparte aduse din ceea ce în timpul războiului fusese adăpostul Anderson şi acum era depozit de cărbune.

La început a fost o mişcare şovăitoare, dar imediat a devenit ceva mai puternică. Apoi, ca şi când „ar fi sughiţat", pubela s-a ridicat în aer şi a revenit din nou pe cărămizi.

Înălţarea a durat un minut, la câţiva centimetri, cel mult. Dar *a părut* reală. *A fost reală.* Această combinaţie de obiecte banale a reuşit să ajungă pentru câteva clipe în spaţiu şi totul a costat mai puţin de cinci lire. Christine a fost şocată. Întâmplarea fusese minunată prin simplitate, dar profundă prin consecinţe. Ea s-a întors către fratele ei, ca să-l întrebe dacă văzuse şi el. Dar el se uita în altă parte, plictisit, căutând altceva cu care să se joace. Christine a hotărât să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Această poveste este tot atât de adevărată, pe cât mi-o amintesc de bine. Ea s-a întâmplat pe când eram mică. Vreau să spun că, atunci, am avut impresia că pubela s-a ridicat o clipă în aer. Dacă aceasta s-a întâmplat sau nu, este probabil o altă problemă.

Tot cam pe atunci au început primele mele întâmplări stranii cu lumini şi zgomote. Am început să am şi percepţii extrasenzoriale.

Bunica mea dinspre mamă m-a încurajat poate fără să vrea. Era o persoană de o extraordinară sensibilitate. Nici noi, nici ea nu aveam telefon. Dar când eu, fratele sau părinţii mei eram bolnavi ea apărea pur şi simplu la uşă, venind cu autobuzul treizeci de km de la Bacup,

pentru a fi cu noi. Parcă o văd, stând în prag şi spunându-ne în modul cel mai firesc: „Trebuia să vin. Ştiam că s-a întâmplat ceva”.

Cu un asemenea aliat nu mai trebuia să ascund întâmplările ciudate care păreau a fi într-un fel semnificative. Le auzeam, le adunam şi le studiam, cântărindu-le semnificaţia.

Într-un vis de-al meu am văzut un avion prăbuşindu-se pe străzile unui oraş ciudat. Nu eram sigură unde era acesta, dar am observat autobuze neobişnuite, vopsite în roşu şi crem şi am notat asta în carneţelul meu. În ziua următoare am plecat cu familia la Rossendale pentru sfârşitul de săptămână, iar duminică s-a anunţat că un avion s-a prăbuşit în centrul oraşului Stockport, în timp ce se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Manchester. Câteva săptămâni mai târziu am mers şi noi în acest oraş pentru cumpărături. Autobuzurile erau vopsite în roşu şi crem, exact cum le văzusem în vis.

La mijlocul anilor ’60, mulţi copii visau la călătorii spaţiale, iar marea dorinţă de a se ajunge pe Lună prindea contur. Nu încape nicio îndoială că mai erau şi alţii care se jucaseră ca mine.

Totuşi, acea navă spaţială din grădină nu a fost doar un joc. A fost mai mult de atât. Nu ştiu de ce, dar simt că a fost. Deşi sunt conştientă că nu era cu putinţă ca acea pubelă să fi zburat, experimentul trebuia făcut. El a însemnat împlinirea unui vis. Mi-a dat o satisfacţie neobişnuită.

Cu banii câştigaţi din distribuirea ziarelor am cumpărat un telescop puternic şi, sfidând becurile cu sodiu ce luminau oraşul, am pătruns în întunericul Universului. Reflectorul cu diametrul de 15 centimetri era greu şi nu puteam să-l ridic singură. În timp ce ceilalţi se osteneau să-l aducă pe mica peluză din faţa casei, eu mă ocupam de montarea telescopului.

Sateliţii lui Jupiter, nebuloasa Andromeda şi fazele prin care trecea Venus, toate se vedeau perfect, în ciuda luminii portocalii ce învăluia viaţa nocturnă a oraşului.

Eram fascinată de toate acestea, efectiv captivată de infinitatea spaţiului şi de enigmele timpului din Univers. Totuşi, era ceva mai mult decât atât, ceva mai subtil decât fascinaţia. Era ca şi când doream să găsesc ceva pierdut printre stele.

Crosby, Stills, Nash şi Young au exprimat ceva din toate acestea în cântecul lor *Woodstock,* care în acel unic moment din istorie simboliza starea în care se afla întreaga lume. Ei vorbeau de dorinţa întregii umanităţi de a se întoarce la un izvor imperceptibil — poate că o imagine a Grădinii Raiului era folosită ca o metaforă pentru acest paradis pierdut. Ei se adresau tineretului din acea vreme cu cuvintele: „Suntem lumină stelară... suntem excepţionali... trebuie să ne întoarcem în Grădină... exprimând sentimente pe care le au toţi copiii

din stele.

După ce câţiva ani am înfruntat curiozitatea grupurilor de tineri şi indiscreţia câtorva adolescenţi înfumuraţi, am abandonat explorările prin telescop. Dar cunoşteam deja poziţia stelelor pe cer şi citeam cu aviditate cărţile de specialitate care tratau problemele ce mă preocupau mai tot timpul.

Suntem singuri, oare, în această imensitate? Există, oare, alte forme de viaţă care aşteaptă ca noi să le descoperim? Au venit, oare, vreodată cei din alte lumi să ne viziteze — şi dacă au făcut-o — oare ce au sperat să găsească? Aceasta a fost perioada în care am descoperit OZN-urile.

***

Bineînţeles că, pe bună dreptate, nimeni nu va găsi nimic ciudat în toate acestea. Faptul că un copil este fascinat de pregătirile pentru călătoriile selenare făcute de NASA dovedeşte o imaginaţie bogată şi o curiozitate firească. Ce ar putea fi neobişnuit în asta?

Probabil, nimic. Timp de mai mulţi ani, nici eu nu am găsit nimic ciudat în toate aceste preocupări. Dar am fost întrebată adesea cum am ajuns să fiu fascinată de OZN-uri. Ce a făcut, în definitiv, ca viaţa mea să se schimbe în asemenea măsură, încât să mă dedic unei căutări aparent fără sens, pentru a răspunde unor întrebări ce par atât de lipsite de importanţă.

Ciudat este că ufologilor care mi-au cunoscut prelegerile sau interviurile din mass-media nu le-am dezvăluit aceste amintiri din copilărie, ci le-am ascuns ca pe un secret preţios. Ştiam că există, dar pur şi simplu nu voiam să discut despre ele.

De fapt, am susţinut întotdeauna că am început să mă interesez de OZN-uri pentru că voiam să predau ştiinţele naturii şi m-au interesat problemele ştiinţelor de graniţă. Această afirmaţie nu este cu totul falsă. Ea ocoleşte, pur şi simplu, subiectul. Pentru că trebuie să existe ceva mai mult decât atât pentru ca un interes firesc să devină obsesie. Niciodată nu vorbeam despre sfera luminoasă din Londra, despre OZN-ul din Blackpool, despre obiectul venit din cer pe dealurile Rossendale şi mai cu seamă despre acea întâmplare când o banală pubelă sfidase toate legile Universului.

Apoi, mult mai târziu, pe la mijlocul anilor ’80, am întâlnit un tânăr din Oldham. Îi voi spune Don.

Era o persoană fascinantă, aflată spre sfârşitul adolescenţei. Avea o privire care te făcea să crezi că vedea prin tine sau că ignora întreaga lume uitându-se într-un punct oarecare din spaţiu. Adeseori, rămânea tăcut mult timp, după care, pe neaşteptate, făcea un

comentariu bizar sau spunea ceva cu semnificaţie profundă. Apoi, se închidea în sine pentru tot restul serii.

Într-o zi, Don m-a sunat şi m-a rugat să ne întâlnim undeva, ca să stăm de vorbă. Ne-am hotărât să alegem o cafenea din centrul Manchesterului şi am venit pregătită să ascult ce avea să-mi spună, presupunând că întâlnirea va dura aproximativ o jumătate de oră. De fapt, am rămas acolo aproape toată după-amiaza, aşezaţi la o masă retrasă, priviţi cu suspiciune de personalul localului când mai ceream încă o cafea.

Don avea de spus o poveste ce m-a uluit, mai ales că îl cunoşteam de mai mulţi ani şi niciodată nu bănuisem nimic.
Mi-a spus că, de la vârsta de 5-6 ani, în viaţa lui au existat întâmplări ciudate. În timp ce vorbea, am început să-mi dau seama cât de cunoscute îmi erau multe din aceste întâmplări.

Don văzuse OZN-uri, ceea ce, având în vedere faptul că locuia în Munţii Pennine, nu era chiar o surpriză pentru mine. Dar, a adăugat el, au urmat nişte întâmplări ciudate în care ceva i-a salvat viaţa.

Se juca, împreună cu alţi băieţi, într-o clădire veche şi, dintr-o prostie, s-a urcat pe acoperiş. Deodată, acesta a cedat, iar el s-a prăbuşit în gol. A fost aproape sigur că va muri. Nu avea nicio şansă să supravieţuiască unei căderi de la o asemenea înălţime. Dar, în timp ce cădea, a simţit că timpul trece mai încet şi că viaţa lui nu era ameninţată. Apoi a simţit ca şi când ar fi fost prins de mâini nevăzute şi aşezat cu grijă pe podea. El a atins doar pământul, s-a scuturat puţin şi apoi a plecat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Faptul că a supravieţuit era aproape miraculos, dar el simţea că nu întâmplător lucrurile au decurs astfel.

După această întâmplare, două lucruri ciudate au început să-i domine viaţa. Simţea o dorinţă nedefinită de a merge în anumite locuri — cum ar fi pe treptele bibliotecii — şi să stea acolo aşteptând. Dorinţa era copleşitoare, însă el a încercat iniţial să şi-o stăpânească. Dar, când a cedat dorinţei, a întâlnit acolo oameni blonzi, ciudaţi, care se plimbau pe stradă şi se uitau la el ca şi când ar fi ştiut că trebuia să se afle acolo, pentru a i se transmite anumite informaţii. El stătea acolo, nemişcat, rupt de restul lumii şi totuşi în siguranţă. Într-un fel sau altul, însemna ceva, iar Don ştia aceasta.

Apoi a început să facă experienţe folosind magneţi şi câmpuri electromagnetice. Aşeza magneţii în cercuri — sau, dacă vreţi, în inele — şi îi conecta la cablul de distribuţie. A petrecut zile în şir făcând acest exerciţiu şi era convins că realiza ceva important. Instalaţia sa a zbârnâit, iar luminile s-au aprins. Succesul era minor, dar scopul urmărit fusese atins. A înţeles că folosind aceşti magneţi el putea face ca nişte obiecte dispuse circular să se ridice de la pământ. Puteau să plutească, să sfideze gravitaţia. Zburau ca un OZN.

Don a înţeles că eram uimită, dar a luat expresia feţei melc drept neîncredere. El nu ştia — după cum nici alţii nu ştiau — de experienţa mea cu pubela. Totuşi, dorinţa vagă de atunci se repeta acum, ba mai mult, era chiar imperioasă şi avea la bază aceleaşi cunoştinţe despre electromagnetism pe care le poseda şi Don.

Încercând să mă convingă, mi-a arătat caietele lui de însemnări şi nişte tăieturi din ziare: un articol dintr-un ziar local, în care se relata despre una din viziunile sale, alte articole despre alte întâmplări relevante. Erau şi fotografii ale experimentelor lui. Dincolo de orice alt comentariu, Don reuşise, într-adevăr, să construiască aceşti magneţi circulari. Era absolut sincer când vorbea despre ei.

Eram datoare să-i spun şi eu despre contactul meu cu ştiinţa extraterestră, chiar şi numai pentru a-i demonstra că nu aveam de gând să râd şi nici să abuzez de încrederea lui. Am plecat convinsă că, în acea zi, aflasem ceva foarte important, dar nu ştiam ce anume. Bănuiam că în spatele lumii OZN-urilor se aflau mulţi alţii, contactaţi în secret, care făceau experimente, dar care nu îndrăzneau să-şi publice încercările, aparent lipsite de sens, de a descoperi mecanismele folosite de extratereştri. Cu siguranţă că erau la fel de preocupaţi ca şi mine şi că ar fi apărut drept nişte idioţi, dacă ar fi încercat să susţină asemenea aberaţii în public.

În zilele care au urmat confesiunii lui Don mi-am amintit despre multe alte întâmplări.

M-am gândit la acel extraterestru, Gary, care ne solicitase mie şi lui Peter Warrington să-i aranjăm o întâlnire cu un reputat om de ştiinţă din Londra. Acesta studiase electromagnetismul şi realizase un sistem de propulsie revoluţionar. Atunci, în aprilie 1976, în timp ce stăteam în biroul lui, el ne-a demonstrat ceea ce experimentase, utilizând o machetă a prototipului său rotativ şi ne-a încântat arătându-ne cum obiectul părea să sfideze legile gravitaţiei.

Experimentele sale presupuneau intervenţie extraterestră înainte ca noi să-l vizităm. În 1976, această afirmaţie părea una ridicolă, venind de la un ufolog obiectiv, dar naiv şi încăpăţânat. Când Peter şi cu mine am scris o scurtă relatare a acestei întâlniri, în prima mea carte *(UFO: A British Viewpoint,* 1979), ne-a fost greu să risipim neîncrederea. Chiar el ne avertizase să nu-i pomenim numele şi a trebuit să-i promitem că vom păstra sub cheie caseta cu întâlnirea care a avut loc în acea zi, până când el se va simţi pregătit să facă cunoscut publicului ceea ce i s-a întâmplat. Încă mai aşteptăm, deşi i-am întâlnit adesea numele în mass-media. Dar noi avem caseta şi scrisorile trimise facultăţii, ca să dovedim că toate acestea au avut loc.

Din când în când, am primit scrisori în care mi se relatau experimente care priveau sistemul extraterestru de propulsie. De obicei, implicau electromagneţi rotativi. Dacă aceasta este doar o

iluzie, atunci pare una foarte răspândită în întreaga lume. Totuşi, la prima vedere teoriile care se aflau în spatele acestei fantezii păreau absurde. Acesta este unul dintre motivele pentru care profesorul londonez încerca să obţină suport moral şi financiar. Am amintit, de asemenea, despre Tim Good, un cunoscut scriitor despre OZN şi un fanatic apărător al ipotezelor privind extratereştrii. Deşi am respins, în mod public, multe din teoriile sale, întotdeauna am respectat sinceritatea lui evidentă. Bănuiesc, de asemenea, că unele obiecţii de-ale mele au fost determinate de o revoltă interioară. Încercam să mă smulg din cercul concluziilor lui cu o încăpăţânare izvorâtă din subconştient.

Tim povestise adesea cum el, ca şi alţii de altfel, se întâlnise, în locuri publice, cu oameni blonzi, ciudaţi, care îi zâmbiseră ca şi cum l-ar fi cunoscut şi cu care a intrat în contact telepatic. Teoriile ufologilor susţineau că există extratereştri care trăiesc pe Pământ şi au înfăţişare umană. Niciodată nu am luat în serios aceste teorii. Le-am considerat ridicole.

Recent, o câştigătoare a premiului Oscar, actriţa şi neomistica Shirley MacLaine, a spus cam aceleaşi lucruri într-o serie de cărţi în care a relatat despre fenomenul OZN şi timpul petrecut cu oameni care au avut întâlniri cu extratereştrii şi cu „copii din stele". O parte din acestea au stat la baza scenariului miniserialului de televiziune *Out on a limb,* în care Shirley a jucat rolul unei femei care încerca să înţeleagă sensul vieţii aşa cum îl percepeau extratereştrii.

Un timp, toate aceste idei nu au fost luate în serios, dar apoi ele au explodat ca o bombă incendiară în cartea *Communion,* scrisă de Whitley Strieber, cunoscut autor de romane de groază, şi mi-au captat întreaga atenţie. Am primit un exemplar din SUA la începutul anului 1987, cu câteva luni înainte de apariţia ei în Regatul Unit, probabil pentru că Strieber apreciase scrierile mele şi ale lui Peter Warrington pe care le citise, întâmplător, de Crăciun, şi care îi atrăseseră pentru prima dată atenţia asupra legăturii dintre amintirile aparent absurde şi misterul contactului cu extratereştrii. Cartea, captivantă prin maniera în care Strieber descrie propriile lui eforturi de a înţelege fenomenul, a devenit un best-seller în întreaga lume, a fost tipărită în milioane de exemplare, fiind considerată cea mai influentă scriere despre OZN-uri, editată vreodată. A inspirat un film în care Christopher Walken a jucat rolul scriitorului.

Indiferent de ce ar crede unii despre povestirea lui Strieber, căci el a avut nişte relaţii destul de încordate cu ufologii, şi, la drept vorbind, chiar şi cu mine, un lucru nu poate fi negat: povestirea lui Strieber ajunge la inima fiecăruia, căci este plină de descrieri şi sensuri interpretabile. El vorbeşte despre lucruri pe care puţini oameni

le cunosc, chiar şi dintre cei interesaţi de un domeniu atât de complex ca cel al OZN-urilor.

Este semnificativ că pentru mine (şi pentru Don) paginile 116 şi 117 au fost ca o lovitură de măciucă. Strieber povesteşte în aceste pagini, ca o anecdotă, cum la vârsta de 13 ani i-a spus unui prieten că humanoizii veniţi din spaţiu i-au arătat cum să construiască o maşinărie care să învingă gravitaţia. Drept care, el a construit un ansamblu de electromagneţi pe care l-a conectat la reţeaua electrică a casei sale din Texas şi a văzut cum maşinăria a început să se mişte, dar atunci siguranţele tabloului au sărit şi au provocat o explozie. Incendiul a izbucnit şi flăcările ce ieşeau prin acoperiş, deasupra locului în care se juca, l-au obligat să oprească experienţa.

Este evident că Strieber nu avea cum să fi ştiut povestea lui Don, când a scris toate acestea, iar Don nu avea cum să fi ştiut de Strieber când a făcut propriile experimente. Totuşi, sunt atât de asemănătoare încât este puţin probabil ca ele să nu fie adevărate. De fapt, Strieber adaugă că a descoperit cazuri similare în domeniul OZN-urilor, în care oamenii au avut de-a face cu tehnologia extraterestră — iar printre ei m-aş putea număra şi eu.

Câteva afirmaţii dintr-un document CIA sunt, probabil, utile aici. În mod ciudat, documentul este din aprilie 1976, aceeaşi lună în care eu l-am dus pe Gary la inginerul-electrician din Londra ca să-şi spună povestea. Acest document a fost făcut public mai târziu, conform legii privind libertatea, informaţiei, în vigoare în SUA.

CIA se referă la faptul că, în ciuda interdicţiei oficiale a guvernului SUA, în 1969, „s-au urmărit frecvenţele de undă folosite de OZN-uri” şi că informaţiile sunt adunate de oameni de ştiinţă a căror reputaţie este indiscutabilă şi care nu pot fi consideraţi „trăzniţi”. Mai mult, se afirmă că scopul principal al acestor cercetări nu a fost menţionat niciodată în rapoarte, dar este descris succint ca „sistemul de propulsie OZN”.

Aşadar, se pare că CIA priveşte această problemă ca fiind miezul misterului OZN.

Până acum am avut de-a face cu oameni care au fost salvaţi de entităţi necunoscute, cu constrângeri inexplicabile de a construi maşinării bizare, cu anecdote neobişnuite ieşite la iveală dintr-o dată în viaţa cuiva şi cu un vag indiciu că toate acestea formează un tot unitar.

Chiar şi atât este destul de ciudat. Dar am putea imagina şi un fel de mentor extraterestru care încearcă să-şi propage ideile prin intermediul acestor oameni. Ar fi cu mult mai simplu decât lăsarea unei maşinării antigravitaţionale pe gazonul Universităţii Cambridge sau al Institutului Tehnologic din Massachussetts!

Oricum, dacă analizăm mai atent cazurile în care martorii susţin interdependenţa acestor lucruri se profilează o idee terifiantă. În virtutea ei, aceşti oameni nu numai că au acces la tehnologia extraterestră, ei sunt ei înşişi extratereştri. Da, într-adevăr, extratereştrii trăiesc aici, pe Pământ. Oamenii aceştia sunt chiar ei!

Garry, pe care l-am mai menţionat de câteva ori, reprezintă primul meu contact direct cu cineva care mărturiseşte că nu este de pe acest Pământ. La început, el vorbea despre sine ca despre un „reprezentant al extratereştrilor". După aproximativ un an, el mărturisea că este un spirit extraterestru care în trecut se mai întrupase în câteva corpuri pământene. Percepea viaţa pe Pământ ca pe o penitenţă, dar şi ca pe o misiune importantă. El trebuia să-şi facă auzit mesajul şi profita de fiecare ocazie să mă „bombardeze" cu cifre şi date, intrând în contact cu oricine care dorea să-l asculte. El rămâne activ prin alţii. Totuşi, nu doreşte să se facă publicitate pe marginea activităţii sale şi nici să fie omagiat. Lupta lui este foarte singuratică.

Ca să fiu sinceră, nici eu, nici Peter Warrington, nu eram prea impresionaţi de poveştile încâlcite ale lui Gary despre profeţiile lui Nostradamus. Acele catrene scrise în secolul al XVI-lea pot fi citite în multe feluri pentru a încerca să prezici viitorul, de obicei fără succes; totuşi, era prima oară când întâlneam un extraterestru care încerca să le manipuleze pentru a explica anumite lucruri.

Gary ne-a spus că din copilăria sa petrecută în Northamptonshire îşi aminteşte un moment în care, fiind în grădină, a fost învăluit de o lumină venită de sus. Deasupra lui se afla o navă spaţială ciudată, iar el a avut un sentiment puternic de pierdere, de părăsire, când nava s-a îndepărtat. S-a simţit azvârlit, abandonat pe Pământ de colegii săi extratereştri, cu spiritul încarcerat în trupul unui băiat pământean.

Până atunci, nu mai întâlnisem pe nimeni care să susţină că a avut contacte cu un extraterestru. În 1975, pur şi simplu nu existau asemenea persoane în Marea Britanie. Mult mai târziu, după ce am vorbit cu peste 6 sută de asemenea persoane, am observat că mai toţi se simţeau părăsiţi la plecarea OZN-ului. „Era ca şi când i-aş fi spus «Rămas bun» celui mai drag prieten" — mi-a mărturisit un martor. Un alt martor, o femeie cu mult simţ practic, care se împărţea între procesele de la tribunal şi o casă plină de copii, mi-a spus că au podidit-o lacrimile când OZN-ul a decolat. „Am plâns până n-am mai putut", a spus ea.

Sfârşitul unei întâlniri nu este perceput ca o despărţire veselă ci, mai degrabă, ca ceva sfâşietor. Într-adevăr, extratereştrii promit adeseori martorilor că se vor întoarce cândva, în viitor, doar pentru a-i face să se simtă mai bine, când, de fapt, ei ar trebui să spună: „Nu te

teme, este ultima oară când ne vezi”.

Mult timp m-am gândit că şi Gary a trăit, poate, această emoţie comună — un fel de melancolie lăsată de răpire — şi i-a adăugat elemente care nu existau, aşa cum ar fi părăsirea lui de către creaturile OZN. Totuşi, şi Jane, asistenta medicală din Manchester, a simţit, dacă vă amintiţi, aceeaşi tristeţe atunci când a avut viziunea acelui tărâm natal extraterestru. Şi mulţi dintre copiii care au povestit despre „jucăriile paranormale” din camerele lor de dormit se întristaseră foarte tare la plecarea lor. Acest sentiment al separării de un loc căruia ei simt că îi aparţin pare o trăsătură importantă, dacă nu chiar neaşteptată a misterului întâlnirilor cu extratereştrii.

Indiferent cât de neconvingătoare ar fi interpretările lui Gary în legătură cu profeţiile lui Nostradamus, el ne-a promis, mie şi lui Peter, că ne va face rost de „zahăr” (cuvântul îi aparţine), dacă îl vom ajuta să-l întâlnească pe acel om de ştiinţă cu care voia să discute. Această întâlnire a avut loc, aşa cum am mai spus, în aprilie 1976. După şase luni, am fost dintr-o dată asaltaţi de un val de contacte cu extratereştrii, atât de multe, încât, în Marea Britanic, anul 1976 mai este numit şi „anul humanoizilor”.

Într-unul din aceste cazuri, la Leeds, un şofer de ambulanţă a întâlnit nişte extratereştri care i-au transmis un mesaj cu adevărat ciudat — ceva despre „Alfa şi Omega” şi despre faptul că „100 de ani sunt o zi pentru noi”. Cu câteva zile înainte, ca şi când ar fi pus totul la cale (deşi nu am nicio probă în acest sens), Gary mi-a spus, aproape cuvânt cu cuvânt, acelaşi lucru, la telefon.

Ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, o femeie, Joyce Bowles, şi un bărbat, Ted Pratt, au devenit primii răpiţi din Marea Britanie, cărora li s-a făcut publicitate când au povestit că maşina lor a fost oprită de o fiinţă care a ieşit dintr-o navă ce aterizase pe un pasaj de nivel din apropiere de Winchester. Asta se întâmpla în noiembrie. Când am văzut portretul pe care martorii l-au făcut răpitorului extraterestru, prima mea reacţie a fost să izbucnesc în râs. Era şi este încă destul de neobişnuit să pretinzi că ai întâlnit un extraterestru cu barbă. Dar ei chiar asta au văzut; mai mult decât atât, portretul făcut de ei părea a fi al lui Gary.

Este greu să treci prin asemenea evenimente şi să rămâi neschimbat, afirmând sus şi tare că e vorba doar de întâmplări şi de coincidenţe.

De atunci am fost contactată de mulţi alţi oameni a căror părere despre originea lor extraterestră seamănă cu cea a lui Gary. Ei folosesc procedee variate pentru a-şi exprima această convingere. Fie că-mi scriu anonime cu umor, cerându-şi apoi scuze, sau, pur şi simplu, la modul: „Ştiu că n-ai să mă crezi, chiar şi mie mi-a fost greu să cred, dar...” Subiectul care îi leagă pe toţi este acelaşi.

Audrey din Devon mi-a scris ca să-mi explice ce i s-a întâmplat. Ea a văzut un OZN în 1971, când locuia în Essex. L-au mai văzut şi alţii. Nu era nicio îndoială în privinţa realităţii lui. Dar, ca în multe alte cazuri, urmările au fost mult mai semnificative.

După cum spunea: „Am simţit nevoia să scriu o scurtă povestire. Dar părea că altcineva mi-o dictează". Era vorba despre o misiune extraterestră pe Pământ. De fapt, era chiar tema tuturor lucrărilor despre OZN-uri.

După aceea, Audrey a avut un vis cu ochii deschişi, care părea foarte real, dar în care ea era conştientă că visează şi înţelegea semnificaţia acestui fapt. În vis, se uita pe un perete, la nişte simboluri ciudate şi încerca să le înţeleagă. Apoi, au dispărut şi au fost înlocuite de o entitate extraterestră strălucitoare, care i-a „implantat" imagini în creier.

După aceste întâmplări, a simţit o nevoie imperioasă de a-i scrie unui autor şi de a-i spune nişte lucruri aparent ridicole. Această corespondenţă a continuat, iar între timp Audrey a început să scrie în mod automat, povestind despre însemnătatea studierii OZN-urilor. Ea susţine că acestea i-au fost dictate de către extraterestrul care-şi spunea „Gok". Autorul respectiv a preluat multe dintre acestea şi i-a spus că şi el ajunsese la concluzii asemănătoare. Atât el cât şi Audrey considerau că sunt pioni într-un mare plan extraterestru de iluminare.

Cineva din cercurile guvernamentale mi-a scris o dată în legătură cu aceasta numind procesul „program educaţional" pe termen lung. Ideea era că, fragmente de adevăr ar urma să fie implantate în subconştientul mai multor persoane, care, într-o zi, vor acţiona ca o forţă unitară. Ele sunt seminţele care germinează în întreaga lume, împingând omenirea spre o nouă treaptă de înţelegere. Adeseori aceşti oameni nu-şi dau seama că sunt părtaşi la un plan. Dar într-o zi totul va ieşi la iveală, arătând ca un puzzle gigantic.

Dar Audrey a aflat atunci ceva şi mai îngrijorător. Ea nu era un simplu pion. Atât ea cât şi prietenul ei, scriitorul, se cunoscuseră într-o viaţă anterioară şi trăiseră pe o planetă din sistemul Alfa-Centauri. Cum era şi de aşteptat, aceasta era mult prea mult pentru scriitor şi de aceea nu a acceptat niciodată acest lucru:

„Corespondenţa" lui Audrey cu Gok a durat mai mulţi ani, perioadă în care ea a primit mai multe informaţii despre planul extratereştrilor în privinţa Pământului. Dar, aşa cum spunea ea însăşi, cum se poate şti că toate acestea sunt reale şi că nu este vorba doar de o plăsmuire a subconştientului ei?

O altă femeie, tot copil din stele, frustrat, mi-a scris (ştampila poştei indica Vestul Mijlociu, SUA) şi mi-a cerut să o ajut, spunând că nu ştie unde s-a aflat sau de ce îşi amintea toate acestea.

În noiembrie 1979, ea a fost răpită de cei pe care îi numea „poporul meu” şi care i-au spus că era „de-a lor”. I-au arătat Australia şi Miami, Florida, care erau centre puternice ale prezenţei extraterestre.

Restul scrisorii ei este greu de redat, dar vorbea despre subjugarea Pământului, despre dorinţa ei de a se întoarce acasă, contracarată cu sentimentul că avea o datorie de îndeplinit, care o împiedica deocamdată să plece. Ea mai adăuga că indienii Sioux-Ogalala şi aborigenii erau într-un fel conştienţi de ceea ce se întâmpla, deoarece legendele lor vorbeau despre aceasta.

Cea mai stranie scrisoare pe care am primit-o este de la o femeie din Edinburgh, care se declara copil din stele, şi care avea fie o imaginaţie foarte bogată, fie o memorie fantastică a tot ce i se întâmplase.

Ea pretindea că extratereştrii exercitau controlul de pe o planetă care gravita în jurul stelei Zeta Tucanae, din sistemul Reticula (nume adeseori menţionat de cei care au fost răpiţi). Ei se puteau împerechea cu oamenii, aveau pielea albă, ochii migdalaţi şi trupul lipsit de pilozităţi.

Aceste creaturi i-au vizitat casa noaptea, timp de mai mulţi ani, dar i-au blocat memoria, împiedicând-o să-şi amintească ceva altfel decât prin vise. Ea îşi dădea seama, ca urmare a viselor, că este „diferită” de ceilalţi, dar nu ştia de ce.

Totul a început în 1959, când, copil fiind, s-a trezit stând în hol, în miez de noapte, cu lumini izvorând dintr-un perete. Era nedumerită şi incapabilă să-şi dea seama ce căuta acolo. Apoi a văzut un tub lung, argintiu, cu o lumină roşie în vârf, împins în cutia de scrisori a apartamentului, după care şi-a pierdut cunoştinţa.

Dar aceasta era doar prima dintr-o serie de întâmplări similare. În ianuarie 1979, ea şi părinţii ei au văzut un OZN deasupra stadionului oraşului, fapt pe care l-a relatat unui grup de ufologi, numit BUFORA. Acest moment marca „geneza” amintirilor conştiente, adunate timp de mai multe luni, dintr-o serie de vise pe care le-a memorat şi analizat cu grijă. Astfel, a început să înţeleagă din ce în ce mai multe lucruri despre vizitele „lor”, aşa încât era explicabil că obişnuia să stea noaptea la fereastră şi să privească spaţiul. Făcuse asta încă din copilărie.

Ştia cum vor reacţiona ceilalţi. La început şi ea a fost „la fel de sceptică, pe cât sunteţi dumneavoastră acum”, în orice caz, memoria ei funcţionează pe două planuri separate: unul care ştie exact în ce zi a săptămânii se află, iar celălalt care trăieşte într-un alt timp şi alt spaţiu.

Dacă ar fi să dăm crezare spuselor ei, Pământul nu este decât un uriaş loc de tranzit, unde entităţi din felurite lumi îşi văd de

treburile lor — uneori chiar ei înşişi (adică cu propriile lor corpuri), alteori folosindu-se de corpurile pământenilor, printr-un fel de posesiune spirituală (aşa cum se întâmpla cu ea), dar există cel puţin un grup de vizitatori extratereştri care aplică un program de încrucişare genetică. Aceşti hibrizi extratereştri/pământeni se mişcă în voie pe Pământ. Ei par a fi la fel cu toţi ceilalţi, dar copiii din stele îi pot deosebi de oamenii obişnuiţi. Hibrizii sunt, se pare, cei la care ne-am referit descriindu-i ca pe nişte creaturi blonde, cu ochi albaştri, zâmbitoare şi inteligente, care comunică cu anumiţi oameni prin telepatie, transmiţându-le informaţii precum şi dorinţe stranii de a merge în anumite locuri şi de a face anumite lucruri.

Bineînţeles, eu nu pretind că toate acestea sunt strict reale, pur şi simplu le folosesc pentru a reliefa amploarea şi răspândirea fenomenului, în special cu referire la un program experimental, ţinând seama de faptul că publicul larg nu este încă familiarizat cu teoriile privind copiii din stele.

Un scriitor şi-a cerut scuze în repetate rânduri pentru faptul că îi descria pe extratereştri ca şi când el ar fi fost unul dintre ei: „E o nebunie, ştiu, dar pentru mine e mult mai uşor aşa".

De asemenea, explica cum el (ca extraterestru) nu era singur:

> „Ne aflăm aici ca să supravieţuim. Sunteţi ca şi noi... am existat cu mult înaintea voastră şi de aici superioritatea noastră tehnologică... noi putem să controlăm contorsiunile timp/spaţiu... (dar) nu mai suntem capabili să ne reproducem... ca să depăşim asta a trebuit să punem la cale un experiment... era necesar să o facem, ca să supravieţuim. Noi din fire nu suntem rău intenţionaţi, dar nu este exclus ca alţii să fie...".

Erau furnizate multe informaţii despre acest experiment genetic. În cadrul experimentului sunt folosiţi atât bărbaţi cât şi femei — sperma bărbaţilor fiind colectată şi îmbunătăţită cu gene extraterestre. „Ea era, apoi, utilizată pentru fecundarea femeilor voastre. Fetusul rezultat era supravegheat, pentru a se definitiva procesul de obţinere a hibridului, care se va încheia (curând)."

După cum observaţi, acest experiment genetic are repercusiuni variate, pe care le vom analiza în paginile următoare, încercând să le înţelegem.

6. Răpiţi în Cosmos

Steve Andrews din Cardiff, Ţara Galilor, are o navă spaţială. Chiar el a construit-o. Numai că, nu zboară. În loc de asta, el o foloseşte pentru a face muzică!

Steve este prototipul omului înzestrat cu o creativitate deosebită, care poate candida la statutul de copil din stele. El îşi exprimă talentul ca interpret şi autor de cântece, acestea caracterizându-se printr-un lirism ce le apropie de adevărata poezie. Alţii la fel ca el creează efecte similare cu sau fără muzică. „Nava spaţială" a apărut pe coperta mai multor albume ale lui Steve şi este subiectul mai multor cântece.

Steve Andrews nu se teme să vorbească de multiplele experienţe la care a luat parte şi nici să-şi spună părerea despre OZN-uri şi contactele cu extratereştrii. El mi-a scris despre sferele luminoase de culoare portocalie, despre fiinţele stranii care i-au vizitat dormitorul noaptea şi, cel mai interesant dintre toate, despre mentorul său extraterestru, care îi apare uneori în vis. Este vorba despre o entitate feminină, denumită de el „Philateloos".

Extraterestrele sunt implicate în destul de puţine cazuri de răpire. De obicei, bărbaţii sunt cei care acţionează, dar au fost înregistrate şi prezenţe feminine.

Din amintirile (sau visele) lui Steve Andrews relaţia cu prietena sa extraterestră apare ca o relaţie cu un tutore sau cu un mentor binevoitor. Într-adevăr, o astfel de legătură este uneori atât de puternică, încât poate să apară ca legătură cu îngerul păzitor, cum de altfel mi-a şi fost prezentată adesea de unii martori. Cercetătorul american Brad Steiger a reţinut câteva cazuri similare.

El povesteşte cum Tom, un producător de film din Florida, fusese gata să se înece la vârsta de patru ani, pe când se juca în apele mării, în New Jersey. În timp ce se scufunda, înghiţind apă şi ştiind că moartea îi era iminentă, el şi-a părăsit corpul şi a întâlnit o fiinţă pe care o numeşte „păzitor" şi care l-a sfătuit să se întoarcă pe Pământ. Se pare că trebuia să supravieţuiască, pentru a trăi în prezent şi a atinge un scop anume, prestabilit. Având de ales între „a muri" şi „a-şi continua-misiunea", el a ales varianta a doua.

Bobby, din Carolina de Nord, era să fie călcat de un camion, la vârsta de cinci ani, în 1968. A intervenit însă factorul Oz, care a făcut ca timpul să-şi încetinească scurgerea, iar conştiinţa lui Bobby să atingă un alt nivel de percepere a realităţii. O fiinţă ciudată, cu părul de un blond-închis, a apărut chiar lângă el şi l-a scos de sub roţile

vehiculului care era gata să-l strivească. Bobby s-a rostogolit pe trotuar şi a auzit-o pe mama sa ţipând. Fiinţa aceea ciudată dispăruse. Dar, paisprezece ani mai târziu, pe când îşi petrecea vacanţa în Wisconsin, el a văzut un OZN şi imediat şi-a amintit de fiinţa din copilărie. A fost profund emoţionat.

Apoi mai este şi Michael din Seattle, Washington, care, tot la vârsta de cinci ani, pe când se juca în pădure, a văzut o fiinţă înaltă, cu părul blond şi cu ochii albaştrii. Acea fiinţă i-a vorbit pe cale telepatică, spunându-i „fiule", fapt care l-a şocat pe Michael. De fapt, el chiar i-a spus: „Tu nu eşti tatăl meu". A văzut, totuşi, adesea în vise acest bărbat. Se pare că el are grijă de viaţa lui Michael, protejându-l şi arătându-i drumul pe care trebuie să-l aleagă.

Toate aceste cazuri atestă că există suficient de mulţi martori care consideră că au fost în legătură, într-un fel sau altul, cu fiinţe superioare. Ele sunt mult mai sensibile, mult mai profunde decât noi în perceperea vicisitudinilor vieţii. În trecut, asemenea relaţii ar fi fost interpretate, în mod indiscutabil, ca intervenţii ale lui Dumnezeu, şi chiar în vremurile noastre o astfel de interpretare este încă preferată. Alţii, cu siguranţă, vor considera că aceste fiinţe sunt spirite, poate fiinţe inteligente trăind o viaţă de apoi. Dar, aproape la fel de des, martorii înşişi se cred extratereştri; o inteligenţă superioară i-ar fi plasat pe Pământ ca parte a unui plan ce pare a fi crucial în acest moment, dar de care nici copiii din stele nu sunt conştienţi.

Multe din aceste cazuri nu sunt ceea ce noi am numi răpiri. Este doar un contact între oameni şi aceste creaturi extraterestre inteligente, care nu are loc decât de câteva ori în viaţă şi este întrucâtva asemănător întâlnirii cu un unchi dintr-o ţară îndepărtată, care vine în vizită, pe neaşteptate, cu un anumit scop. Într-adevăr, aceste poveşti seamănă cu cele despre aşa-numiţii „contactaţi" din anii '50, pe care mulţi ufologi i-au ridiculizat la vremea respectivă. Aceşti „contactaţi", în marea lor majoritate bărbaţi, pretindeau că au discutat deschis cu prieteni extratereştri care voiau să facă lumea de aici mai bună. Aşa se face că au apărut diferite grupuri şi culte.

Oricum, „contactaţii" din anii '50, sau, în varianta modernă, „îngerii păzitori", contrastează izbitor cu extratereştrii din vremurile noastre, care nu sunt nici pe departe prietenoşi, ci, de obicei, foarte irascibili. Oamenii (şi sunt la fel de multe femei ca şi bărbaţi în asemenea situaţii) sunt răpiţi de aceşti extratereştri, supuşi unui experiment medical şi, apoi, sunt din nou aduşi acasă, ei având puţine amintiri despre cele întâmplate. Amintirea iese cu greu la suprafaţă şi mult mai târziu, de obicei prin vise sau prin mijloace artificiale, cum ar fi regresia hipnotică — fapt care îi reduce valoarea în ochii multor cercetători.

Întrebarea este dacă suntem în faţa a două fenomene distincte sau e vorba de două manifestări ale aceluiaşi mister? Oare nu ar trebui să fim mai atenţi la ideea că persoanele contactate sunt şi ele exemple ale unor răpiri în spaţiu, la care experimentele medicale nu s-au conştientizat niciodată?

Am putea avea în vedere această posibilitate, dat fiind că ambele fenomene au tendinţa îngrijorătoare de a se suprapune.

Aţi observat deja, că unii dintre cei contactaţi de curând cred că sunt o parte a unui plan extraterestru ce implică experimente genetice vizând crearea unor hibrizi pământeni/extratereştri care să trăiască pe Pământ. Extratereştrii caută, de fapt, să-şi justifice experimentele medicale despre care se relatează atât de des în ultima vreme.

De asemenea, persoanele răpite vorbesc despre lucruri care sunt prezente şi în relatările celor contactaţi.

Ele se referă la un puternic sentiment de comuniune sufletească cu acele entităţi şi la un plan pe termen lung pe care nu trebuie să-l cunoască. Ele pretind adesea că extratereştrii le-au contactat cu mult timp înainte de a le fi răpit şi că le-au contactat în repetate rânduri chiar în copilărie.

Am prezentat aici doar câteva dintre cele relatate de cei răpiţi, pe această temă. Veţi vedea imediat că este greu să se facă distincţie între cele spuse aici şi cele venind de la cei ce sunt, cu adevărat, contactaţi. Să nu uitaţi că toţi martorii ale căror declaraţii sunt citate în pasajele următoare sunt victime ale unor „răpiri spaţiale" modeme perfecte, care includ experimentul medical — cei răpiţi constituind bază de date pentru presupuse cercetări ştiinţifice. Aceste victime nu sunt însă ceea ce majoritatea cercetătorilor ar considera a fi persoane contactate.

„Mă cunoscuse înainte. Dar cum mă cunoscuse?" (Martor răpit în statul New York, SUA, în mai 1968).

„Sunteţi copiii noştri. Faceţi parte dintr-un experiment. V-am supravegheat dintotdeauna. Aţi primit informaţiile şi obiectivele necesare. Când va veni momentul, veţi şti care sunt acestea." (Unul dintre membrii unei familii de cinci persoane răpite din Essex, octombrie 1974.)

„Îmi vâră în cap sute, mii de informaţii... Voi avea acces la ele când va veni momentul. Încă nu mi s-a cerut să-mi amintesc. (Ei spun) că va avea loc în timpul unei serii de întâmplări." (Martor răpit în Lancashire, în ianuarie 1976.)

„Mă cunoaşte...? *De unde ştii...?* Nu ştiu... Aşa mi-a spus... *Ce ţi-*

a spus, de fapt?... Mi-a spus, „Nu-ţi aminteşti de mine?" (Conversaţie sub hipnoză între un poliţist din West Yorkshire, răpit în noiembrie 1980, şi doctorul care îl examina.)

„Mi-a spus că am fost ales pentru că am o «minte cosmică». Au folosit un aparat ca să-mi transmită un mesaj pe care nu-l voi uita niciodată." (Bărbat răpit în Brazilia, în decembrie 1983.)

În cartea lui Whitley Strieber, din 1987, se menţionează această caracteristică a răpirilor. La pagina 261 este prezentată o dezbatere care a avut loc în 1986, în prezenţa sa şi a mai multor victime ale unor răpiri spaţiale, în cadrul căreia s-a discutat în mod deschis despre sentimentele şi amintirile lor. Faptul cel mai semnificativ este că avem de-a face cu un proces „de monitorizare permanentă", pe toată durata vieţii, a victimelor de către entităţi.

„Participăm de bunăvoie la acest experiment. Ei speră să ajungă la momentul în care aceste fiinţe se vor putea întâlni cu noi fără ca vederea lor să ne producă traume." (Unul dintre cei consultaţi de psihologul de la Harvard, dr. John Mack, descriind răpirea sa din Massachussetts, în iunie 1992.)

O apropiere intimă între femeile extraterestre şi bărbaţii pământeni a fost şi ea descrisă în multe cazuri de „răpire în spaţiu". Povestirile se aseamănă până la identitate. Nu ne putem pronunţa dacă e vorba de o realitate fizică sau de un adevăr psihologic, dar felul în care ele se completează, formând un adevărat model, a devenit evident, indiferent cine este cel interesat de subiect.

Am putea începe cu o relatare a lui Barry, un bărbat din Midlands, care, în ciuda faptului că era în mod evident stânjenit, a reuşit să-mi povestească ce i se întâmplase, după ce mă văzuse la televiziunea naţională într-o emisiune despre persoane răpite.

În vara anului 1979, Barry se afla cu prietena sa în maşina acesteia. Erau amândoi adolescenţi şi se duseseră la Cannock Chase, în Staffordshire, la un bar de provincie. Dintr-o dată au auzit zgomote inexplicabile în interiorul maşinii, care au durat câteva secunde. S-au gândit că radioul maşinii a pornit accidental şi nu au dat atenţie. Dar şi-au dat seama că se întâmplase cu totul altceva.

În maşină aerul era, practic, aproape irespirabil. Au trebuit să coboare geamurile pentru a nu se sufoca. Apoi s-au auzit aceleaşi zgomote şi o lumină roşie, puternică, a inundat maşina, ca şi când s-ar fi aflat chiar deasupra ei. A rămas preţ de câteva clipe, apoi a dispărut cu viteza fulgerului.

Prietena lui tremura, era descumpănită şi în acelaşi timp

speriată şi i-a spus: „Am văzut unul”. Barry, pragmatic ca întotdeauna, i-a spus să nu se lase pradă fanteziei. Exista o explicaţie — trebuia să existe, chiar dacă atunci nu o cunoşteau.

În cele din urmă şi-au continuat drumul spre casa prietenei lui, crezând că era cam 11,30. Dar de fapt ceasul arăta 12,20. El a trebuit să explice părinţilor ei ce se întâmplase, dar nu a spus nimic despre OZN.

După ce Barry a ajuns acasă şi s-a dezbrăcat, a observat că chiloţii lui erau pătaţi şi că penisul lui arăta ca şi când ar fi ejaculat. El era însă sigur că în acea seară nu se simţise excitat sexual. Şi mai curios, prietena lui prezenta semne de graviditate (îi întârziase ciclul cu câteva săptămâni). Erau deconcertaţi şi îngrijoraţi, dar până să-şi facă ea curaj pentru un test, totul revenise la normal.

Peste câţiva ani, când Barry a văzut cartea lui Strieber, *Communion,* în rafturile unei librării, a intrat în panică. După cum spune, referindu-se la această întâmplare pentru prima oară, „nu pretind, măcar o clipă, că am fost răpiţi, nici că era o navă spaţială extraterestră sau că i-am văzut... pur şi simplu mi se pare că îi recunosc... Fiecare cuvânt scris în această carte este adevărat, dar eu mă simt ca şi când ar fi ideile mele aberante”.

Sunt convinsă că Barry este sincer şi că n-are nevoie să inventeze un pretext pentru a-şi ascunde transgresiunile sexuale (teorie pe care a încercat să o impună un psiholog într-un caz asemănător). Povestea spusă este mult mai dăunătoare respectului de sine decât admiterea faptului că s-a distrat cu o prietenă.

Amintirile lui Michael, un tânăr de 18 ani, care se afla cu familia lui la ţară, într-o casă din Zimbabwe sunt mult mai complexe. Asta se întâmpla în iulie 1986.

El a văzut o lumină orbitoare care strălucea pe şosea şi s-a ascuns repede în nişte tufişuri; imediat, un obiect ce părea format din două talere suprapuse a lansat nişte semnale şi s-a îndreptat chiar spre locul unde fusese el.

Câteva zile mai târziu, acelaşi obiect a apărut dintr-o dată deasupra grădinii, în timp ce el privea cerul. I-a chemat imediat pe părinţi pentru a vedea fenomenul, dar când au venit ei, obiectul dispăruse.

Când a văzut pentru a treia oară acel obiect, era cu alte două persoane (un unchi şi un văr). A dispărut însă după câteva secunde.

Michael privea foarte detaşat aceste întâmplări, ca şi cum ar fi avut loc în afara lui — un element important privind natura acestor contacte. El a început, de asemenea, să audă voci ciudate, dar într-o limbă pe care el încă nu o înţelegea.

În luna octombrie a aceluiaşi an, Michael s-a întors la Londra şi

a început să aibă coşmaruri îngrozitoare şi să vadă fiinţe stranii în dormitorul său, în miez de noapte.

La început, el le-a descris părinţilor săi ca fiind nişte „fantome". Apoi, a folosit denumirea de „ştrumfi", după personajele din cunoscutul desen animat. Ele semănau vag cu acestea (aveau cam un metru înălţime şi erau înconjurate de o lumină albăstruie). A observat că reacţiile sale erau stranii în prezenţa lor şi a luminii. În loc să se comporte aşa cum ar fi fost normal — să ţipe, să cheme poliţia — el se simţea vrăjit.

Aceste creaturi aveau puterea de a trece prin uşi ca şi când uşile nu ar fi existat; într-una din aceste situaţii, de cate el îşi amintea cel mai bine, ele erau însoţite de două entităţi mai înalte. Acestea aveau cam de două ori înălţimea ştrumfilor şi ca trăsături erau mult mai asemănătoare cu oamenii; aveau asupra lor un fel de instrumente medicale şi se comportau ca şi când s-ar fi pregătit pentru o intervenţie chirurgicală.

Apoi, o entitate i-a vorbit (telepatic): „Nu mă cunoşti?" (cam aceeaşi întrebare care i-a fost pusă şi poliţistului din Yorkshire, în timpul răpirii, de către entitatea înaltă, învăluită în lumină). Fără să ştie de ce, Michael a răspuns afirmativ, după care a leşinat.

A căzut pe podea, iar una dintre entităţi i-a luat sânge din degetele arătătoare. Ea se folosea, de asemenea, de o baghetă care avea în vârf o sferă din sticlă, cu care îl palpa. Deşi atingerea era dureroasă, iar Michael protesta, fiinţa nu s-a oprit. Apoi a leşinat din nou şi când s-a trezit se iveau zorile şi el se afla tot pe podea. Era dezorientat, dar îşi amintea acele părţi ale întâmplării pe care le-am descris deja. Era prea speriat ca să îndrăznească să vorbească cu cineva despre asta.

Spre prânz, fruntea şi buzele lui Michael au început să se umfle şi să-l doară atât de tare, încât a trebuit să contramandeze programata plecare în vacanţă. Mama lui l-a dus la spital. Medicii au pus diagnosticul de alergie, căci el nu a povestit nimic despre întâmplarea ce avusese loc în dormitorul lui.

Timpul trecea, însă Michael era vizitat în continuare de extratereştri, fapt care îl deprima profund. A ajuns chiar să creadă că începuse să înnebunească, astfel încât s-a dus la mai mulţi medici şi psihiatri. Aceştia au sugerat o epilepsie a lobului temporal (nu era prima oară când unei victime a răpirii de către extratereştri i se punea acest diagnostic). În cele din urmă, şi-a luat inima în dinţi şi a povestit aceste nenumărate întâlniri cu extratereştri psihiatrului său, care a schimbat diagnosticul considerându-l schizofrenic.

Nu mi se pare că Michael este o persoană bolnavă mintal. Surâzând sardonic, el mi-a spus: „Auzind diagnosticul, am încetat să-i mai vorbesc despre vizitele extratereştri lor, iar doctorul spune că

merg spre bine”.

Michael povesteşte cum, la ultima întâlnire, din primăvara anului 1993, s-a trezit auzind zgomote în dormitorul său şi a văzut o fiinţă gri şi un fel de ascensor din raze care a apărut bruse pe covor. În el era o fiinţă ceva mai înaltă care i-a făcut semn să se ridice din pat şi să intre în ascensorul cu lumină albastră. El s-a simţit incapabil să-i reziste şi s-a supus; apoi ascensorul a trecut cu uşurinţă prin tavan şi el a privit cum se îndepărtează de Pământ.

În continuare, Michael a trăit, desigur, o experienţă mult mai profundă, dar încă nu este momentul ca detaliile acesteia să fie făcute publice. Este o afirmaţie tipică multor persoane răpite. Am auzit-o adesea.

Ideile lui Michael despre semnificaţia tuturor acestor experienţe sunt foarte sofisticate. El consideră că „nu e neapărat nevoie ca ei să vină din spaţiu, căci se poartă mai degrabă de parcă ar fi de aici, se mişcă şi vorbesc la fel ca pământenii. Nu prea cred că cineva, de pe altă planetă, poate cunoaşte limba engleză”.

El are în vedere şi alte variante, fascinante de altfel, în care extratereştrii sunt precum „spiritele diabolice” cu farmecele lor, şi conchide: „S-ar putea ca nimic din toate acestea să nu se întâmple de fapt. OZN-urile, da, cred că ele există. Dar extratereştrii? Poate sunt iluziile unor martori expuşi unor radiaţii care le-ar putea provoca o psihoză, ale cărei simptome să includă şi vederea unor creaturi, auzirea unor voci şi imaginarea unor întâmplări”.

Oare aşa vorbeşte o persoană care abia aşteaptă o întâlnire de gradul III şi care îşi doreşte ca aceasta să i se întâmple de cât mai multe ori în viaţă?

Ne amintim şi de cazul lui Sammy Desmond din San Femando Valley, California, prezentat de Scott Rogo. Am vorbit despre el în capitolul IV. Amintirile acestui om, atât cele conştiente, cât şi cele sub hipnoză (sub supravegherea dr. Thelma Moss) ne pot spune multe despre ceea ce crede el că s-a întâmplat când a fost răpit de micuţele creaturi.

Într-adevăr, aceste amintiri erau îndreptate atât de explicit către ideea de sexualitate, încât nu le-a putut discuta cu dr. Moss, care era femeie. Astfel că Rogo însuşi a trebuit să susţină şedinţele de hipnoză.

Desmond vizualizează acele fiinţe micuţe care demonstrau un interes deosebit faţă de organele sale genitale şi care îi arătau scene în care el însuşi era dezbrăcat, încercau astfel să testeze răspunsul său emoţional.

Examinarea sa fizică consta în plasarea de jur-împrejurul trupului a unor borne şi în mişcarea unui obiect metalic în formă de

bară deasupra pieptului. Apoi i-a fost introdus în abdomen un ac de seringă foarte lung, mult mai lung decât unul hipodermic, având peste 60 de cm. Sammy l-a simţit ajungând în stomac, dar nu l-a durut. Îi era inoculat un lichid vâscos de culoare închisă.

David Jacobs, profesor de istorie la Universitatea Temple din SUA, a consacrat un studiu detaliilor oferite de persoanele răpite asupra experimentelor medicale la care acestea pretind că au fost supuse. Au fost astfel înregistrate câteva sute de cazuri din întreaga lume, dar majoritatea sunt din SUA.

Într-adevăr, trei pătrimi din cazurile americane de răpire implică povestiri despre experimente medicale, şi numai o treime din cele britanice. Majoritatea cercetătorilor americani sunt de părere că faptul trebuie pus pe seama absenţei regresiei hipnotice în majoritatea cazurilor din Marea Britanie. Amintirile despre experimentele medicale sunt, de regulă, mult mai adânc ascunse în subconştient şi pot fi eliberate numai prin puternici stimuli artificiali.

David Jacobs nota că foarte multe cazuri implică palparea (uneori chiar a vertebrelor). Dar extratereştrii nu folosesc procedeele standard din practica medicală a doctorilor pământeni. De exemplu, ei nu iau tensiunea arterială şi nu folosesc stetoscoape pentru a examina bătăile inimii. După cum remarcă Jacobs, dacă acest? poveşti ar fi fost simple fantezii, atunci ar fi fost normal să se vorbească despre utilizarea unor instrumente obişnuite.

Fiinţele extraterestre erau, de asemenea, interesate de orice fel de anomalii (de exemplu, dacă martorul avea dinţi falşi sau lentile de contact).

Un alt punct comun la victimele de sex masculin este colectarea de spermă. De cele mai multe ori, martorii evită să vorbească despre acest fapt, dar când o fac, lasă impresia că acesta a fost principalul scop al examinării.

Este, de asemenea, demn de menţionat faptul că aceste teste medicale implică de obicei două tipuri de fiinţe extraterestre. În general, creaturile mici sunt cele care procedează la examinarea martorului, în vreme ce unul sau doi humanoizi mai înalţi le supraveghează sau intră în contact direct cu martorul.

Această caracteristică este des întâlnită în cazurile din Marea Britanie. Alan Godfrey, ofiţerul de poliţie din Todmorden, răpit în 1980, a vorbit despre asta. Familia din Aveley, Essex, răpită în 1974, pretinde că a fost examinată de nişte creaturi mici şi urâte, dar că fiinţe cu ochi albaştri controlau în mod evident situaţia. Fapt confirmat în nenumărate cazuri.

Această schemă nu este apreciată de publicul larg, care de obicei consideră că un contact cu extratereştrii implică un singur tip

de entităţi (se gândesc mai ales la fiinţele gri apărute în filme precum *Communion, Fire in The Sky* sau *Intruders*. Faptul că adevărul este mult mai complex şi larg răspândit, ar putea fi o dovadă că asemenea experimente există.

Peter, un american răpit, a descris, la simpozionul MIT, cum a fost examinat. El a povestit că două creaturi mici l-au aşezat pe o masă sau un pat, dar că o entitate mai înaltă supraveghea şi înregistra tot ce făceau ele.

Creaturile mici au apăsat testiculele lui Peter, apoi i-au introdus un tub. Nu l-a durut, dar când l-au scos, plin de fluid, s-a simţit umilit. Penisul i-a fost introdus într-un fel de eprubetă, iar sperma i-a fost extrasă în mod repetat. Pentru a-l linişti într-un fel, creaturile i-au spus lui Peter, care avea atunci 19 ani, că această operaţiune nu se va mai repeta niciodată. Îl vor contacta în viitor, dar va fi mult „mai uşor după asta".

El a aflat, de asemenea, că entităţile erau intrigate de intensitatea sentimentelor şi trăirilor noastre sufleteşti, care ne diferenţiază de celelalte specii. Acesta este motivul pentru care extratereştrii le testează în timpul întâlnirilor. E o parte a experimentului.

Aceste cazuri izolate sunt, se pare, o parte a unui program pe termen lung care a început în octombrie 1957, când un muncitor agricol brazilian, Antonio Villas Boas, a fost răpit de micile creaturi. El povesteşte că a fost sedus de o fiinţă cu părul roşcat, care gemea şi schelălăia ca un câine. S-a trezit apoi într-un loc ciudat, cu temperaturi joase şi vapori gazoşi. Asta l-a făcut să creadă că era folosit pentru un fel de experiment medical. Entitatea-femelă i-a explicat apoi lui Boas, prin gesturi, că va avea un copil de la el când se va întoarce în cer!

Boas a fost supus unui control medical şi s-a constatat că prezenta simptome asemănătoare iradierii. După această întâmplare a reuşit să ajungă avocat, căci capacitatea lui de a învăţa crescuse considerabil. El pretinde că. după câţiva ani, a fost invitat de către autorităţile americane să vadă un OZN prăbuşit şi corpuri de extratereştri; până la moarte — survenită în anul 1992 — el a refuzat să discute cu membrii familiei sale despre cele văzute.

Timp de şapte ani, cazul Boas nu a fost făcut public de către cei care l-au investigat. Ei şi-au dat seama că era unic şi au vrut să vadă dacă va urma un altul. Două cazuri pot, totuşi, oferi dovezi clare privind realităţile extraterestre. Dacă ar fi rămas un exemplu izolat, ar fi putut fi considerat fantezie masculină.

Cel de-al doilea caz a fost acela al cuplului american Betty şi Barney Hill, de rase diferite, răpit din White Mountains, New England, în septembrie 1961. Ei nu şi-au amintit decât parţial cele întâmplate,

dar au spus, mai târziu, sub hipnoză, că li s-a făcut un control medical, lui Betty i-au dat ceva despre care ei au spus că este un test de sarcină, iar lui Barney i-au luat probe de spermă. Creaturile mici cu care s-a întâlnit acest cuplu păreau foarte interesate de faptul că cei doi erau de rase diferite.

Apoi, în 1965, un ginecolog din Venezuela a fost vizitat de creaturi înalte şi blonde care şi-au demonstrat capacitatea de a face ceea ce noi am numi vrăji sau experimente paranormale. (De exemplu, se puteau materializa şi dematerializa, demonstrând astfel că nu aveau nevoie de un OZN.) I-au spus că doresc să realizeze un program de încrucişare a speciilor şi că intenţiile lor faţă de noi sunt prieteneşti. Totuşi, au avertizat în privinţa speciei entităţile mici, ale căror relaţii cu pământenii pot fi mai puţin pozitive. Dacă nu sunt ostili în mod deschis, nu sunt nici interesaţi de urmările activităţilor lor pe Pământ.

În decembrie 1967, un ofiţer de poliţie a întâlnit în Nebraska, SUA, extratereştri care luau energie din reţeaua de înaltă tensiune. El a aflat atunci de sistemul lor de propulsie magnetică şi că desfăşurau un „program de analizare a structurilor genetice".

Două cazuri au survenit în octombrie 1974, în decurs de trei zile. Un vânător a fost răpit în Rawlins, Wyoming, şi a fost trimis înapoi — el era convins că fusese respins din cauza operaţiei sale de vasectomie. Apoi, o familie întreagă din Essex, Marea Britanie, a fost răpită, li s-a arătat sistemul de propulsie magnetic folosit de OZN şi li s-a spus: „Ne reproducem prin voi, sunteţi copiii noştri".

La 15 octombrie 1979, o femeie mai în vârstă şi prietenul mai tânăr al fiului ei mergeau pe un drum lăturalnic din Brazilia, când au fost răpiţi. Femeii i s-au luat fire de păr, i s-a făcut un examen ginecologic şi i s-a spus că nu le este de folos. Dar bărbatul, de 25 de ani, a fost examinat cu ajutorul unor tuburi şi i s-a luat sânge. I s-a spus femeii că el este potrivit pentru scopurile lor şi că trebuie să mai rămână un timp. Apoi ea şi-a pierdut cunoştinţa şi nu-şi mai aminteşte decât momentul când erau din nou amândoi în maşină. Tânărul nu-şi aminteşte nimic din ce i s-a întâmplat în OZN.

Un bărbat de 77 de ani a devenit unul din cei mai bătrâni pământeni răpiţi, când a fost luat de pe malul unui râu de lângă Aldershot, Hampshire, la 12 august 1983. A fost examinat sub un instrument strălucitor şi apoi i s-a spus să plece, pentru că era „prea bătrân şi infirm pentru scopurile noastre". De altfel, el a murit curând după aceea.

Fenomenele au continuat şi în anii '90, când, în 1992, de exemplu, un căpitan de aviaţie s-a întâlnit cu fiinţe extraterestre mici şi gri în bucătăria sa din Ungaria, şi i s-au luat probe de sânge şi de spermă.

Impresia pe care o lasă toate aceste întâmplări este aceea a unei încercări treptate de a găsi un mod de utilizare a spermei umane, în cadrul unui proces extraterestru de încrucişare. La început au încercat prin raport sexual direct. Se pare că nu a dat rezultate prea bune, iar în continuare au luat numai probe. Se pare că au existat mai multe etape ale acestui proces în care au fost studiate inclusiv diferenţele în psihologia umană. (Există dovezi, spre exemplu, că în această perioadă extratereştrii au devenit interesaţi de homosexuali şi de practici sexuale care nu au ca efect reproducerea.) În vreme ce îşi continuau această activitate, fiinţele extraterestre le-au vorbit uneori martorilor despre programul lor de încrucişare, care era în desfăşurare. Apoi, prin anii ’70, cine nu era destul de tânăr, sănătos sau capabil să se reproducă pe cale naturală, era considerat nepotrivit şi respins. A urmat un program intensiv de răpire a bărbaţilor având vârsta cuprinsă între 18 şi 25 de ani, apogeul maturităţii sexuale bărbăteşti.

Nu poţi să nu fii şocat de aceste întâmplări. Bineînţeles, li se dau multe explicaţii, dar niciuna nu este destul de convingătoare. Pretutindeni în lume oamenii care nu se cunosc vorbesc despre întâmplări care abia de curând au devenit publice. Ei susţin lucruri foarte asemănătoare. Oare pentru că experimentele extratereştrilor, oricât ar părea de fantastice, au, totuşi, loc?

7. Violuri extraterestre

Ros avea 21 de ani când a avut o întâlnire de gradul III cu un OZN. Acest eveniment i-a schimbat total viaţa, în perioada imediat următoare ea nu a mai avut ciclu şi — după părerea medicilor — acum ea nu mai poate să aibă copii. Această întâmplare îngrozitoare a avut loc în septembrie 1982, când ea a devenit încă una din victimele epidemiei de răpiri din secolul nostru.

În acea zi, Ros se afla în maşină împreună cu prietenul ei — veneau din estul Angliei şi se îndreptau spre Northamptonshire. În apropiere de Sudbury, în Suffolk, pe cer au apărut lumini ciudate. Îşi aminteşte cum ea şi prietenul ei au coborât din maşină, căci nici motorul şi nici farurile nu mai funcţionau. O lumină puternică, strălucitoare, dar care nu i-a orbit, le-a ţâşnit în faţă. Apoi lumina a dispărut şi maşina a revenit la normal. Cuplul a pornit imediat la drum, dar a ajuns la destinaţie — inexplicabil — cu trei ore mai târziu decât trebuia.

Ros nu şi-a spus povestea, după atâţia ani, ca să obţină bani, nici ca să devină celebră. Acum, ea este o femeie realizată — are o poziţie solidă în lumea afacerilor şi o căsnicie fericită. Nu are nevoie nici de faimă, nici de avere, şi chiar consideră publicitatea prin mass-media ca un potenţial factor de diminuare a încrederii clienţilor săi.

Eu am cunoscut-o şi nu am nici cea mai mică îndoială în privinţa sincerităţii ei. A trăit o întâmplare îngrozitoare, care, însă, pe cei mai mulţi îi face să zâmbească, să presupună că ea a inventat-o din cine ştie ce motive, şi nimic nu e adevărat. Există şi martori care ar fi în stare de aşa ceva, dar Ros, cu siguranţă, nu este unul dintre ei.

De fapt, din proprie experienţă am constatat că sunt mulţi aceia care nu mint, dar care sunt judecaţi greşit de semenii lor. Ar trebui ca pe viitor să tratăm cu mai multă seriozitate astfel de evenimente, căci, din câte se pare, soarta nu alege, iar viitoarele victime ar putea fi oricine, inclusiv dumneavoastră.

După acea zi de coşmar, Ros a avut doar câteva vise în care i-au apărut lucruri stranii întâmplate în timpul de care ca nu-şi poate aduce aminte. Se conturează interiorul unor camere stranii, un fel de sistem de propulsie şi fragmente de însemnări despre dezastrele ecologice care se vor produce în lume.

Reacţia ei a fost din păcate tipică pentru victimele răpirilor, mai ales pentru femeile tinere. Ea a închis totul în sine, nu a vorbit cu nimeni despre temerile ei, izolându-se astfel practic de lume. I-au rămas doar câteva amintiri şi imaginile creaturilor mici, gri-albăstrui, cu ochi negri şi mari, care îi veneau uneori în minte.

Ros a fost norocoasă. În pofida sechelelor atât fizice cât şi psihice, a întâlnit un bărbat care să o înţeleagă şi să o accepte. Mai târziu, prin hipnoză, ea a explorat o parte din timpul de care nu-şi amintea şi în memoria ei s-au produs unele deschideri. Nu se ştie dacă aceasta a ajutat-o sau i-a creat un disconfort psihic. Oricum, sub hipnoză, ea nu numai că a vizualizat experimentul medical făcut de micile creaturi, dar a văzut şi o figură înaltă, mai asemănătoare cu oamenii. Aceasta i-a făcut un control ginecologic. I-a introdus în stomac un ac lung şi a luat probe care păreau a fi sursa problemelor ei medicale ulterioare.

Ros speră acum că, împărtăşind şi altora povestea ei, îi va ajuta să suporte mai uşor trauma. Cazul ei, deşi extrem de complex, nu este deloc atipic. Curajul şi perseverenţa ei arată că o astfel de întâmplare poate fi totuşi depăşită — indiferent de explicaţia care i se dă. În cazul lui Ros, ea s-ar fi putut izola definitiv de lume după această experienţă.

Maria Ward, din Kent, a fost dusă urgent la spital în urma unei răpiri — singura dată când aşa ceva s-a întâmplat în Marea Britanie (din câte ştiu eu); există totuşi femei care au fost violate, dar care nu au vrut să admită (nici măcar în sinea lor) că făptaşul ar fi putut să nu aparţină rasei umane.

Maria pretinde că, în noiembrie 1990, o lumină nemaivăzută a apărut în dormitorul ei, o voce i-a spus să „urmeze lumina”, după care ea a început să plutească — ieşind prin acoperiş — astfel încât a început să vadă Pământul de sus. Şi-a recăpătat cunoştinţa într-o cameră ciudată, în care se aflau fiinţe mici, lipsite de păr, cu ochii mari, întunecoşi şi alte creaturi, mai înalte, care şi-au folosit puterile lor paranormale pentru a-i citi amintirile şi emoţiile. În acest timp o fiinţă mică a început un experiment medical, introducându-i o sondă în ombilic şi apoi un instrument vermiform, care a început să se mişte în pântecele ei.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, Maria era din nou în patul ei, plină de sânge şi răni. A fost dusă de urgenţă la spital şi tratată ca victimă a unui viol. Ea a decis să nu le spună doctorilor ce se întâmplase cu adevărat, dar fişele medicale conţin afirmaţii cum ar fi: „Nu am mai văzut astfel de răni” sau „Nu pot găsi o explicaţie logică pentru aceste răni”.

Psihologii din SUA au stabilit, studiind o serie de cazuri, că femeile victime ale răpirilor în spaţiu au reacţii aproape identice cu cele ale victimelor unor violuri. Ele sunt profund marcate de agresiunea săvârşită asupra lor, nu sunt capabile să vorbească cu ceilalţi, au dificultăţi de a se reintegra în societate etc. Dar mai există o problemă foarte serioasă cu care se confruntă femeile răpite de extratereştrii. Majoritatea oamenilor manifestă înţelegere şi

compasiune faţă de o femeie care a fost victima unui viol. Totuşi, dacă aceeaşi femeie ar pretinde că violatorul a fost un extraterestru, majoritatea oamenilor şi-ar schimba atitudinea. Aşa se explică faptul că aceste victime trec sub tăcere întâmplările respective.

Povestiri ca cele spuse de Ros şi Maria sunt foarte asemănătoare celor relatate de bărbaţii răpiţi. Elementele sunt mereu aceleaşi. Trebuie să ai o oarecare disponibilitate sufletească pentru a crede că aceste cazuri ar putea fi reale şi nu doar fantezii exotice. Dar nici nu pot fi ignorate trăsăturile comune care leagă toate aceste cazuri. Or, acestea par să indice că toţi aceşti oameni prezintă un adevăr îngrozitor.

Astfel de trăsături au fost semnalate în lumea întreagă.

Două femei — Debra, grafician, şi mama ei, Pat — lucrau în casa celei dintâi din Johannesburg, Africa de Sud, în ziua de 19 iulie 1988. Ele făceau ultimele retuşuri la un afiş publicitar. Pe la 3,30 a.m. Pat a decis să întrerupă lucrul şi Debra a condus-o acasă. Cam după vreo şapte minute, pe când se apropiau de casa lui Pat, o lumină a apărut în spatele lor şi apoi s-a fixat pe maşină. Debra îşi aminteşte că şi-a acoperit capul cu mâinile, pregătindu-se astfel să înfrunte ceea ce părea a fi o coliziune iminentă.

După aceea, amintirile sunt confuze, dar îşi amintesc de o ceaţă, de faptul că se găseau într-o cameră, pe o masă aflată în mijlocul ei. Fiinţele pe care le-au văzut erau mici şi nu aveau păr pe cap. Unii erau bărbaţi, iar altele femei. Una dintre femei, care-şi spunea Meleelah, părea să fie şefă.

Examenul medical a fost făcut ambelor femei, incluzându-se şi scanarea corpurilor lor cu ajutorul unui instrument cilindric şi introducerea unui ac lung în zona superioară a abdomenului, pentru identificarea structurii ADN-ului. Durerea cumplită provocată de aceste acţiuni a dispărut ca prin farmec când una dintre acele fiinţe le-a atins fruntea. Acest fel de vindecare nu este neobişnuit în asemenea cazuri.

Keith Basterfield relatează un caz petrecut în Australia de Sud, în care este implicată o soră medicală. Ea a fost victima mai multor întâlniri cu extratereştri, fiind răpită pentru prima dată din casa ei din Port Augusta, în 1969, când avea 10 ani.

Despre cele întâmplate, femeia, Susan, şi-a amintit puţine lucruri în dimineaţa următoare, dar, când a mai crescut, mai multe amănunte au ieşit la iveală din coşmarele trăite. În cele din urmă, s-a supus unei hipnoze uşoare şi unei terapii de relaxare, încercând să afle cât mai multe lucruri despre cele petrecute.

Susan adormise în acea noapte în patul sorei sale, iar entităţile extraterestre au fost mirate de această întâmplare, ca şi cum ar fi ştiut în ce pat ar fi trebuit să fie ea. Îşi aminteşte cum un zgomot-strident a

însoţit sosirea mai multor creaturi mici, între care una mai înaltă, cu înfăţişare mai apropiată de cea omenească, a comunicat cu ea telepatic şi i-a spus să nu se teamă. Aţi observat probabil acest parteneriat între fiinţe înalte şi fiinţe scunde, atât de des semnalat şi în care, aproape întotdeauna, fiinţele înalte sunt cele care folosesc puteri paranormale pentru a le calma pe femei.

Spre a ajunge la OZN, Susan a fost înconjurată de o sferă luminoasă care a făcut-o să se ridice din pat şi să treacă prin pereţi, ca şi când aceştia nu ar fi existat. A fost aşezată pe o masă din interiorul OZN-ului şi supusă unui control medical de către fiinţa mai înaltă, care părea interesată în special de vaginul ei. După aceasta. Susan a leşinat şi s-a trezit după o perioadă nedeterminată, simţindu-se rău, iar creaturile mai scunde i-au dat o băutură purpurie (se pare că, în multe cazuri, ca şi în acesta, creaturile scunde se comportă ca nişte ucenici supravegheaţi de fiinţa mai înaltă).

După examenul medical a urmat un scenariu descris în multe alte cazuri, în care Susan a văzut imagini pe un ecran. Acestea înfăţişau o lume ciudată afectată de un mare dezastru. Creaturile păreau intrigate de modul în care ea reacţiona la aceste imagini. I-au spus apoi că trebuie să se întoarcă acasă la ea, dar că are o treabă importantă de făcut. Ea este conştientă de faptul că a mai întâlnit aceste fiinţe de mai multe ori în viaţă.

Descrierile făcute de ea celor două tipuri de creaturi sunt cele cu care ne-am familiarizat deja. Cele scunde erau cam de 1,20 m, lipsite de păr şi cu ochii de un albastru-închis sau negri. Fiinţa înaltă era cam de 2,10 m şi, dacă facem abstracţie de puterile paranormale care o apropiau de un magician, părea umană. Pe stradă putea trece neobservată, ceea ce se şi întâmplă, dacă e să-i credem pe cei cu care m-am mai întâlnit în această carte.

Susan îşi aminteşte că, după vârsta de 14 ani, călătoriile ei în spaţiu au vizat mai ales latura sexuală. Creaturile îi luau probe ale secreţiilor, pe care începeau să le examineze; apoi se arătau interesate de ovarele ei.

Keith Basterfield este perfect obiectiv când îşi exprimă opiniile în legătură cu acest caz. El semnalează două lucruri care pot fi foarte importante pentru înţelegerea celor întâmplate.

În primul rând, Susan este candidatul tipic pentru o astfel de răpire. Inteligenţa ei este peste medie, are o memorie extraordinară privind chiar primele ei momente de viaţă, o creativitate vizuală completată cu o imaginaţie bogată şi o memorie eidetică (de exemplu, poate să-şi imagineze scene şi să le reţină mult timp detaliile). De asemenea, are la activul ei mai multe experienţe paranormale, în afară de cele care implică OZN-urile.

În plus, în copilărie Susan a suferit un abuz sexual (în mediul

uman), fapt observat de cercetători şi în alte câteva cazuri. Unii cercetători bănuiesc că amintirea unui abuz sexual „normal” este o acoperire creată în subconştient pentru a înlocui un abuz mai oribil comis de extratereştri. O altă explicaţie ar fi că extratereştrii abuzează de memorie în tentativa de a îndepărta victima de adevărata sursă, care, în unele cazuri, s-ar putea dovedi chiar o rudă apropiată.

În orice caz, acesta este un aspect important care trebuie luat în seamă. Se cuvine subliniat însă că numai o mică parte din femeile răpite (nu se cunoaşte cifra exactă, dar se presupune că una din zece) au cunoscut şi un astfel de abuz sexual.

Cu toate că evidenţele favorizează o explicaţie psihologică, Basterfield este gata să ia în consideraţie şi alte aspecte care ar putea combate acest punct de vedere. De exemplu, sora lui Susan îşi aminteşte că a văzut în dormitor o sferă luminoasă. De asemenea, după ce Susan a relatat despre o răpire în care entităţile îi puneau ceva în gură, o banală radiografie dentară a indicat existenţa unei pete anormale.

Am văzut aceea radiografie. Arată foarte ciudat. Totuşi, o radiografie ulterioară, la alt aparat, n-a mai pus în evidenţă pata. Susan spune că între cele două radiografii extratereştrii s-au întors pentru a-i face „implantul”. Stomatologii nu sunt siguri dacă în prima radiografie nu este vorba, pur şi simplu, de o voalare a filmului.

Ca şi în cazurile în care victime ale răpirilor au fost bărbaţii, din cazurile în care au fost răpite femei se pot trage nişte concluzii. Acestea reies din relatări cărora nu li s-a făcut publicitate deloc s-au li s-a făcut prea puţină — în mod sigur nu imediat, ci de cele mai multe ori după foarte mult timp.

Betty Hill a fost prima victimă de sex feminin de care se ştie. Când a fost luată din White Mountains, New Hampshire, SUA, în septembrie 1961, i s-a spus că înţeparea ei cu un ac lung era un „test de sarcină”. Mai târziu, tehnicile de extragere a ovulelor au fost perfecţionate de către doctori şi sunt asemănătoare cu cele folosite în examinarea femeilor răpite.

La 3 mai 1968, Shane Kunz, o asistentă medicală în vârstă de 19 ani a fost trezită de mama ei după ce a văzut un OZN. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa şi s-a trezit mai târziu în casa ei din West-Moreland, New York.

Faptul că s-a produs o răpire era evidenţiat de urmele de noroi care veneau de afară şi duceau la camera ei. Dar a fost nevoie de mulţi ani de chinuri fizice şi psihice pentru a se putea aduce la suprafaţă amintirile blocate în adâncurile memoriei.

Shane a avut nu numai migrene şi cercuri roşii pe abdomen, dar timp de un an n-a mai avut ciclu. S-a tratat în Uttica, la un medic

ginecolog care era intrigat de acest caz, dar s-a ocupat cu multă răbdare de ea şi la cinci ani după răpire Shane revenise la normal cel puţin din punct de vedere fizic.

În ianuarie 1975, dr. Hans Holzer a recurs la hipnoză. Aceasta a scăpat-o de coşmare şi a făcut-o să-şi amintească cum era dusă într-o cameră ciudată şi forţată să se întindă pe o masă de nişte entităţi mici, cu pielea albă, cu ochi mari negri şi fără păr. În tot acest timp, tânăra femeie repeta speriată că aceste fiinţe o cunoşteau. Îşi aminteşte că-l întreba pe principalul examinator: „Dar de unde mă cunosc?"

Entităţile foloseau un ac lung pe care i-l introduceau în abdomen pentru a-i lua probe de secreţii. I s-a spus că a fost aleasă pentru a le naşte un copil, sau cum s-au exprimat ei: „Te studiem... Vrem să vedem dacă reuşim."

Este interesant că şi ea îşi aminteşte de un „viol", dar nu este clar dacă nu cumva era o formă prin care subconştientul ei se apăra împotriva procedeelor clinice folosite în timpul hipnozei.

Un alt caz de evocare a unui viol este prezentat de dna Verona, o femeie de circa treizeci de ani, de origine italiană, dar care trăia în Somerset când incidentul a avut loc, la 16 octombrie 1973.

Dna Verona mergea cu maşina pe un drum lăturalnic din apropiere de Langford Budville şi bruse motorul s-a oprit. Pe câmpul din apropiere se afla un obiect ciudat şi ea a fost trasă spre acesta printr-un „dispozitiv de recuperare". Şi-a pierdut cunoştinţa şi când şi-a revenit se afla într-o încăpere ciudată, în care nişte bărbaţi de statură mijlocie, cu ochi mari, foloseau nişte instrumente asemenea unor bare, pe care i le plimbau pe corp şi ace pentru a lua probe de piele şi unghii. Un dispozitiv uriaş era plasat deasupra organelor ei genitale şi îi absorbea secreţiile.

După un timp, una dintre aceste creaturi a revenit şi i-a înfipt un ac în coapsă (în acel moment dna Verona a simţit că nu mai rezistă). Apoi creatura a violat-o şi a plecat.

Acest caz a fost unic în Marea Britanie când a început să fie cercetat, patru ani mai târziu, de către Andy Collins şi Barry King. Dna Verona şi-a amintit aproape tot din vise şi coşmaruri. Nu a fost nevoie să se recurgă la hipnoză. În acea noapte ajuns acasă, dar nu putea justifica un interval de trei ore şi i-a trebuit mult curaj ca să spună adevărul soţului ei. Până acum ea n-a făcut publică această întâmplare.

Totuşi, la începutul lui 1994 Barry King mi-a relatat despre întâlnirile pe care le-a avut cu dna Verona şi în care ea i-a vorbit de o serie de vizite ulterioare ale acestor creaturi. Şi fiica ei, care era adolescentă, le-a văzut. Soţul ei nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat, când, mergând cu maşina prin Gloucestershire, la un moment dat s-a oprit să urineze într-un tufiş. Cel mai interesant lucru este că ea are

frecvente coşmaruri în care apar creaturi mici şi urâte despre care crede că sunt sursa reală a experienţei prin care a trecut. A ajuns să creadă că aceste amintiri dureroase şi oribile erau adânc ascunse în memorie.

Oare nu sugerează toate acestea o altă posibilă explicaţie şi anume că amintirile unor violuri extraterestre ca cele descrise de Antonio Villas Boas din Brazilia în 1957, de Shane Kurz din New York în 1968 sau de doamna Verona din Somerset în 1973 să fie doar încercări ale minţii de a da explicaţii logice pentru lucruri incredibile? O încercare de a atribui o aparenţă de normalitate înfiorătoarelor procedee medicale ale extratereştrilor?

Cercetătorul Budd Hopkins din New York a descoperit că unii martori inventează o poveste de „acoperire" pentru a ascunde adevărul. Deseori, peste ceea ce la început apare ca un interval de timp despre care nu se mai ştie nimic sau cu nişte visuri vagi, se suprapun imagini absurde, dar plăcute. Acestea includ o maşină înconjurată de iepuri, unde iepurii îi înlocuiesc în memoria reală pe micii extratereştri în mijlocul cărora se aflase martorul. În cazul lui Whitley Strieber, el îşi aminteşte de imaginea unei bufniţe ai cărei ochi ar fi putut fi ochii mari ai extraterestrului ascuns în spatele acestei amintiri mai plăcute. Într-unul din cazurile din Marea Britanie, un delfin într-un bazin a fost prima amintire ce părea să aibă rolul de substitut plăcut pentru o femeie care pretindea că a fost răpită din maşină pe şoseaua din East Lancashire.

Probabil că seducerea de către extratereştri şi violurile neviolente relatate în câteva din aceste cazuri sunt doar un alt zid de apărare ridicat de conştiinţă — un al doilea scut care îl protejează pe martor de alte realităţi clinice ascunse.

În ianuarie 1976, în Stanford, Kentucky, trei femei au pretins că au fost răpite dintr-o maşină. Două dintre ele, în vârstă de patruzeci de ani, îşi aminteau doar imagini fragmentare, de exemplu că erau studiate de creaturi înalte sau ţinute în stază. A treia femeie, Mona Stafford, care era cu zece ani mai tânără, a spus că s-a găsit pe un pat cercetată de creaturi care între altele i-au introdus un tub în abdomen. A simţit că se umflă ca un balon. Aceasta nu este o descriere neobişnuită a ceea ce pare că se simte când se iau probe de ovule.

Cele trei femei fiind credincioase, au cerut să fie testate cu detectorul de minciuni atunci când au relatat cazul la poliţie. Ele au trecut testul cu uşurinţă.

În noiembrie 1978, o altă femeie de patruzeci de ani, Elsie Oakensen, nu-şi aminteşte ce s-a întâmplat în cele cincisprezece minute în care maşina i-a fost înconjurată şi blocată la Church Stowe, Northamptonshire. Ea îşi aminteşte prin imagini disperate că a fost scanată şi apoi respinsă de extratereştri.

Într-adevăr, ori de câte ori se vorbeşte despre respingeri de către extratereştri, sunt implicaţi martori care sunt mult mai în vârstă decât victimele selectate pentru experimente genetice, ca Elsie sau Luli Oswald din Brazilia ori Alfred Burtoo din Aldershot. Sau, cum a fost în cazul lui Cari Higdon din Wyoming, au ceva deosebit (în cazul lui o vasectomie), ceea ce îi descurajează pe răpitori. Acest fapt este atât de evident şi este comun multor cazuri din întreaga lume, încât este greu de imaginat că poate fi doar o întâmplare.

Şi mai semnificativ, la aproximativ o oră după ce Elsie a descris cum a fost „respinsă" şi era incapabilă să realizeze ce i se întâmplase, patru tinere aflate într-o maşină în apropiere de Preston Capes au avut şi ele o întâlnire cu ceva ce semăna foarte mult cu un OZN, care cobora din cer şi le-a gripat motorul. Aceste tinere au fost foarte reticente în efortul de a-şi aminti alte lucruri — dacă într-adevăr ar mai fi fost ceva de care să-şi amintească.

Ca o confirmare a faptului că femeile tinere care se află în maşini sunt o ţintă predilectă este şi un al treilea caz, petrecut în iulie 1981, lângă Telford, Shropshire. Cele trei femei implicate au fost supuse, fiecare în parte, regresiei prin hipnoză şi a rezultat o întâmplare identică cu cea din Stanford, Kentucky.

Una dintre cele trei şi-a adus aminte doar că era supravegheată, a doua a spus că îi erau studiate reacţiile emoţionale la evenimente ciudate. Răpitorii erau foarte asemănători cu oamenii. A treia femeie a fost supusă unui examen medical amănunţit de către deja cunoscutele creaturi mici, urâte, fără păr şi cu ochi mari şi negri. Ea a povestit despre aparatele de care se foloseau în timp ce îi examinau corpul şi despre o senzaţie de tragere a oaselor, menţionată şi de alţi martori. Deşi nu şi-a amintit chiar tot, ea a precizat că durerea era localizată în partea inferioară a corpului şi a simţit că „ei iau ceva din mine".

Totul continuă în aceeaşi notă. În 1980, unei femei din Finlanda i s-a spus, după ce a fost examinată, că ar trebui să sprijine mişcarea pentru pace şi că aceste teste ale extratereştrilor — efectuate de către obişnuitele creaturi mici — se datorau faptului că ei nu puteau să „procreeze" şi aveau nevoie de ajutorul oamenilor.

Un alt exemplu este Debbie Tomey, tânăra din Indiana ale cărei răpiri dintre anii 1977-1985 au fost studiate de Budd Hopkins şi au inspirat, în 1992, miniserialul TV *Intruders*. Ea a povestit în manieră aproape identică despre testele ginecologice, despre senzaţia de balonare, de strângere şi de tragere a picioarelor şi despre aceleaşi creaturi mici, fără păr, cu ochi mari şi negri.

În 1992, o soră medicală din Ungaria a fost răpită din casa ei de nişte creaturi mici şi ciudate, apoi a fost întinsă pe o masă sau pe un pat şi, după ce a fost examinată, i s-au luat probe.

Într-adevăr, aceste povestiri sunt atât de coerente încât din ele s-ar putea face un scenariu. Oare se poate susţine că imaginaţia omenească poate produce un model atât de incredibil de repetitiv?

Oricum este încă un aspect pe care trebuie să-l avem în vedere. Experienţele — indiferent de cine ar fi iniţiate — sunt filtrate de mintea omenească. Aceasta nu este un computer sau o cameră video. Ea este un organ activ care lucrează intens. Martorii au tendinţa nefericită (dar explicabilă) de a încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat cu ei. Adesea ei citesc cărţi sau văd programe de televiziune despre OZN-uri. Până acum erau puţine informaţii credibile care să le poată influenţa afirmaţiile. Dar acum, niciun caz nu este simplificat de lipsa de cunoștințe despre răpirile în spaţiu.

O ilustrare a problemelor ce pot să apară o constituie cazul care mi-a fost relatat mai întâi de Raymond Broderick din Clayton-le-Moors, Lancashire şi apoi de un cititor al revistei *Northern UFO News*, editată de mine.

Ray mi-a spus că în dimineaţa zilei de 13 februarie 1988, o vecină i-a relatat o experiență teribilă. Ea a făcut acest lucru deoarece ştia că el este interesat de OZN-uri. Femeia pe care o vom numi Bea, fusese răpită în spaţiu la ora 2,30 a.m. de către nişte creaturi îmbrăcate în costume argintii. Cu ajutorul unei rampe ea a fost dusă într-un OZN, unde a fost aşezată pe o masă şi examinată de aceste fiinţe care aveau pielea ca pergamentul şi miroseau a scorţişoară. Apoi Bea şi-a revenit, dar avea o durere puternică în jurul organelor genitale.

Dar acest caz pune o mare problemă. Femeia era în mod evident foarte tulburată în timp ce povestea. Întâmplarea face că eu văzusem — ceea ce Ray nu văzuse — un program TV care m-a pus pe gânduri. Fusese transmis cu şase ore înainte ca Bea să pretindă că a fost răpită de extratereştrii şi era un episod din serialul american de duzină *Dinastia,* în care Fallon Colby retrăieşte o răpire în spaţiu de către extratereştri.

Povestea lui Fallon era inspirată de cazul real relatat de Whitley Strieber şi publicat cu un an înainte. Extratereştrii mirosind a scorţişoară nu era singurul element comun, dar constituia un amănunt care, după câte ştiu, n-a mai fost semnalat înainte de Strieber, dar pe care *Dinastia* l-a introdus în scenariu şi care acum revenea şi în relatarea lui Bea.

Bineînţeles, este posibil ca acesta să fie un nou aspect al unor astfel de cazuri, care la început nu a fost luat în considerare. Dar erau şi alte probleme. Cea mai supărătoare fiind modul în care Bea descrie cum a fost urcată pe o rampă şi introdusă în nava spaţială. Este exact ce s-a întâmplat în *Dinastia* şi ceea ce este în multe filme science-fiction unde extratereştrii răpesc oameni. Este, în definitiv, secvenţa

foarte impresionantă a filmului şi orice regizor care se respectă n-ar putea să nu-l prezinte în cele mai mici detalii.

Problema este că niciunul dintre cazurile reale de răpire în spaţiu nu include acest aspect. Este de menţionat că dr. Eddie Bullard care a studiat 800 de cazuri, a inventat expresia „amnezia intrării" pentru absenţa unor amintiri despre modul cum martorii treceau din ambientul lor normal în interiorul unui OZN.

Părerea mea este că Bea a văzut serialul *Dinastia*, după care a avut un vis în urma căruia a rămas cu convingerea că aşa a fost în realitate. Aşa se face că nu i-am încurajat pe diverşi cercetători să meargă să o vadă.

Totuşi, până la urmă, Andy Roberts, Philip Mantie şi Rodney Howarth au vizitat-o. Ei mi-au confirmat în mare măsură părerile; deşi au remarcat că femeia mai trăise întâmplări ciudate şi părea convinsă că răpirea ei în spaţiu fusese reală. Se pare că ea văzuse episodul din *Dinastia* în seara precedentă.

Relatarea amănunţită a ceea ce Bea pretinsese a fi trăit a alimentat teoria „visului". De exemplu, ea a afirmat că una dintre entităţi se numea „Gerard" — un nume neobişnuit pentru un extraterestru. Aceasta m-a edificat, deoarece, deşi ea uitase, mi-am amintit că Gerard era numele valetului din serialul TV!

Cu toate acestea, alte informaţii date de Bea nu făceau parte din scenariul filmului *Dinastia*. A spus cum entităţile pretindeau că au călătorit timp de 150 de ani-lumină (un an-lumină indică distanţa, nu intervalul de timp, dar martorii fac adesea greşeli de acest fel).

Cât despre examinarea de către micile entităţi, acestea „mi-au imobilizat picioarele, ştiţi, în poziţia din timpul naşterii... Un obiect lung, subţire şi luminos a venit deasupra mea. Apoi entitatea a spus: «S-a făcut»". Aceasta se referă, probabil, la faptul că Bea fusese înainte sterilizată şi entitatea i-a spus la încheierea procedurii: „Acum vei fi în măsură să ai un copil".

După ce s-a trezit în patul ei, Bea s-a simţit rău şi a vomat. Avea trei urme roşii, ca de înţepături, pe braţul în care simţise că i-a fost introdus tubul. Zona genitală era iritată, inflamată şi acoperită de un lichid alb asemănător spumei de ras. Acest fapt a fost confirmat de soţia lui Ray Broderick la aproximativ şase ore de la pretinsa întâmplare. Bea spunea că n-a citit niciodată o carte despre OZN şi că aceste detalii nu fac parte din vreun serial TV cum este *Dinastia* şi nu apar nici în relatările lui Whitley Strieber.

Aşadar, acest caz nu a fost atât de clar cum părea iniţial.

Mai târziu, Ray Broderick a descoperit că unul dintre copiii lui Bea a pretins că a văzut entităţile în casă şi le-a descris. El crede că, de fapt, Bea a fost răpită mai demult şi acest lucru i-a rămas în subconştient. Vizionarea episodului TV a adus la suprafaţă

întâmplarea care avusese loc şi a determinat un vis în care ea a retrăit fragmente ale momentelor respective, dar presărate cu detalii din *Dinastia*, rezultatul fiind un amestec confuz.

Ca să fiu sincer, la acea dată n-am putut accepta această explicaţie. Părea neverosimilă. Astăzi nu mai sunt atât de convinsă de imposibilitatea ei.

Mai târziu, lui Bea i s-a descoperit o excrescenţă pe ovare, care putea sau nu să aibă legătură cu experienţa pe care a avut-o. De asemenea, ea pretindea că în iulie 1988 a mai fost răpită şi i s-a extras ceva din corp.

Acest caz petrecut în Lancashire este încă unul pe lista celor care ilustrează faptul că ceea ce aparent este adevărat, poate fi doar o poveste.

Avem un număr mare de date care par să ducă la aceeaşi concluzie alarmantă. Este, desigur, posibil ca toate aceste întâmplări să fie halucinaţii, visuri sau rezultatul vizionării excesive a programelor TV. Dar pot fi puse, oare, aceste modele şi felul cum aceste povestiri se completează atât de bine doar pe seama imaginaţiei omeneşti?

Şi dacă este vorba doar de o plăsmuire a minţii, de unde vine acest caracter repetitiv şi lipsa de originalitate? Mintea omenească este capabilă de invenţii minunate — literatura science-fiction este plină de extratereştri având cele mai diverse forme, mărimi şi trăsături. Or cazurile de răpiri în spaţiu sunt stereotipe. Aceasta trebuie să fie o mare problemă pentru cel care are o explicaţie psihologică a acestor întâmplări.

Pentru moment, să nu mai facem speculaţii şi să presupunem că aceste cazuri au o bază reală. Dacă există un program extraterestru care prevede prelevarea de probe din ţesuturile şi din secreţiile victimelor, care va fi finalitatea acestui program?

Nu veţi fi surprinşi aflând că aceste cazuri oferă o explicaţie uluitoare şi în această privinţă.

8. Mamă universală

Să revenim la povestea lui Bea, tânăra mamă şi gospodină din Lancashire. După cinci luni de la rememorarea răpirii, ea a fost supusă unei hipnoze; se pare însă că nu de către nişte specialişti veritabili.

Presupun că hipnoza a fost efectuată de o femeie, sub auspiciile grupului de ufologi „Quest" din Yorkshire. În cursul hipnozei au ieşit la iveală câteva detalii, inclusiv unul care se referea la folosirea unui instrument introdus în corpul lui Bea: „Îl simt cum urcă. Iau ceva din mine...".

Creatura extraterestră (descrisă acum ca fiind înaltă, umanoidă) îi spunea că vizitatorii săi erau cercetători şi că nu voiau decât să realizeze un experiment. I-au spus că „vor să scoată ceva din mine, ca să facă ceva similar cu familiile noastre... Au luat acel ceva, ca să creeze o familie... Vor să se reproducă, acolo". Din toate acestea reieşea, se pare, că extratereştrii încearcă să reproducă fiinţele umane, pe planeta lor, folosind materialul lor genetic combinat cu al nostru, deoarece locuitorii planetei lor au devenit sterili.

Este fascinant cum această idee revine mereu. Vă amintiţi de femeia din Finlanda căreia i s-a spus în 1980 că extratereştrii nu pot „concepe copii", de cuplul Aveley din Essex, când soţiei i s-a spus în 1974 că „voi sunteţi copiii noştri" (ca participanţi la un program pe termen lung), de ginecologul venezuelean, contactat în 1965, căruia i s-a spus că experimentele lor medicale erau realizate pentru a afla dacă era posibilă folosirea ADN-ului pământean la crearea unui fel de copil-extraterestru.

Deşi deseori se consideră că aceasta este o componentă recentă a fenomenului de răpire, o componentă ce a fost făcută publică pentru prima dată de cercetătorul new-yorkez Budd Hopkins, în cartea sa, din 1987, *Intruders,* ea este cu mult anterioară cărţii. Într-adevăr, această componentă poate fi observată chiar în cazul primei răpiri — cea a lui Villas Boas, din Brazilia, în 1957 — când a fost vorba de un asemenea copil hibrid.

Cartea lui Hopkins se axa pe povestea lui Debbie Tomey, gospodina din Indiana; care fusese în mod repetat răpită, încă din copilărie. Fenomenul a luat o turnură surprinzătoare când ea a început o serie de vise în care apărea şi un copil cu o înfăţişare ciudată. Avea părul neordonat şi trăsături care le îmbinau pe cele pământene cu cele extraterestre (capul oval, faţă palidă, ochi mari, negri).

Debbie a ajuns la concluzia înfricoşătoare că acel copil exista cu adevărat (nefiind doar o imagine din vis) şi că rezultatul experimentului extraterestru care includea folosirea ovarelor ei, a

spermei umane şi a tehnicilor extraterestre (inclusiv, poate, şi a ADN-ului extraterestru) era faptul că ea era cu adevărat mama copilului, deşi fusese mai degrabă un fel de incubator, în perioada prenatală.

Hopkins, în continuarea cercetărilor sale a aflat că mai erau şi alte trei femei, victime ale răpirilor în spaţiu, care au avut vise asemănătoare, dar nu le-au luat în seamă, deoarece li s-au părut lipsite de semnificaţie. Deşi nu li s-au dat alte detalii, ele au povestit lucruri extrem de asemănătoare. Pentru că adeseori copilul părea foarte inteligent şi avea un anume fel de a privi, Hopkins a numit aceste coşmaruri repetate „visuri despre copilul înţelept” — şi a încercat să stabilească dacă ele aveau o bază reală.

Un caz tipic, din dosarele mele, ar fi următorul.

Corinne, o tânără din Birmingham, a avut anumite întâmplări ciudate pentru prima dată la vârsta de un an şi şase luni. Amintirile ei sunt foarte vii, fapt care nu trebuie să ne surprindă. Îşi trezea familia în miez de noapte, ţipând speriată că a văzut un omuleţ holbându-se la ea pe fereastră. Locuiau la etajul trei al clădirii. Încă de atunci, Corinne se temea să stea noaptea în apropierea ferestrelor, fapt care sugerează că în memoria ei este ascunsă o altă întâmplare, care nu a fost încă scoasă la suprafaţă.

În copilărie visa o faţă albă, cu ochi negri ca tăciunele şi gura mică. Era, într-un fel, o fiinţă cunoscută, dar ea nu înţelegea de ce.

Pe măsură ce a crescut, trăirile ei supranaturale au devenit mai complexe. I s-a întâmplat adesea să creadă că şi-a părăsit corpul, iar de câteva ori a adormit atât de profund, încât părinţii ei au crezut că a murit.

Şi altor membri ai familiei li s-au întâmplat lucruri stranii. În 1987, tatăl ei a povestit despre o lumină strălucitoare care a pătruns prin fereastra dormitorului. Când a dispărut, iar tatăl a avut curajul să se ridice, toate luminile de pe stradă erau stinse.

Corinne a mai visat şi altădată nişte creaturi mici şi urâte, care, la miezul nopţii au pătruns prin fereastra închisă. Erau „cenuşii, slabe... cu ochi lipsiţi de orice expresie”. A luat un flacon de fixativ de pe noptieră şi l-a descărcat spre ele. Se pare că a reuşit: au plecat!

Primele sale vise despre „copilul înţelept” datau de la sfârşitul adolescenţei. Au persistat timp de mai mulţi ani. În aceste vise, după cum mi-a spus în 1988, ea dădea naştere unui copil bizar, extrem de inteligent. Avea pielea ridată, păr puţin şi trăsături groteşti. Creaturile pe care le-a văzut de atâtea ori îi spuneau că trebuie să aibă grijă de acest copil — care este un hibrid între o fiinţă umană şi una extraterestră — pentru că ei trebuie să vadă ce reacţie emoţională umană are ea în perioada în care copilul creşte.

Desigur, Corinne priveşte aceste vise doar ca pe nişte poveşti

gen Frankenstein. În costum de cosmonaut. Dar având în vedere că mai există şi alte cazuri similare, este probabil să fie vorba de mai mult decât atât.

Desigur, Corinne ar putea fi acuzată că a inventat povestea pe baza unor aspecte cunoscute anterior. Ea m-a abordat după ce a citit cartea mea *Abduction* şi recunoaşte, de asemenea, că a citit şi *Intruders*. Dar eu nu cred că a inventat această poveste sau că ştia despre visul copilului înţelept, descris de Hopkins, când ea se confrunta cu întâmplările amintite, deşi, spre satisfacţia scepticilor, această probabilitate nu va putea fi exclusă niciodată. Mintea poate totuşi să adapteze amintirile astfel încât să pară legate de descoperiri ulterioare.

Oricum, o asemenea acuzaţie nu i se poate aduce lui Karen.

Ea a avut o serie de experienţe supranaturale şi cu OZN-uri, inclusiv aceea de a fi fost salvată, în copilărie, de către un „înger păzitor". În vara anului 1979 a avut o întâlnire de gradul III cu o stranie sferă luminoasă, în vreme ce lucra la Pentire, lângă Newquay în Cornwall. Probabil că a intervenit şi un vid de memorie. După ce s-a întors în Cheshire, a descoperit cu uimire că este însărcinată. La 16 septembrie, ea a visat că dă naştere unui copil neobişnuit de inteligent. Visul s-a repetat de mai multe ori şi a început s-o preocupe. La 26 decembrie, când s-a trezit, a observat că aşternutul ei este plin de sânge, iar doctorii i-au spus că nu mai este însărcinată. Presupuneau că a avut un avort spontan în timpul nopţii. Deşi are un sentiment de vinovăţie, Karen spune că se simte uşurată acum, deoarece şi coşmarurile au încetat.

La scurt timp după avort, Karen a întâlnit un bărbat ciudat pe străzile din Hyde. El i-a zâmbit îndelung când a trecut pe lângă ea. Iar ea a simţit că puteau comunica şi că ceea ce părea la prima vedere o întâlnire banală era mai mult decât atât. Era un schimb de mesaje.

Apoi, în vara anului 1984, Karen a auzit un zgomot înfundat (exact acela care însoţise lumina orbitoare pe care o văzuse la Pentire). În dreptul ferestrei dormitorului din Dukinfield, pe care în acea vreme, îl împărţea cu prietenul ei, era un obiect în formă de ou. Karen a fost trasă prin fereastra închisă a dormitorului şi dusă în OZN de către o entitate înaltă de sex feminin, cu pielea albă, părul blond şi ochi albaştri, migdalaţi. Karen s-a simţit hipnotizată de ochii fiinţei care o obliga să o urmeze. Ea este conştientă că ceva important s-a întâmplat în interiorul OZN-ului, dar nu-şi aminteşte ce anume.

Trei ani mai târziu, în primele luni ale anului 1987, Karen s-a trezit la miezul nopţii şi a simţit o mână uşoară, ca de copil de 2-3 ani, care se agăţase de degetele ei. Aceasta i-a dat un sentiment plăcut şi a făcut-o să-i ceară prietenului ei să aprindă lumina. El a aprins lumina exact la timp ca să poată vedea o mică sferă luminoasă ridicându-se şi

dispărând prin tavan.

Toate acestea mi-au fost relatate mie personal, iar eu le-am înregistrat toate detaliile, înainte ca Budd Hopkins să publice, în acelaşi an, cartea sa *Intruders*. Pe atunci nu ştiam nimic despre sindromul „visului copilului înţelept" pe care Budd începuse să-l facă public în SUA şi sunt convinsă că nici Karen nu ştia nimic.

Faptul că femeile răpite în spaţiu rămân pe neaşteptate însărcinate este o trăsătură destul de frecvent întâlnită, într-un caz, tânăra femeie m-a pus să jur că voi păstra secretul. Era absolut convinsă că trebuia să fie ceva supranatural, pentru că la vremea aceea nu avea nici prieten şi nici viaţă sexuală. Ea a reuşit să ascundă familiei sale sarcina, dar câteva săptămâni mai târziu a avut un avort spontan. Sau, oricum, dintr-o dată nu a mai fost însărcinată.

Bineînţeles, în unele din aceste cazuri putem presupune că femeii i s-a părut doar că este gravidă sau, dacă era cu adevărat gravidă, era vorba de o cauză naturală, dar îi era ruşine să le spună părinţilor sau chiar să admită ea însăşi. Fenomenul apare însă prea des şi trebuie să-l analizăm mai atent pentru a găsi adevăratul răspuns.

Susan, din Port Augusta, Australia de Sud, despre care am mai vorbit, a avut şi ea o sarcină aparentă în 1979, la vârsta de 18 ani. Potrivit testelor medicale efectuate, sarcina ei nu s-a confirmat, deşi pentru scurt timp a avut simptomele obişnuite (ciclul a încetat, sânii i s-au muiat). Ea crede că a avortat spontan, cu hemoragie, la câteva săptămâni după ce medicii îi spuseseră că nu este gravidă.

Şapte ani mai târziu, după o nouă experienţă de răpire care a implicat luarea unor probe de natură sexuală, sarcina i-a fost confirmată, dar acum era convinsă că acest lucru era imposibil, deoarece nu mai avusese o viaţă sexuală de câteva luni. Imediat după aceea, a început să aibă coşmaruri în care dădea naştere unui copil care arăta ciudat, şi apoi s-a îmbolnăvit. Mai târziu, medicii i-au confirmat că este gravidă, dar că nu există niciun semn de mişcare fetală. În cele din urmă a eliminat o materie neagră despre care i s-a spus că era fătul pe care îl avortase spontan.

Într-un alt caz australian, investigat de Ray Brooke şi Keith Basterfield, o femeie cam de 30 de ani din Adelaide a povestit că a fost victima unei serii de experimente petrecute într-o cameră ciudată. În ultimul experiment, care a avut loc în 1989, ea a văzut fiinţe slabe, cu pielea cenuşie şi capul marc, lipsit de păr, cu ochi de un albastru închis, migdalaţi. Una din aceste creaturi era de sex feminin şi ţinea în braţe un copil pe care i l-a întins. Extratereştrii i-au cerut mai apoi să-l ţină la piept şi să-l alăpteze. Faptul pare să intereseze pe majoritatea extratereştrilor.

Totuşi, în ciuda unor cazuri ca acesta, Basterfield se întreabă

dacă fenomenul este real. Cercetările lui Basterfield au fost prezentate în *Bulletin of Anomalous Experience* în iunie 1993. El subliniază că din cele aproximativ 4000 de răpiri care au fost înregistrate până la acea dată de ufologi, numai 9% din femeile răpite pretind că au avut o sarcină neaşteptată imediat după răpire. Asta înseamnă circa 5%, adică în jur de 200 de răpiri din întreaga lume, din care vreo 12 au fost consemnate şi analizate temeinic.

Basterfield se întreabă dacă nu cumva despicăm prea mult firul în patru, atunci când considerăm sindromul copilului hibrid (extratereştri/pământeni) o parte importantă a fenomenului, bazându-ne pe prea puţine dovezi.

În studiile pe care eu însămi le-am efectuat în Marea Britanic, acest fenomen a caracterizat patru cazuri din cele 50 pe care le-am avut în evidenţă. Asta dă un procent asemănător celui sugerat de Basterfield, având în vedere numărul femeilor victime ale răpirilor din baza mea de date.

Trebuie să adaug însă că toate aceste cazuri mi-au fost aduse la cunoştinţă. Nu am căutat niciodată să aflu astfel de date de la vreo femeie şi e de înţeles că majoritatea celor în cauză nu ar fi povestit de bună voie asemenea întâmplări. Două din cele patru care mi-au povestit experienţele lor, au făcut-o în strictă confidenţialitate şi abia la câteva luni după ce mi-au vorbit despre răpire; eu cred că există mai multe cazuri decât cele pe care le cunoaştem în prezent, fapt ce nu poate fi reliefat de statistici din mai multe motive. Un motiv important ar putea fi acela că există mai mulţi bărbaţi decât femei care cercetează fenomenul de răpire, iar femeile răpite, pur şi simplu, nu pot să discute cu un bărbat detalii intime şi traumatizante.

Dacă sintetizăm elementele întâlnite în aceste povestiri ajungem la următoarele concluzii:

Femeile sunt răpite pentru prima dată în prima copilărie şi selecţionate pentru studii ulterioare. Uneori trec prin experienţa cu jucăriile paranormale sau prin alte fenomene supranaturale plăcute, menite să le pregătească pentru întâmplările mai traumatizante care vor urma.

După pubertate, ele sunt răpite şi supuse unor examene ginecologice, iar când ajung la maturitate sexuală, probabil între 18-25 de ani, li se iau probe ovariene.

Etapa următoare este mai greu de stabilit, dar din ceea ce pretind martorii că le-au spus extratereştrii care i-au sechestrat, aceste probe ovariene sunt fecundate cu spermă umană şi modificate din punct de vedere genetic de către oamenii de ştiinţă extratereştri, care încearcă să creeze un copil hibrid. Este posibil ca şi o structură ADN extraterestră să fie adăugată. Rezultatul este reimplantat în uterul

femeii, după care ea constată pe neaşteptate că este gravidă.

Acest proces poate avea loc în diferite variante, dar teama de a da naştere unui copil extraterestru este prezentă mereu, însoţită de visul despre copilul înţelept. După un timp, de obicei când fătul are 3-4 luni, femeia îşi dă seama că nu mai este gravidă, iar diagnosticul este de avort spontan. De fapt, acum a avut loc încă o răpire, în timpul căreia fătul a fost scos, iar pe cearşaf au rămas urme de sânge.

Nu se ştie exact ce i se întâmplă ulterior copilului, dar unii martori cred că este crescut de extratereştri, până la maturitate, în mediul din care vin aceştia. Există câteva dovezi că uneori el este arătat femeii, cam la vârsta de 3 ani şi uneori chiar mai devreme. Când întâlnirea are loc, extratereştrii par foarte interesaţi de afectivitatea femeii care a purtat în pântece acest hibrid.

Desigur, nimic din cele prezentate mai sus nu poate fi considerat un fapt incontestabil. Aşa ceva ar fi imposibil de demonstrat. Pentru că pot exista şi alte explicaţii, poate psihologice, pentru cele întâmplate. Totuşi, acestea reprezintă temelia unei idei foarte coerente potrivit căreia experimentele făcute de extratereştri ar putea avea ca scop crearea unui super-copil. Fără îndoială că mărturiile incerte ale câtorva zeci de femei şi nu puţini bărbaţi de pretutindeni vin în sprijinul acestei teorii.

Mai trebuie spus ceva. Nu va fi uşor ca aceste mărturii incerte să fie dovedite. Ceea ce nu poate fi negat este că nu există nicio dovadă medicală că aceste cazuri s-ar fi petrecut în aşa fel încât să implice un element paranormal în producerea pretinselor avorturi spontane.

Dr. Richard Neal, un medic din California, a făcut cercetări timp de cinci ani şi a mers pe mai multe piste. Prin poziţia sa el a avut mai multe posibilităţi, comparativ cu majoritatea ufologilor, de a accede la fişele medicale confidenţiale ale femeilor. Până acum nu a găsit niciun caz în care să se constate că, din punct de vedere medical, s-a petrecut ceva neobişnuit. Fie că nu există o dovadă a graviditătţii, fie că nu este nimic neobişnuit din punct de vedere medical în modul în care s-a produs avortul spontan. Totuşi, el continuă cercetările pentru a găsi dovada directă a ceea ce este cunoscut ca „sindrom al absenţei fetusului”.

O cercetătoare din California, Ann Druffel, a relatat despre un caz care părea să ofere o dovadă foarte promiţătoare. Dar, imediat ce fişele medicale au fost analizate, s-a constatat că medicii au o explicaţie privind avortul spontan şi aceasta nu are nicio legătură cu faptul că femeia a fost sau nu răpită în spaţiu.

Sarcinile extrauterine, de exemplu, sunt posibile când ovulul fecundat se dezvoltă în trompă şi nu în uter. Acest lucru se întâmplă rar şi este periculos, iar atunci când se produce nu prezintă forme

evidente de sarcină sau semne premergătoare unui avort. Adesea fătul nu se mai dezvoltă normal.

Totuşi, în ciuda acestor îndoieli, faptele continuă să se acumuleze. Psihologul John Carpenter relatează cazul unei americance care avea o adevărată fobie a păpuşilor încă din copilărie. Nu permitea nici fiicei sale să ţină în casă o păpuşă, iar dacă o găsea o distrugea în mod brutal, punând-o pe linia de tren ca să fie făcută praf.

După ce Carpenter a analizat fragmentele de amintiri ale femeii despre OZN şi despre contactul cu extratereştri, a reieşit că femeia susţinea că un copil i-a fost extras din uter şi crescut de extratereştri. Ca urmare, ea a asociat chipul copilului cu cel al păpuşilor şi a început să-i fie frică de ele.

Într-un caz recent care a avut loc în Ungaria, o femeie a fost declarată însărcinată în urma unei răpiri şi copilul chiar a fost văzut pe un monitor cu ultrasunete. Capul copilului părea neobişnuit de mare. Femeii i s-a spus că i se va face o operaţie pentru a se extrage fătul. Apoi doctorul a refuzat să admită public ceea ce văzuse pe monitor, deşi femeia spune că, în particular, el confirmase faptul, dar se temea ca reputaţia lui profesională să nu fie afectată.

Oricum, un ginecolog cu care am vorbit despre acest caz mi-a atras atenţia că deseori capul unui făt pare anormal de mare unei mame neştiutoare. De asemenea, în câteva situaţii rare, care necesită felul de avort practicat în acest caz, fătul poate apărea mărit ca o consecinţă a unei boli.

Probabil că unele din aceste mărturii reprezintă nişte interpretări greşite ale unor fenomene naturale care au loc în timpul sarcinii.

Totuşi, dacă ar fi să credem în aceste exemple de hibridizare extraterestră, ar trebui să ne întrebăm: ce se întâmplă cu aceşti copii după ce ajung adulţi?

9. Misionarii

În septembrie 1989 mi s-a decernat titlul de „Ufolog al anului”, în cadrul unei mari întruniri ce a avut loc la Phoenix, Arizona. Instalaţia de aer condiţionat a hotelului se lupta să răcorească sutele de delegaţi, atenuând dogoarea neiertătoare a deşertului. În Phoenix se stabilea un nou record în privinţa zilelor consecutive în care temperatura depăşea 100° Fahrenheit (circa 40°C).

În acea zi trebuia să lupt cu mine însămi. Căci în jurul meu se afla o mare de oameni care risca să fie catalogată ca „instabilă mintal”. Mă aflam în mijlocul unei comunităţi „New Age” care găzduia anual aceste întruniri, într-adevăr, lângă Sedona (o stâncă roşie care se înălţa din terenul nisipos) se construise un oraş, care, potrivit credinţelor esoterice, se contopea, într-o dimensiune magică, cu un invizibil „oraş al spiritelor”. Trebuia să fie o adevărată nebunie. Totuşi, mă aflam între oameni cumsecade şi, cu siguranţă, sinceri.

În vreme ce le vorbeam despre admirabila cercetare obiectivă efectuată de-a lungul timpului, despre faptul că nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii, decretând că în spatele OZN-urilor trebuiau să se afle extratereştri, mă simţeam depăşită. Când m-au întrebat despre cercurile care apăreau în lanurile din Anglia cu o regularitate alarmantă, despre zvonurile care circulau în întreaga lume, răspunsurile mele nu au fost convingătoare — le-am pus pe seama vreunui fenomen meteorologic sau (o adevărată gafă) am spus că puteau fi simple păcăleli. M-au privit cu compasiune şi m-au întrebat despre semnificaţia spirituală a diferitelor forme şi modele. De ce se manifestau acestea acolo şi atunci? Care era mesajul pe care încercau să-l transmită?

În ceea ce mă privea, era mai mult decât mă aşteptasem. Am trecut în viteză prin micile magazine în care se vindeau cristale-amuletă şi mesaje din diferite lumi extraterestre, ataşate la casete audio (care costau doar câţiva dolari). Am meditat dacă merită să cheltuiesc 50 de dolari pentru a participa la o întâlnire cu un mistic care promitea să-mi spună care planetă era casa mea, şi am ales, în final, să-mi ofer plăcerea unui meci de fotbal american jucat de Redskins cu Eagles.

Am reacţionat în felul acesta la asemenea lucruri timp de mai mulţi ani. Nu pot nega, în orice caz, că exista şi o dorinţă de a crede în aceste fenomene fascinante. Când ufologi care se considerau „serioşi” organizau o conferinţă (în cadrul căreia repetau monoton teoriile şi dovezile lor palpabile) ei reuşeau să adune cel mult 200 de oameni. Dar dacă ar fi vorbit în stilul „New Age”, audienţa ar fi fost mai mare.

Pentru fiecare grup de ufologi cu o jumătate de duzină de membri exista o altă jumătate de duzină de grupuri „New Age”, gata să mai primească 4-5 membri.

Nu m-am gândit niciodată care ar putea fi cauza acestei stări de fapt. Poate, pur şi simplu, am presupus că se prefera varianta mai optimistă. Înţelegeam nevoia oamenilor de a crede că Pământul va fi salvat de un cavaler intergalactic. Cât despre dezastrele ecologice sau schimbările politice, istoria arată că există puţine şanse ca salvarea să vină din exterior. Credinţa în extratereştri prietenoşi care să garanteze că nu vor lăsa să se producă inevitabilul şi vor veni să salveze planeta în ceasul al 12-lea, pare un tratament neprimejdios şi eficient pentru paranoia.

Trebuie însă avut în vedere că s-ar putea ca extratereştrii să nu fie deloc prietenoşi. Totul ar putea fi doar o iluzie, iar când ceasul al 12-lea va sosi, iar navele lor nu, Pământul va dispărea tocmai pentru că noi nu am acţionat.

N-ar trebui să uităm că, dacă lăsăm totul în seama unor supereroi mitici, care să ne salveze în ultimul minut, nu vom avea nicio şansă, dacă Superman-ul nu apare.

Totuşi, în subconştient nutreau sentimentul că avem de-a face cu ceva mai mult decât viziunea simplistă descrisă anterior. Uneori, un lucru este acceptat de toată lumea ca adevărat tocmai pentru că fiecare îl poartă în suflet — cum este, de exemplu, credinţa în viaţa de după moarte. Poate credinţele „New Age” despre misionarii extratereştri făceau să vibreze o coardă a sufletului omenesc şi poate că venise timpul pentru această revelaţie.

Este o posibilitate — una care cel puţin merită să fie ascultată, m-am gândit eu în cele din urmă. Într-un fel, această concluzie m-a determinat să scriu cartea de faţă. Când am început să examinez afirmaţiile acestor oameni, să analizez diferitele lor idei, când am început să meditez la ele, a trebuit să admit că cele auzite nu erau nici pe departe absurdităţi.

În acest sens, Donna Butts este un caz tipic. Am aflat de ea din corespondenţa cu dr. Scott Corder, un medic din Kansas. Era atât de convins de spusele Donnei, încât şi-a pus în joc reputaţia, intrând în conflict cu autorităţile medicale ale statului. Totuşi, el le-a înfruntat. Iar eu l-am ignorat. Poate că merita mai mult din partea mea.

Aventurile Donnei au început chiar înainte ca ea să se fi născut. Într-o noapte a anului 1950, părinţii ei, care locuiau la o fermă din Anthony, Kansas, au fost treziţi de o lumină puternică. Un triunghi uriaş a plutit deasupra unui hambar şi apoi o fiinţă strălucitoare, luminoasă le-a apărut în faţă. Ea le-a spus că femeia va avea doi copii, iar al doilea va fi fată. Această fată va fi misionar al extratereştrilor în toată lumea. Ca dovadă, ei au primit un colier cu o inscripţie

extraterestră. Tatăl Donnei a suferit un şoc din care nu şi-a mai revenit şi curând a decedat.

Donna nu a aflat despre profeţie decât când era destul de mare ca să o înţeleagă. Apoi, în noiembrie 1980, când era deja măritată şi avea copii, a avut o înspăimântătoare întâlnire de gradul III, la care au luat parte soacra ei şi doi băieţi. Călătoreau pe un drum de ţară între Salina şi Kansas City, îndreptându-se spre spitalul în care soţul Donnei urma să fie operat, în acea zi. Era pe la ora 2,00 a.m.

O lumină a apărut pe neaşteptate pe cer şi atât ei cât şi cei aflaţi în camionul din faţa lor au reacţionat la fel: întâi au frânat, apoi au accelerat, încercând să se îndepărteze de navă. Un con de lumină a ieşit din OZN şi a luminat şoseaua. Îşi amintesc, apoi, cum camionul a dispărut, ca şi când n-ar fi fost niciodată acolo. Apoi, parcă totul s-ar fi petrecut într-o clipită, s-au trezit la marginea oraşului Topeka (un oraş pe care, dacă vă mai amintiţi, l-am mai întâlnit în cuprinsul acestei cărţi) fără să ştie ce s-a întâmplat în ultima oră. Numai că, de această dată era vorba de o oră în plus. Drumul de la Salina la Topeka nu putea fi parcurs atât de repede.

Mult mai târziu, sub hipnoză, Donna a descoperit că fusese răpită cu maşină cu tot şi că în timp ce ea discuta cu extratereştrii despre misiunea ei, soacra şi copiii dormeau. Extratereştrii au dus apoi maşina la marginea oraşului Topeka — de aici durata neaşteptat de scurtă a călătoriei.

Patru ani mai târziu, Donna a întâlnit la spălătoria automată un bărbat înalt, blond. El i-a spus că-l cheamă Peter, iar mai târziu i-a vorbit despre spaţii şi despre misiunea pacificatoare a extratereştrilor. El pretindea că, până în 1995, Pământul va trece printr-o perioadă nefastă. Ea, Donna, era un pion important în planurile lor de salvare. Peter fusese văzut şi la ea în casă, înconjurat de lumini strălucitoare, iar copiii îl numiseră „omul-stea”. El o condusese deseori pe Donna în interiorul OZN-urilor, unde ea se întâlnise cu mentorul ei extraterestru, numit Neeki. În timpul acestor vizite ca a văzut multe lucruri din viitor, dar a şi acceptat să i se facă un implant.

După cum puteţi observa, acest caz este tipic pentru cei răpiţi în anii ’50 şi care au creat multe din cultele existente şi astăzi, după frecventele şuete cu prieteni extratereştri, dar seamănă şi cu recentele povestiri despre răpiri. Nou este doar faptul că răpirile sunt forţate — într-adevăr, camionul a fost găsit pe câmp în cursul unor investigaţii făcute de poliţie, la câtva timp după răpirea din 1980; dar nu era nici urmă de şofer.

Este adevărat că imaginea copilului predestinat să-i ajute pe extratereştrii, chiar înainte de a se fi născut, este legată de conceptul de inginerie genetică, apărut abia peste câţiva ani.

Trebuie să recunosc că există multe similitudini între cazul

Donnei Butts şi un caz pe care eu l-am luat mai în serios — doar pentru că l-am analizat cu mai multă atenţie şi pentru că a avut loc în Marea Britanie. Dar dacă l-aş fi tratat ca pe o simplă povestire, n-ar mai fi trebuit să mă gândesc la Donna din Kansas ca la o călătoare în ţara de dincolo de negură.

Cazul britanic datează din noiembrie 1957 — de fapt doar la câteva zile după răpirea în spaţiu al lui Villas Boas din Brazilia, despre care însă (chiar în America de Sud) au aflat doar foarte puţini.

Cynthia era căsătorită cu un muncitor metalurgist şi locuia în suburbia Aston, Birmingham. Era în vârstă de 27 de ani, avea doi copii şi pretindea că de mai multe ori în decurs de paisprezece luni fusese vizitată de un bărbat înalt, cu părul lung şi blond, venit din spaţiu, care apărea pe neaşteptate în camera de zi. Când a apărut prima oară, datorită unui fel de electricitate emanată de el un ziar s-a înnegrit. Cu o oră înainte de apariţia lui ea s-a simţit blocată — fenomen care ulterior a fost explicat ca „o neputinţă de comunicare". Entitatea, care a spus că era din Ghamasvam, a fost văzută şi de fetiţa Cynthie; (în vârstă de patru ani).

Cu prilejul apariţiilor sale, extraterestrul i-a dat Cynthiei multe informaţii — despre filosofiile spaţiului şi timpului, i-a transmis mesaje de pace şi cunoştinţe ştiinţifice (de exemplu, despre o pretinsă terapie a cancerului având la bază oscilaţiile atomice). Informaţiile le primea prin telepatie şi Cynthiei i s-a spus că fusese selectată deoarece avea o minte pe care entităţile o puteau „conecta".

Creatura i-a arătat femeii imagini pe un ecran TV tridimensional, care semăna cu o hologramă —, deşi în 1957 aceasta nu fusese încă inventată.

Biata Cynthia era năucită de toate acestea. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să devină misionar sau şef al vreunui cult şi îi repeta acest lucru vizitatorului.

Este interesant că în primele două vizite extraterestrul nu a apărut în mod miraculos, ei a intrat pe uşa din faţă! Era îmbrăcat precum pământenii şi pe stradă ar fi părut un om obişnuit, dar mai prezentabil, căci era înalt, cu părul blond şi cu ochi albaştri. Cynthia îl compara cu un „atlet din antichitate" — ceea ce este o descriere bună a acestor „extratereştri care trăiesc pe Pământ" şi despre care tot vorbesc martorii din această carte — în orice caz, acesta este unul dintre primele cazuri cunoscute.

Către sfârşitul acestor vizite, extraterestrul i-a spus ceva uluitor. În septembrie 1958 el i-a spus Cynthiei că este însărcinată şi că deşi soţul ei este tatăl, copilul aparţinea „rasei Ghamasvam". Cum anume se întâmplase acest fapt nu i-a explicat. Cynthia n-a crezut, nu avea niciun indiciu de sarcină, dar, ulterior, când s-a dus la doctor,

acesta i-a confirmat. Vizitatorul i-a spus data naşterii, greutatea şi sexul copilului — doar la câteva zile după ceea ce ar fi trebuit să fie conceperea lui. I s-a spus ce nume să i se dea (de băiat) şi că atunci când va fi adult va avea o mare influenţă asupra omenirii.

Copilul s-a născut în vara următoare, aşa cum i se prezisese (deşi cu două zile mai târziu decât data anunţată şi cu o diferenţă de câteva grame în ceea ce priveşte greutatea). Fără să-şi mai pună vreo întrebare, ea i-a dat copilului numele ce-i fusese indicat, după care extraterestrul n-a mai apărut niciodată.

Toate acestea au fost în mod indiscutabil înregistrate în 1958 şi 1959 — înainte de naşterea copilului; este un aspect al acestui caz mai puţin cunoscut de ufologii de astăzi. La acea dată era dificil de interpretat şi părea neverosimil. După patruzeci de ani lucrurile apar într-o lumina diferită.

Aceasta înseamnă că undeva există un om care are în jur de treizeci şi cinci de ani (în anul apariţiei acestei cărţi!) şi care este tot un produs al unei promisiuni extraterestre — aşa cum părea a fi Donna Butts din Kansas. Nu menţionez aici numele creştinesc al acestui bărbat, poate nu doreşte să fie asociat cu această întâmplare. Am încercat să-i dau de urmă, dar până acum n-am reuşit. Ar fi foarte interesant dacă am da de el şi şi-ar spune părerea despre toate acestea.

Astfel de misionari par să fie pretutindeni.

Lorne Goldfader de la UFORIC, un grup de cercetare din Canada, mi-a vorbit despre un caz neobişnuit care a avut loc în Vancouver.

În octombrie 1992, el a oferit un material despre OZN-uri unei funcţionare pe care o cunoştea foarte puţin. Peste câteva zile, ea l-a contactat pentru a-i spune că, după părerea sa, povestea ar putea fi importantă.

La începutul anului 1993 investigaţia acestui caz s-a făcut printr-o regresie hipnotică a persoanei în cauză, pentru a stabili răpirile ce avuseseră loc până în acel moment — începând de la vârsta de doi ani — şi a decurs în maniera obişnuită. În timpul acestor vizite la OZN i s-a spus că structura sa genetică a fost afectată încă de pe vremea când era un făt în uterul mamei sale şi că în acest proces ea a fost adaptată să devină în viitor un fel de purtător de cuvânt al extratereştrilor. Acest scop şi această misiune vor fi cunoscute la momentul potrivit. Până atunci se vor afla în subconştientul ei.

Peter Gregory din Lincolnshire privea lucrurile puţin diferit. El era cunoscut pentru capacităţile sale paranormale şi era foarte solicitat în găsirea copiilor dispăruţi şi în alte asemenea cazuri.

După ce s-a mutat la Mablethorpe a fost copleşit de experienţe OZN, iar în vara lui 1993 a reuşit să filmeze de două ori lumini

dispuse în formă de triunghi. La 9 decembrie, luminile care îl înconjurau au devenit atât de intense încât mass-media din localitate a fost asaltată cu relatări despre triunghiurile uriaşe din jurul oraşului Louth şi al satelor învecinate. Când treceau deasupra caselor, luminile se aprindeau şi se stingeau, canalele de televiziune se schimbau. Chiar şeful bazei RAF (Forţele Aeriene Britanice), Donna Nook, le-a văzut, iar Nick Pope de la MOD (Departamentul Operaţii Militare) mi-a confirmat, la 10 ianuarie 1994, că „nu existau explicaţii plauzibile pentru cele întâmplate şi că nu puteau fi puse în legătură cu vreo acţiune militară. După câte ştiu, aceste lucruri au rămas neelucidate".

În timpul acestor evenimente, în jurul locuinţei lui Gregory aveau loc fenomene paranormale. Între altele, un cărucior de copil se învârtea pe loc şi un vas de sticlă aflat pe un raft a explodat în bucăţi care s-au împrăştiat în toate părţile şi apoi pur şi simplu s-au topit.

El pretinde că a fost contactat de extratereştri şi că, în timpul întâlnirilor, a aflat multe despre scopurile lor. Aceste entităţi pe care le-a văzut prima oară la 16 aprilie 1993, arătau la fel ca oamenii — erau înalţi de circa 1,80 m, foarte slabi şi cu părul lung blond sau şaten-roşcat. Ochii lor erau de un albastru intens.

Aceste entităţi i-au arătat scene ale unui dezastru ecologic care se va petrece în viitor şi în urma căruia nu va rămâne nicio formă de viaţă pe Pământ. Aceasta părea să indice că misiunea lor era de a preveni producerea acestui dezastru.

Peter a creat un grup numit Skywatch (Observatorii cerului) pentru a atrage atenţia asupra fenomenului. Este interesant că el nu i-a perceput pe extratereştri ca venind din spaţiu, ci mai degrabă aparţinând Pământului — posibil dintr-o altă dimensiune sau din viitorul nostru. El crede că ei selectează anumiţi oameni cu aptitudini paranormale, comunică cu ei şi încearcă să-i folosească pentru transmiterea mesajelor lor.

Oricum, trebuie spus că tipul de contacte avute de Peter Gregory este diferit de ale multor altora. Sunt zeci de misionari evanghelici care fac turnee de conferinţe în America, înregistrează casete şi încearcă să schimbe lumea în bine cu „predica" lor. De cele mai multe ori sunt în contact — aşa cred ei — cu fiinţe din stele: Orion, roiul stelar al Pleiadelor şi Alfa Centauri fiind cele mai cunoscute.

Numele pe care aceste entităţi le oferă sunt, la drept vorbind, adesea prosteşti — cel puţin pentru sceptici. Auzim despre Oxalc, Andromeda Rex, Rama, Aura Rhanes şi altele. Este greu de înlăturat impresia că locul acestor entităţi ar fi mai degrabă în benzile desenate ale lui Dan Dare.

Unele dintre ele au devenit celebre, în parte datorită actriţei Shirley MacLaine, câştigătoare a premiului Oscar, care, în timpul unei

călătorii în Peru, s-a întâlnit cu nişte astfel de „căutători”, cum li se mai spune, şi pe care i-a descris în încântătoarea ei autobiografie. Ea, în mod sigur, i-a luat în serios şi s-a alăturat, de mai mulţi ani, comunităţii de ufologi „New Age”.

Totuşi, pentru fiecare contact care a făcut publică întâmplarea şi care a pătruns în circuitul de conferinţe „New Age” în America, mai sunt zeci de oameni care nici nu au visat la o asemenea autoreclamă. Cel mai adesea nu este vorba despre o goană după glorie şi bani. Dimpotrivă, se pare că este o problemă de a înţelege personal cele întâmplate şi de a explica cuiva care să poată să le asculte fără să izbucnească în râs.

O femeie din Walsall relatează, de exemplu, cum, în parc, o persoană necunoscută i-a spus că era în contact cu nişte entităţi mici care se autodenumeau „genetici”. Ei foloseau acest termen deoarece, aşa cum i-au spus, „am fost creaţi pe cale genetică, cu ţesut uman, pe nava noastră”. Ei aveau de îndeplinit o misiune importantă pe Pământ şi aceasta implica folosirea conducătorilor religioşi din istorie, inclusiv a lui Iisus.

Mai mult decât atât, această femeie avea o fată despre care ca pretindea că fusese schimbată cu un extraterestru! Fata, în vârstă de nouă luni, era în grădină, în cărucior, atunci când a început să ţipe îngrozitor. Când a crescut, a devenit clar că ea se simţea, într-un anumit fel, „diferită” şi asta era, de fapt, din cauză că îşi abandonase corpul unei entităţi extraterestre, care i-l luase pe când ea ţipase în cărucior. Se pare că se urmărise ca extraterestrul să poată trăi — prin această fată — într-o perioadă de mare criză ce avea să aibă loc pe Pământ.

Privită izolat, această povestire pare o altă absurditate alături de alte câteva de acest gen pe care le-aţi citit până acum. Dar ea nu trebuie privită izolat. Nu numai că are un oarecare sens corelat cu ceea ce am văzut în capitolele anterioare, dar seamănă foarte mult cu activitatea lui Ruth Montgomery. Aceasta nu este cunoscută în Marea Britanie şi poate oferi o opinie independentă. Relatarea ei constituie încă o piesă în tabloul pe care încercăm să-l alcătuim din informaţiile pe care le adunăm.

Acum 30 de ani, Ruth Montgomery era o cunoscută ziaristă din Washington, care întâlnea frecvent politicieni şi conducători din întreaga lume. Lucra la o carte despre renumita medium Jeanne Dixon, care prevăzuse, între altele, asasinarea lui Kennedy. Lucrul la această carte avea să-i influenţeze profund viaţa.

La un moment dat, Ruth a început să scrie în mod automat. O entitate extraterestră îi stăpânea trupul şi ea scria pe teme filozofice prin intermediul acestuia. Cu timpul, Ruth a ajuns să publice mai multe cărţi de mare succes, având ca temă viaţa de după moarte. Şi

astfel a început o nouă carieră.

La sfârşitul anilor ’70, lucruri stranii au început să iasă la iveală, prin intermediul ei, de la aceşti „ghizi”. Ei povesteau despre aşa-numitele spirite „walk-ins”, care, după părerea lor, reprezentau posedări prieteneşti de către spirite. Aşa cum forţele răului pot lua în stăpânire corpul cuiva, tot astfel o pot face şi forţele binelui, pretindeau ei, doar că având şi permisiunea deţinătorului de drept!

În cartea sa *Strangers Among Us,* Ruth explică ceea ce „ghizii” ei îi spuseseră despre acest fenomen ciudat. Reieşea că este posibil să existe oameni care nu-şi dau seama că trăiesc într-un corp care nu este al lor. Este posibil ca acest lucru să se fi produs în timpul unei tentative de sinucidere sau când au fost la un pas de moarte, după care ei vor avea convingerea că au supravieţuit. De fapt, spiritul lor a fost înlocuit cu un spirit bătrân şi înţelept, care le-a luat în stăpânire trupurile; ei doreau să fie prezenţi pe Pământ într-un anumit moment, fără a trece prin prima etapă a vieţii, copilăria.

Era o idee stranie, dar nu atât de absurdă pe cât părea, mai ales că majoritatea religiilor acceptă posedarea de către diavol. Atunci de ce nu şi posedarea de către sfinţi?

În orice caz, acestea se petreceau cu puţin timp înainte ca Ruth Montgomery (ne aflăm la mijlocul anilor ’80) să accepte să facă pasul următor în comunicarea cu ghizii săi. Ea a aflat astfel că unele dintre entităţile spirituale care „intraseră” în trupuri omeneşti nu erau de pe acest Pământ. Erau extraterestre. Mai apoi, ea a susţinut că a întâlnit un număr de oameni care erau de fapt spirite extraterestre aflate în trupuri umane, care au ales să facă acest pas acum, când Pământul trece printr-o perioadă de mari frământări.

Această idee este piatra unghiulară a multor povestiri recente despre extratereştri şi a multor întâmplări relatate de victime ale răpirii în spaţiu. Ei spun că Pământul va trece printr-o perioadă de criză — cauzată fie de un dezastru natural, fie de nesăbuinţa omului — şi că în timpul ei milioane de oameni vor muri sau vor suferi groaznic. Pentru a se evita acest lucru, au loc din ce în ce mai multe luări sub control de către extratereştri. S-a spus chiar că un astfel de om va ajunge preşedinte al Americii, până la sfârşitul acestui secol!

Aceasta coincide în chip alarmant cu afluxul de misionari contactaţi care au avut sarcina să inducă în subconştientul oamenilor stabilirea de contacte cu extratereştri. Când va veni vremea, aceşti oameni vor şti ce au de făcut.

Marele dezastru va fi cauzat, după câte se pare, de mutarea polilor Pământului. Într-o clipă, clima caldă va deveni foarte rece, iar calotele glaciare se vor topi în oceane. Astfel, zonele de coastă şi ţările insulare — cum sunt Marea Britanie şi Japonia — vor fi devastate. Mişcări tectonice vor despărţi continentele şi vor avea loc violente

erupţii vulcanice.

Se pare că asemenea lucruri au mai avut loc de câteva ori în trecut. Într-adevăr, există unele indicii geologice despre schimbarea câmpului magnetic al Pământului, care ar însoţi o asemenea catastrofă. Unii teoreticieni ai curentului „New Age" sunt convinşi, spre exemplu, că potopul biblic a fost un fapt real şi aduc, în sprijinul acestei afirmaţii, date geografice şi arheologice din întreaga lume. Alţii evidenţiază dispariţia inexplicabilă a speciilor de dinozauri, acum 65 de milioane de ani, ca un alt posibil exemplu de schimbare instantanee a polilor.

Dacă e să dăm crezare ghizilor lui Ruth Montgomery (şi altor câtorva persoane contactate sau răpite în spaţiu), această inversare a polilor este inevitabilă şi va avea loc în următorii zece ani. Tot ce pot face cei veniţi din spaţiu este să fie aici, pe Pământ, în număr mare, aşa încât omenirea să poată ajunge să ţină piept consecinţelor şi să se asigure că planeta va supravieţui, totuşi.

Sunt idei înspăimântătoare, dar profeţii au vorbit dintotdeauna despre dezastrul de la sfârşitul mileniului. Nostradamus, astrologul, vorbeşte clar despre a şaptea lună a anului 1999!

Cei răpiţi au anunţat în mai multe rânduri astfel de „date fatale", dar acestea au trecut fără să se întâmple nimic. Mulţi s-au referit, spre exemplu, la anul 1992, an care a trecut totuşi fără să se întâmple ceva; Alţii spuneau despre 1995. Dar majoritatea cred că data este foarte apropiată!

Din fericire, Apocalipsa este amânată de fiecare dată. Dar s-ar putea ca într-o bună zi să vedem cum toţi aceştia (profeţi, mediumuri, persoane răpite sau contactate) au avut dreptate. Oare, după ce vor avea loc aceste „întâmplări" despre care vorbesc cei răpiţi, va apărea pe neaşteptate, din pustiu, o armată de misionari conştienţi pentru a ne trasa drumul în viaţă?

10. Eliberarea spiritului

De pe podiumul pe care se afla, Christine privea mulţimea de figuri, aflate într-un semiîntuneric care le uniformiza. Trebuie să fi fost câteva sute, şi toţi aşteptau cu nerăbdare să le mai spună ceva. Iar ea, neînfricată, îşi uimea efectiv auditoriul extaziat şi fericit.

Undeva în spate, camerele filmau, înregistrând silenţios tot ceea ce se întâmpla în acea sală somptuoasă. Ziariştii din lumea întreagă făceau de zor însemnări, gândindu-se la un titlu potrivit, în vreme ce lăsau impresia că ascultă atent ce li se spune.

De la un timp, totul a început să-şi piardă sensul. Christine se simţea deplin stăpână pe sine, cu picioarele pe pământ, trăind realitatea imediată, pentru ca în secunda următoare să plutească cu capul în nori, în stare să zboare peste Everest.

Se simţea ciudat. Era ca şi când ar fi intrat în transă. Gândurile se succedau ameţitor, făcând să i se pară că totul era posibil. Cuvintele veneau de la sine, iar ea le auzea doar ecoul în microfoane şi în staţiile de amplificare, ca şi când ar fi fost rostite în altă cameră.

În orice altă zi, în orice altă situaţie, Christine ar fi spus despre o asemenea persoană că nu e în toate minţile, iar acum susţinea cu tărie că extratereştrii răpesc oameni. Şi-ar fi susţinut ferm poziţia; ar fi afirmat că nu se pot trage concluzii ridicole doar pe baza unor mărturii incerte. Dar dacă ar fi procedat astfel, ar fi demonstrat slăbiciune. Ar fi fost ca şi când dorinţele ar fi fost luate drept realitate. Nu ştia, oare, că oamenii doreau ca extratereştrii să existe? Iar dacă îi păsa cât de cât de popularitate atunci când scria sau ţinea o conferinţă pe această temă, trebuia să le dea oamenilor ceea ce îşi doreau, nu să le ţină o predică despre dovezi şi despre stări psihologice şi să-i îndemne mai degrabă la precauţie decât la acceptare.

Dar aici n-a fost aşa. În acele momente, Christine era eliberată de prejudecăţi şi cuvintele îi porneau din suflet, ocolind raţiunea. Spunea tuturor un adevăr pe care ea însăşi nu-l credea: extratereştrii au debarcat. Şi sunt acum aici.

Să încetăm acest joc. Ştiţi bine că eu sunt Christine. Şi eu o ştiu. Dar am folosit persoana a treia în această carte pentru a scăpa de o emoţie asemănătoare tracului de scenă. V-aţi dat seama, probabil, că am folosit pseudonimul, aşa cum fac mulţi martori, ca să pot înfrunta, cel puţin aşa cred, adevărul.

Timp de 20 de ani am fugit de adevăr. Iar el a ieşit la iveală în condiţii asemănătoare celor descrise anterior.

S-a întâmplat într-un loc şi într-un moment destul de straniu —

la câţiva ani după ce scrisesem despre „factorul Oz” — acea stare de conştienţă pe care o are o persoană când intră în contact cu realitatea OZN. Căci am fost în această stare — în septembrie 1991 — când mă aflam în faţa unei asistenţe numeroase la Sebel Town House, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Sydney, oraşul reprezentativ al Australiei. A acţionat propriul meu factor „Oz”.

În dimineaţa următoare eram în avionul care mă ducea la Brisbane, pentru un scurt sejur. Avionul plutea printre nori; priveam prin hublou, când am văzut ceva extraordinar. Nu era un OZN. Era ceva mult mai important. Am văzut de ce mă temusem atâţia ani. Am înţeles de ce susţinusem cu atâta încăpăţânare că existenţa extratereştrilor nu a fost dovedită — şi că probabil niciodată nu va fi dovedită. Pentru că tot ce ştiam demonstra acest lucru atât de categoric încât eram îngrozită de moartea acestei extraordinare concluzii.

În seara aceea, în vreme ce soarele apunea deasupra Mării de Corali, iar eu mă aflam pe veranda unui hotel nou din Caims, i-am scris prietenului meu Jerry Clark, care se afla pe atunci în SUA. Era editor la „International UFO Reporter” şi era apreciat de către ufologul pe care îl admiram cel mai mult şi care mă ajutase să-mi încep cariera, marele om de ştiinţă dr. J. Allen Hynek. Îl stimam foarte mult pe Jerry şi discutam adesea pe tema mai sus-amintită. Deşi existau multe lucruri asupra cărora eram de acord, mai erau altele despre care aveam păreri complet diferite. El era convins că OZN-urile sunt — în marea lor majoritate — nave extraterestre, iar eu susţineam exact contrariul.

Acum simţeam nevoia să-i spun ce mi se întâmplase, că înţelesesem în sfârşit de ce fusesem atât de sceptică. Nu ştiam dacă îmi voi susţine în continuare această nouă opinie, dacă revenind acasă, când voi înfrunta scepticismul ufologilor englezi, binecunoscuta lor rezervă, nu mă voi retrage din nou în carapacea mea. De aceea i-am scris atunci lui Jerry. Pentru că ştiam că, după asta, nu mai era cale de întoarcere. Pentru că n-aş mai fi putut să mă dezic.

Am scris apoi şi câteva editoriale în revista mea, *Northern UFO News,* la sfârşitul lui 1991 şi la începutul lui 1992. Am fost încântată de reacţiile colegilor mei.

Aşa cum era de aşteptat, o parte dintre ei au adoptat o poziţie de care cititorii au fost mai puţin încântaţi. Au spus că era „ceva obişnuit” să vorbeşti despre experienţele personale, citând câţiva ufologi care îşi descriau propriile aventuri. Impresia era că se procedează astfel pentru că este mai bine plătită la propriu şi la figurat.

Îi înţeleg. Şi eu aş fi reacţionat la fel în locul lor, dacă vorbele mele ar fi fost spuse de altcineva. Dar, în timp ce nu puteam să-mi

explic motivele interioare, după câte pot să-mi dau seama nu aceasta era cauza care mă determinase să vorbesc. Eu nu fac altceva decât să povestesc lucruri care mi s-au întâmplat şi care sunt, sau poate nu sunt, interesante, dar care merită, după părerea mea, mai multă importanţă decât le-am dat înainte.

Unii cititori mi-au spus că au văzut în mărturisirile mele semne de schizofrenie. Din nou, nu îi pot judeca. Nici eu nu am fost sigură dacă e bine să scriu acele lucruri, dar nu am niciun motiv să cred că am o astfel de maladie.

Ceea ce era adevărat, şi se sublinia, era că trăisem momente de maximă tensiune. Călătoria cu avionul spre Australia — 12000 de mile — este obositoare. La doar câteva minute după sosire dădeam primul interviu la radio, iar apoi, în fiecare zi, emisiuni TV, fotografii pentru presă şi emisiuni de radio în direct, cu telefoane de la ascultători. Era prima conferinţă internaţională despre OZN din Australia, şi toată mass-media venise în oraş. Japonezii, care o finanţaseră, organizau multe recepţii şi dineuri. În momentul în care am deschis propriu-zis conferinţa, când mă aflam în lumina reflectoarelor, în timp ce se cânta un fragment din „Odiseea Spaţială 2001", eram zdrobită de oboseală. Iar asta cu siguranţă că a contat.

Totuşi, sunt sigură că au fost şi alte lucruri hotărâtoare. Nu pot însă decât să relatez fapte care — după câte ştiu eu — sunt adevărate. Îi las pe alţii să le interpreteze. Dar am ca şi ei dreptul la un punct de vedere personal: în cele din urmă, înţeleg că am încercat să nu văd ciudăţeniile care m-au urmărit toată viaţa, ridicând în jurul meu un zid protector de scepticism. Poate că am ajuns la o concluzie greşită. Dar mie, cel puţin, mi se pare logică.

Să recapitulăm, aşadar, povestea Christinei (adică a mea), adăugând chiar ceea ce a urmat. Vă voi explica apoi procesul care m-a ajutat să înţeleg totul. În privinţa aceasta făceam exact ce fac de obicei ufologii când au în faţă un martor care pretinde că, în trecutul său, au avut loc incidente ciudate. Din acestea apar dovezile pentru întâlniri, răpiri, călătorii în spaţiu şi — la o scară mai largă — chiar ideea copiilor din stele pe care o discutăm în această carte. Cu alte cuvinte, prezentarea treptată a evenimentelor, aşa cum au avut loc, are o semnificaţie mai profundă şi nu este o simplă poveste pe lângă multe altele.

Am început această cercetare fără idei preconcepute şi am continuat tot aşa atât cât a fost posibil. Ceea ce pot face, aşadar, este să vă prezint o experienţă personală, drumul parcurs între amintiri pe jumătate uitate şi întâmplări aproape incredibile. Iar apoi, având şi avantajul celor 20 de ani de cercetări în acest domeniu, vă voi spune cum m-am simţit, cum lucrurile au început să se lege şi voi încerca să explic ce înseamnă toate acestea.

După cum veţi vedea, povestea mea nu diferă mult de celelalte prezentate în această carte. Straniu. Şi pentru mine este la fel de greu de crezut, aşa cum va fi şi pentru dumneavoastră. Din fericire, eu ştiu că este adevărată. Ceea ce nu ştiu este modul în care ar trebui interpretată pentru a afla semnificaţia ei.

În afară de puţinele amintiri din copilăria petrecută în Rossendale, pe care le-am prezentat într-un capitol anterior, cea mai timpurie este amintirea acelei nopţi din Finsbury Park, din Londra, când a apărut acea lumină puternică.

Mai târziu, am dovedit un interes neobişnuit pentru spaţiu, care s-a transformat rapid în studierea OZN-urilor şi a extratereştrilor. Cam la acea vreme am scris şi povestirea aceea bizară: *Sleep Can Take You Far Away.*

Ar mai fi de menţionat şi OZN-ul din Blackpool, în august 1963, o întâmplare atât de banală încât nu poate fi numită experienţă personală, dar care mi s-a părut totdeauna relevantă. Nu-mi pot explica însă de ce. Poate ascunde ceva mai profund. Dar în acest caz m-am bazat pe intuiţie şi poate că am luat dorinţa drept realitate. În orice caz, am verificat dosarele din Blackpool şi am văzut că în acea noapte a avut loc o astfel de întâmplare. Deci, nu a fost doar o halucinaţie a mea. Ceva s-a petrecut în acea noapte şi a avut un efect puternic asupra vieţii mele, fie şi prin orientarea spre cercetarea OZN-urilor.

Pe măsură ce am crescut, am avut şi alte experienţe paranormale, despre care am scris în cărţile mele. Acestea au inclus şi vise premonitorii, şi o experienţă extracorporală înspăimântătoare, la vârsta de 19 ani. La vremea respectivă eram la facultate. Acea întâmplare traumatizantă m-a urmărit timp de câteva săptămâni şi, în mod indirect, mi-a grăbit plecarea de la cursurile de fizică, determinându-mă să optez pentru activitatea didactică şi apoi pentru ziaristică.

De fapt, ar fi trebuit să studiez astrofizica la Universitatea din Edinburgh, când s-a întâmplat acel episod. Trecusem examenele şi fusesem admisă la facultate. Cu câteva zile înainte de a pleca din Manchester am decis să nu mă mai duc în nord, căci nu voiam să mă despart de prietenul meu. Cel puţin aceasta a fost motivaţia conştientă. N-am mai plecat şi m-am transferat la un curs mai puţin interesant, dar mai aproape de casă, iar rezultatul s-a văzut un an mai târziu. Prietenul meu a plecat totuşi curând din oraş. S-a căsătorit cu fiica managerului unei mine de aur şi a emigrat.

Nu ştiu dacă trebuie să cred în destin sau dacă fiecare poartă responsabilitatea alegerilor pe care le face în viaţă. Presupun că dacă m-aş fi dus la Edinburgh, viaţa mea ar fi fost cu totul alta. Nu prea

cred că mi-ar fi ars mie de OZN-uri dacă aş fi avut o astfel de carieră. Ştiinţa şi OZN-urile nu prea se împacă.

De-a lungul anilor am văzut destul de puţine OZN-uri, deseori fiind doar lumini de avioane prin ceaţă. Când presa mă întreabă despre ele (şi asta se întâmplă frecvent) mi se pare interesant faptul că, răspunzând, mă refer totdeauna la două dintre aceste experienţe. Amândouă au fost făcute publice în momentul întâmplării lor şi pot să vorbesc liniştită despre ele.

Singura întâmplare despre care spun că nu are o explicaţie prea clară a avut loc în septembrie 1980, când prietenul meu şi cu mine străbăteam cu motocicleta distanţa dintre Hamphire şi Cheshire. La sud de Swindon am văzut amândoi trei lumini care formau un triunghi, aflate deasupra unui loc pe care mai târziu l-am identificat a fi blocul de piatră de la Avebury. Am crezut întotdeauna că erau paraşute fosforescente, dar un grup de ufologi sceptici care a cercetat problema n-a reuşit să stabilească acest lucru. Deci, ar fi putut fi OZN-uri, deşi luminiţele care erau pe cer nu reprezentau mare lucru. Interesant, când mai târziu l-am întrebat, Paul mi-a spus că nu a trăit întâmplarea cu intensitatea cu care o trăisem eu (la vremea aceea eram convinsă că e invers). Bineînţeles, el conducea motocicleta şi nu putea fi la fel de atent ca mine.

Cealaltă întâmplare, din aprilie 1978, este expusă pe larg în cartea mea *UFO Reality* şi este un exemplu clar de identificare greşită. Locuiam în Irlam, Lancashire, şi îl aşteptam pe Paul să vină cu motocicleta. Stăteam în pragul casei, privind spre pădurice de vizavi, când am văzut o sferă luminoasă galben-aurie, care plutea în depărtare. La vremea respectivă nu devenisem scriitoare şi experienţa mea în domeniul OZN-urilor era puţin cunoscută. Aşa că atunci când un reporter de la ziarul din localitate a venit la mine, nu a făcut-o pentru că eram un ufolog ci pentru că o femeie care îşi plimba câinele văzuse OZN-ul şi povestise ziarului. Ea mă văzuse în faţa casei şi m-a luat drept martor.

Când relatez această întâmplare, totdeauna mă refer la versiunea din presă — în care femeia cu câinele descria lumina ca pe o navă mare, cu un turn transparent deasupra. Spun, de asemenea, că, ulterior, am descoperit că de fapt era un elicopter care stropea culturile agricole din Cadishead, la o milă depărtare. Nu fusese decât o lumină aurie. Tot ce pretindea femeia că văzuse era pură imaginaţie. Este un exemplu clasic în ceea ce priveşte decodificare de către creier a imaginilor, prin simţuri, şi apoi evaluarea lor într-o manieră falsă. Din această cauză ufologilor le place să spună că 95% din OZN-urile văzute sunt de fapt identificări false — un fapt pe care şi eu l-am subliniat în mai toate conferinţele pe care le-am ţinut.

Există totuşi o problemă. Recent, când mi-am revăzut însemnările în legătură cu acest caz, am găsit ceva bizar. Într-adevăr, verificasem la o fermă din localitate şi găsisem un elicopter care stropea culturile. Era posibil ca „OZN”-ul să fi fost el. Dar, în ciuda faptului că am subliniat aceasta timp de atâţia ani, şi că într-adevăr am scris asta în *UFO Reality,* în 1983, nu am fost niciodată convinsă. De fapt, mă străduiam să cred că aşa e, poate pentru că aşa aş fi vrut să fie.

Deşi încă mă revolt şi acum împotriva acestei idei şi sunt convinsă că era, probabil, un simplu OZI (Obiect Zburător Identificat), poate un simplu elicopter, fapt este că nu am nicio dovadă că ceea ce femeia respectivă spusese ziarului „Warrington Guardian” nu fusese real. Poate că avusese o întâlnire cu o navă pe care o văzuse de aproape şi pe care a descris-o. Poate că şi eu o văzusem dar, din cine ştie ce motiv, memoria mea nu o înregistrase. Ideea pare absurdă, dar — în ciuda străduinţei mele — nu pot demonstra contrariul. Timp de 16 ani am crezut că voi putea.

Ceea ce nu discut niciodată cu presa este o altă întâlnire de gradul III pe care am avut-o — însoţită tot de Paul, în august 1977, lângă Chester, unde locuia el pe atunci.

Acest caz nu este secret. Pot dovedi că nu I-am inventat retrospectiv, pentru că am scris despre el în *Northern UFO News,* sub titlul *MY CONTACT WITH FLYING SAUCERS — WELL ALMOST!* Ultimele cuvinte, aşa cum puteţi observa, atenuau efectul produs de cele dintâi. Nu am recitit niciodată acest editorial şi am evitat să mă mai gândesc la el. Era ca un fragment nereuşit dintr-un roman peste care treci în fugă, în speranţa că vei da peste ceva mai bun. În orice caz, cele prezentate mai sus constituie esenţa editorialului scris la scurt timp în această revistă.

Paul şi cu mine ne aflam pe un teren situat între liniile de cale ferată Chester — Crewe şi Chester — Warrington. Terenul era în apropierea casei lui de atunci şi obişnuiam să ne plimbăm pe acolo când ne întorceam din acel oraş construit în stil roman.

Noaptea era caldă, iar noi stând pe iarbă priveam cerul şi discutam, când „ne-am dat seama că la orizont era o sferă albastră, strălucitoare. Plutea la mică înălţime, chiar deasupra acoperişurilor. S-a deplasat puţin într-o parte, apoi şi-a reluat traiectoria. Era de un albastru asemănător celui de pe maşinile de poliţie. Deşi era la mai puţin de 400 m părea o simplă sferă”.

Paul şi cu mine eram siguri că era un avion, dar după ce am observat-o mai mult am început să avem îndoieli. Apoi, pe neaşteptate, lumina albastră a dispărut şi alte două au apărut în locul ei (una era albă, cealaltă era roşie şi amândouă pulsau). Obiectul s-a îndepărtat. Abia atunci am auzit un zgomot slab ca al unui motor, iar

noi am răsuflat uşuraţi, crezând că fusese un avion. Nu-mi explic, totuşi, de ce n-am auzit niciun zgomot când fusese chiar deasupra noastră?

Nici Paul şi nici eu nu am mai vorbit despre acea noapte, nici între noi, nici cu altcineva. Se pare că nu am avut niciun motiv s-o facem. Dacă ar fi fost o percepţie falsă a unui avion, atunci ar fi fost o povestire amuzantă pentru conferinţele mele. Dar m-am ferit să abordez subiectul.

Zece ani mai târziu, pe 8-9 iulie 1987, când ştiam mult mai multe despre OZN-uri şi scrisesem vreo 6 cărţi pe această temă, a avut loc probabil cea mai stranie întâmplare. Nu părea să aibă niciun sens şi n-am discutat niciodată deschis despre ea. Dar merită să fie dezvăluită.

Ţineam un ciclu de conferinţe în SUA şi cu două săptămâni înainte îl întâlnisem pe Whitley Strieber în Washington D.C. După ce traversasem ţara, mă aflam acum într-o călătorie de trei zile cu trenul, de la Oakland, California, la New York City.

Trebuia să schimb trenul ca să ajung la New York, de unde urma să călătoresc cu avionul înapoi la Manchester; eram îngrijorată de defecţiunea locomotivei diesel, produsă în apropiere de Chicago. Remedierea defecţiunii a determinat o întârziere de patruzeci de minute. Prezenţa tinerei care stătea lângă mine şi care se muta din Sacramento la Syracuse, împreună cu sora ei mai mică, din motive financiare, nu m-a ajutat deloc să mă simt mai bine. Îmi povestea cum, cu o zi înainte, trenul ajunsese în New York cu o întârziere de 7 ore pentru că „plouase în Nebraska”.

După două nopţi petrecute pe scaun eram foarte obosită. Îmi amintesc că am trecut prin Cleveland, pe la 12,30 a.m. şi cu toată schimbarea de fus orar, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că la 6,50 dimineaţa ne aflam în Buffalo, New York. Cu siguranţă nu mă gândeam la OZN-uri. Ba, mai mult, încercam prosteşte să văd cascada Niagara în lumina neclară a dimineţii. Oricum, chiar înainte de asta am avut un vis.

Era un vis foarte clar, părea mult mai real ca de obicei, iar mintea mea funcţiona rapid. Eram conştientă că visez şi încercam totuşi să înţeleg ceea ce vedeam. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori să am astfel de vise. Dar era pentru prima dată când visam aşa ceva fără a fi în pat.

În vis mă aflam în tren, dar lângă el se afla o imensă lumină în formă de cupolă. M-am gândit că este un stadion şi am încercat să-mi dau seama cărei echipe din NFL (Liga de Fotbal Americană) îi aparţine. Era însă ceva ciudat cu structura lui. Simţeam nevoia să mă ridic şi să mă îndrept spre lumină. Simţeam o nevoie imperioasă să merg în interiorul luminii. Eram entuziasmată, fericită, liniştită, dar şi

curioasă, pentru că în acea cupolă era ceva ce doream să înţeleg cu adevărat, numai că nu înţelegeam exact ce este.

Ştiam totuşi că nu era „real”, aşa cum ar fi trebuit să fie un stadion, unde ar fi trebuit să fie şi mulţi alţi oameni. Îmi spuneam — *nu, nu vrei cu adevărat să părăseşti acest tren. Te duce unde vrei tu să mergi, stai unde eşti.*

Mi-am dat seama că lângă calea ferată erau două persoane care semănau cu jefuitorii de trenuri. Trenul şi-a redus treptat viteza, până când s-a oprit. După standardele europene, trenurile americane merg foarte încet, încât nu durează mult până se opresc.

Creaturile purtau un fel de costum argintiu care reflecta lumina. Mi-am adus aminte în vis că, spre deosebire de povestirile cu OZN-uri pe care le citisem înainte, nu erau atât de strălucitoare pe cât mă aşteptam. Era o culoare mai degrabă mată. Pe de altă parte, ştiam că creaturile sunt extratereştri, aşa cum ştiam şi că îi interesam.

Asta a fost tot. M-am trezit imediat şi am sărit de pe scaun ca şi când aş fi fost catapultată în realitate. Nu mai era nimeni lângă mine. Fetele plecaseră la vagonul restaurant. Curând după aceea am ajuns în Buffalo şi dorinţa mea nebună de a vedea cascada Niagara m-a trezit definitiv. Doar atunci mi-am amintit ceea ce tocmai mi se întâmplase, şi asta în trei moduri diferite.

Ştiam că fusese un vis. Îmi tot spuneam că trebuia să fi fost un vis. Îmi aminteam, fără alte detalii, că Strieber scrisese despre o răpire din tren în cartea *Communion.* Doar acolo aflasem de o întâmplare atât de neobişnuită, iar când mi-am adus aminte de ea m-am liniştit, pentru că m-a ajutat să mă conving că ea a declanşat visul acela straniu. Eram nerăbdătoare să îmi aduc aminte ce s-a mai întâmplat după ce creaturile argintii au oprit trenul. Oricât am încercat însă, mi-a fost imposibil să-mi amintesc cum a continuat visul.

Cel de-al doilea lucru pe care mi l-am amintit, şi care a fost confirmat de orar, a fost că întârziasem doar o oră când am ajuns la Buffalo. Eram în grafic când am trecut prin ultimul oraş, iar după Chicago timpul a trecut mai repede. Dar, aşa cum vă puteţi imagina, nici aici şi nici acolo, pentru o călătorie cu trenul Amtrak o oră nu e mare lucru, când drumurile se măsoară în zile. Puteau exista destule explicaţii pentru întârziere în acel moment, iar, mai târziu, când fiind îngrijorată, l-am întrebat pe controlor, căci la New York trebuia să iau avionul, mi-a spus că „Nici nu mi-am dat seama că am întârziat”.

Când m-am trezit, am simţit, însă, cu mirare, o durere la degetul mare de la mâna stângă. M-am uitat şi am văzut o tăietură foarte subţire, la aproximativ 12 mm de prima falangă. Era curată, nu era adâncă şi mai târziu am constatat că avea o lungime de 3 mm. Era în formă de semilună şi nu sângerase deloc. Aproape că se vindecase, iar durerea, care la început fusese destul de intensă, s-a atenuat, iar în

câteva minute a dispărut.

Tăietura aceasta mi-a provocat o reacţie bizară. Am verificat scaunul, braţele sale, ferestrele, disperată că nu-mi dădeam seama ce anume o provocase. Simţeam nevoia să aflu cu ce mă tăiasem. Dar, oricât am încercat, nu am găsit nimic ascuţit. Faptul că nu reuşeam să înţeleg misterul acelei tăieturi pur şi simplu m-a deprimat.

La sosirea în Anglia, după aproximativ 48 de ore, i-am arătat semnul colegului meu, Peter Hough. I-am povestit şi întâmplarea. Tăietura era încă vizibilă, dar după vreo săptămână a început să se vindece. După două săptămâni era aproape imposibil să o vezi, dacă nu ştiai exact unde era.

Sunt conştientă că toate acestea par banalităţi. Nu pretind că întâmplările au avut ceva supranatural. Dar nu au nici explicaţii raţionale, în afară de vise sau coincidenţe.

Ceea ce ţin, însă, să subliniez este că acumularea de fenomene stranii are cam aceeaşi structură ca cea prezentată de martorii obişnuiţi când se decid să vorbească ufologilor. Ei vin la aceştia, întrebându-se dacă în spatele acestor amintiri disparate nu se ascunde ceva cu adevărat bizar.

Ca atare, aceste întâmplări — fie că au sau nu vreo semnificaţie — sunt începutul ideal pentru o incursiune în adâncurile minţii omeneşti. Am hotărât atunci că era momentul potrivit să-mi continui căutările pentru a vedea ce ar putea să mai apară. Dar pentru asta trebuia să-mi eliberez spiritul.

Trebuie să subliniez că n-am procedat astfel pentru că ţineam să trec drept victimă a unei răpiri. După tot ce ştiu despre acest fenomen, nu e ceva de dorit. Eram conştientă, de asemenea, că admiţând o astfel de posibilitate îmi voi compromite statutul de cercetător obiectiv.

Adevărul este că am simţit că era cel mai potrivit moment pentru a face un experiment. Aveam acum posibilitatea să trec prin procesul prin care trecuseră atâţia alţii înaintea mea. Aveam acum posibilitatea de a-l căuta pe copilul din stele care s-ar fi ascuns în mine.

Speram că, făcând asta, şi păstrându-mi totuşi obiectivitatea, aş fi avut un avantaj. Era posibil ca în felul acesta să înţeleg eu însămi cum e să aduni în minte o serie de astfel de întâmplări, şi m-ar fi ajutat să judec şi întâmplările celorlalţi.

Credeam, cu adevărat, că voi descoperi cum se pot păcăli oamenii pe ei înşişi şi cum poţi face din nimic, ceva. Speram ca astfel să se năruiască edificiul fenomenelor stranii, chiar din momentul în care aveam să înţeleg ce se ascunde în spatele acestor vise stranii.

L-am ales ca ghid pe dr. John Dale. Era psiholog într-o clinică

şi se specializase în tratarea fobiilor. Ştia puţine lucruri despre subiectul OZN, o ajutase pe o femeie să se întoarcă în timp prin hipnoză pentru a-şi aminti despre răpirea ei, dar ajunsese la concluzia că sunt pure fantezii. Ştiam deci că nu mă va face să cred ceva straniu, doar pentru că el însuşi credea.

În fiecare săptămână veneam pe jos, de la el, cale de mai bine de 3 kilometri, fiindcă după fiecare şedinţă aveam nevoie de un anumit timp pentru a-mi limpezi gândurile. Era o experienţă stranie, asemănătoare unei psihanalize profunde.

La început am vorbit, în general, despre minte, despre procesele de memorare şi despre utilizarea regresiei prin hipnoză. Apoi am făcut câteva exerciţii de relaxare. În final, le-am transformat într-un fel de strategie a rememorării.

Am stabilit de la bun început să nu încerc să folosesc niciun fel de mijloace care să-mi împrospăteze memoria în legătură cu acele întâmplări. Aveam la dispoziţie diferite însemnări, jurnalul şi alte lucruri ajutătoare. Dar ele aveau să fie utile ca mijloace de verificare a eficacităţii regresiei hipnotice la terminarea experimentului.

Când am fost pregătiţi, dr. Dale mi-a cerut să-i spun ce credeam despre întâmplările importante ce urmau să fie explorate. Eram deja obişnuită să mă relaxez şi să spun ceea ce simţeam cu adevărat. Mă avertizase că va trebui să învăţ să intervin, atunci când subconştientul va începe să divagheze. Îmi spusese că era ceva obişnuit ca memoria de suprafaţă să acţioneze ca un strat protector al unei structuri interioare, în care mintea oferea subconştientului ceea ce el dorea să audă. Doar când acest strat protector era înlăturat, adevărul putea să apară.

Deşi la început am vorbit despre o mulţime de lucruri, simţeam că sunt atrasă spre întâmplarea din Chester. Pentru mine, a fost o surpriză. Nu mă aşteptam deloc la ea, pentru că eram convinsă că obiectul acela fusese un simplu avion. Aş fi vrut mai degrabă să-mi amintesc de Blackpool sau de trenul spre New York.

Prima şedinţă mi-a permis să vizualizez şi să descriu noaptea respectivă. Am reuşit astfel să aflu unele amănunte — cum ar fi data, ziua din săptămână, ora şi alte informaţii suplimentare. Dr. Dale m-a întrebat, spre exemplu, de ce mă aflam în Chester, la ce oră sosisem, când am ajuns acasă, ce făcusem în dimineaţa acelei zile ş.a.m.d. Credeam că aveam unele şanse să deţin multe din acele informaţii, deşi, în mod conştient, le uitasem. S-a dovedit că, într-adevăr, aveam dreptate.

La încheierea şedinţei, am aflat că multe din datele furnizate sub hipnoză erau inexacte. Aş zice chiar că 50% s-au dovedit a fi greşite. De exemplu, mi-am amintit exact data (3 august 1977), dar am spus că era sâmbătă. De fapt, era miercuri. Am crezut că era 9,30

p.m. dar mai târziu am stabilit că era 10,45 p.m. Pe de altă parte, mi-am amintit corect unele lucruri, despre care nu se poate spune că sunt presupuneri — cum ar fi numărul de zile petrecute în Chester. Trebuie subliniat că am vizitat adesea oraşul, în diferite perioade. În mod conştient ar fi practic imposibil să-mi amintesc detalii ale unei excursii anume, după mai bine de zece ani.

În vreme ce hipnoza continua, m-a mirat faptul că lucrurile nu se petreceau cum m-aş fi aşteptat. Nici n-am adormit şi nici nu am uitat tot ce mi se spusese. Era mai degrabă o stare de relaxare, în care amintirile ieşeau cu uşurinţă la suprafaţă, ca un film. Rememoram totul cu dr. Dale, dar şi cu mine însămi. La început am folosit un timp trecut — de exemplu: „În acea zi fusesem la un han de lângă lac". În final, descrierea acţiunii a devenit simplă rutină, ca şi când s-ar fi desfăşurat chiar atunci — de exemplu: „Pe lac sunt cinci lebede. Paul le aruncă ceva".

Spre sfârşit vizualizarea era clară, dar niciodată nu am cunoscut sursa exactă a imaginilor. Era o continuare a amintirilor reale, dar cele văzute puteau fi atât realitate, cât şi pură imaginaţie. Din punct de vedere emoţional, implicarea mea nu a fost niciun moment destul de puternică pentru a susţine, mai presus de orice, că cele văzute erau reale.

Dr. Dale mi-a spus că o implicare totală în eveniment este foarte rară şi că este posibilă doar la subiecţii perfecţi pentru hipnoză — cei cu aptitudini de creativitate vizuală deosebite, presupun. În majoritatea cazurilor, subiecţii încearcă să se convingă că cele văzute sunt reale, pentru că acela a fost motivul care i-a determinat să vină la o şedinţă de hipnoză.

Presupun că subiecţii care recurg la hipnoză în situaţii legate de OZN se simt şi mai mult obligaţi să confirme că acele imagini sunt reale. Până la urmă, acesta este motivul pentru care au recurs la hipnoză — dorinţa de a avea acces la un nivel ascuns al amintirii. În jurul lor sunt cercetătorii care au investit timp şi bani în investigaţiile medicale. Există cauze variate care pot determina o persoană să fabuleze, iar apoi să accepte imaginile ca fiind reale.

Tot ce vă pot spune este că, în ceea ce mă priveşte, am văzut imaginile acelea care m-au fascinat, dar nu pot fi sigură că erau amintiri reale. Este un punct de vedere susţinut şi de faptul că unele „informaţii" verificate s-au dovedit a fi incorecte.

Pot dovedi că întâmplările nu au avut loc într-o sâmbătă, cum am susţinut în timpul hipnozei. În acelaşi timp, pot arăta că am stat şi în Chester trei zile, aşa cum i-am spus psihiatrului când m-a întrebat. Dar dacă un martor îşi aminteşte, pe neaşteptate, că s-a aflat într-o navă spaţială, verificarea jurnalelor şi calendarelor nu va indica niciodată care jumătate este reală şi care jumătate este fabulaţie.

Mărturia prin regresie hipnotică le furnizează, pur şi simplu, pe amândouă.

Am observat că amintirile legate de OZN erau mai puternice şi era posibil să fie mai exacte decât amintirile legate de viziunea de pe câmpul din Chester. Ulterior, am discutat aceste aspecte la un simpozion MIT, cu un psihiatru care se specializase în amintirile dezvăluite prin hipnoză şi care mi-a spus că întâmplările legate de OZN-uri, sunt, în sine, un fel de „reper al memoriei". De acesta sunt legate multe detalii relevante, blocate însă în subconştient. Ca atare, era mai uşor să-mi amintesc, sub hipnoză, întâmplări izolate, pe care mintea nu avea motiv să le reţină.

Iată, aşadar, ce am relatat eu, sub hipnoză, în legătură cu acea fatidică noapte din august 1977.

Este înregistrarea celor petrecute şi vă rog să interpretaţi totul cu atenţie.

Împreună cu Paul am părăsit birtul (unde nu am băut alcool — de altfel, beau foarte rar). Ne-am plimbat pe câmp, iar apoi ne-am aşezat lângă un gard, privind cerul senin. Simţeam atingerea ierbii ude.

Apoi a apărut lumina — de un albastru intens, uimitor. Se îndrepta spre noi dinspre calea ferată, coborând la nivelul acoperişurilor.

> ...Suntem pe câmp... Paul e în stânga. Sunt în dreapta lui. Lumina albastră se apropie. E compactă. Nu pulsează. Îi spun lui Paul: „Ce avion caraghios". Paul îl priveşte o clipă şi spune: „Nu e avion, e un OZN". Râde. „Da", spun eu, „exact în poziţia asta stau oamenii când cred că au văzut un OZN... Dar (aah), de ce nu face niciun zgomot? De ce e silenţios?" Acum nu-i mai arde de râs. Acum spune el că e avion, iar eu spun nu, nu este!
>
> De ce o fi venit aici? (aah...) Nu-i nimic de văzut. Nu sunt lumini care să-i călăuzească... Acum a apărut o lumină ca de reflector. Străluceşte şi coboară... (aah...) Luminează pământul... E oval... Nu poate fi avion.
>
> Paul a încremenit... Acum chiar nu seamănă cu un avion. Are un turn deasupra. O bară verticală. E o... o... creatură în cupolă. O văd ca prin ceaţă... (ahh...). Îmi e cunoscută. Mă cunosc şi ei. Dar asta nu e pentru Paul... E o verificare. Una dintre multe altele. Dar e importantă fiindcă aşa cum s-a întâmplat... Paul... Sincronizarea... Vor să ştie ce se întâmplă cu Paul... De ce? E o senzaţie de tragere... de smucire... ne aspiră...
>
> Îmi spun: „Te salutăm din nou"... dar în mintea mea.

Nu îi văd bine... dar capul este... nici mare, nici mic... Are cam 1,50 m. Doar unul pare să mă vadă... ceilalţi mă ignoră... Are ceva în mână... Ca un ou... Îl aruncă în sus şi îl prinde... spunând, „Este o informaţie de înregistrat. Nu trebuie să ştii... nu încă".

Acum fugim... Îl ţin pe Paul de mână. Îl târăsc. Au trecut 15 minute fără să ne dăm seama. Poate Paul nici nu-şi dă seama ce s-a întâmplat... aah.

Aşa cum am fost avertizată, în următoarele zile aveam să-mi amintesc şi alte lucruri. Trebuia să le notez şi să urmăresc cu atenţie visele. Astfel puteam să obţin noi informaţii. Aşa s-a şi întâmplat. Am văzut tot atâtea imagini (în timpul băii, de exemplu) ca şi în timpul hipnozei.

Mi-am amintit ceva ce a avut loc după întâmplarea din Chester, ceva cu siguranţă real şi înregistrat la acea vreme. S-a întâmplat după aproximativ 20 de ore, în locuinţa mea din Irlam. Eu eram încă la Chester.

Mama auzise un zgomot înfundat într-o cameră. Deşi s-a uitat prin toată casa, nu i-a găsit cauza. După câteva minute, în timp ce vorbea cu un vecin, amândoi au auzit zgomotul. S-au uitat în jur, dar nu s-au gândit să se uite pe cer. Apoi s-a auzit o pocnitură ca de balon care se sparge — după care s-a aşternut iar liniştea.

Câteva clipe mai târziu, copiii vecinului au sosit, arătând spre cer. Văzuseră — ca şi un alt trecător, după cum avea să se afle — un obiect oval pe cer, de culoarea becurilor cu sodiu. Era sursa zgomotului înfundat şi plutise deasupra câmpiei, în apropiere de casa noastră, cam la înălţimea acoperişurilor. Când se auzise pocnitura, obiectul dispăruse.

O explicaţie superficială ar fi fost un fulger. Dar nu era furtună. Nici măcar nu ploua. Se pare că a fost precedat de zgomotul din casă; e straniu modul în care pătrunsese în casa noastră. De fapt, chiar acolo am văzut, în luna aprilie a anului următor, lumina portocalie pe care atunci am luat-o drept un elicopter utilitar.

E de subliniat faptul că această întâmplare stranie a avut loc în absenţa mea, la câteva ore de la întâmplarea din Chester.

Mai mult, am „aflat" prin vise şi amintiri, după trezirea din hipnoză, că am mai fost vizitată şi cu alte ocazii. Întâmplarea din Chester era semnificativă pentru că îl întâlnisem pe Paul cu doar o lună înainte, iar relaţia noastră îi deruta.

Apoi am văzut că entităţile aveau ochii ca nişte fante şi pielea foarte albă. Gurile lor păreau să zâmbească permanent, dacă le priveai atent. Nu mai auzisem acest amănunt de la alţi martori.

Mi s-a spus că eram folosită ca să transmit informaţii şi că mai

erau mulţi alţii care aveau o asemenea misiune. Majoritatea nu erau conştienţi. Mi-au explicat şi experimentul genetic. Încercau, de fapt, să schimbe astfel lumea. Răpeau milioane de oameni şi modificau întrucâtva structura genelor omeneşti, în încercarea de a ne face mai puţin agresivi şi cât mai asemănători lor. Sperau că astfel vor influenţa lanţul reproductiv uman. Atunci urmau să oprească experimentele, iar natura să-şi urmeze cursul. Erau pregătiţi să aştepte o sută de ani dacă era necesar, dar nu era nevoie de atât.

Este aceasta pură imaginaţie sau revelaţie adevărată, cine poate spune? Tot ce ştiu e că a fost fascinant.

11. Misterul copilului din stele

Am prezentat până acum câteva date privind misterul copilului din stele. Majoritatea au fost povestiri, bazate doar pe mărturii individuale. Orice tribunal din lume vă va spune că e o practică periculoasă şi că, tocmai din acest motiv, condamnările delincvenţilor se bazează rareori pe declaraţii ale martorilor oculari. Trebuie căutate dovezi solide, argumentate ştiinţific.

N-aş putea să vă conving că există numeroase asemenea dovezi bazându-mă numai pe afirmaţiile victimelor răpirilor în spaţiu. Este evident că nu sunt numeroase, căci altfel nu ar exista controverse pe tema copiilor din stele.

Pe bună dreptate, este greu ca aceste întâmplări să convingă. În locul dumneavoastră, nici pe mine nu m-ar convinge. Sunt întâmplări fantastice, despre un fenomen şi mai fantastic, şi nu pot fi acceptate doar pentru că unii oameni le cred reale.

Există trei căi principale de abordare a acestui mister; în orice caz, eu exclud o a patra cale, care s-ar putea ca pentru mulţi dintre dumneavoastră să fie cea mai plauzibilă. Şi-anume că nu există un asemenea mister, că toate aceste relatări sunt invenţii — fabulaţii de dragul celebrităţii, al succesului sau al altor motive obscure.

Nu pot dovedi că toate povestirile din această carte sunt reale. Nu aş fi surprinsă dacă aş afla că una sau două din ele sunt false. Totuşi, din câte am văzut, acest fenomen influenţează vieţile oamenilor, iar faptul că unii nu doresc să-şi facă publice trăirile demonstrează tocmai că nu vor să fie celebri. Sunt profund convinsă că povestirile sunt percepute ca reale de către cei care le relatează.

De fiecare dată am avut motive serioase să exclud posibilitatea fabulaţiei. În ceea ce mă priveşte, oricare ar fi adevărul în alte cazuri, ştiu că întâmplările în care am fost implicată au avut loc aşa cum spun eu. Iar acesta este un element hotărâtor, care mă face să vreau mai mult decât o simplă explicaţie.

Cele trei posibilităţi pe care le voi evalua în ultimele capitole pornesc de la presupunerea că există o interpretare, fie psihologică, fie metafizică, fie extraterestră, care poate dezlega misterul copilului din stele. Nu simt nevoia să o accept pe una, excluzându-le pe celelalte. Sinceră să fiu, ca şi dumneavoastră, sunt doar dornică să aflu adevărul, iar pentru a face asta trebuie să iau în considerare şi celelalte explicaţii. Ţin însă să vă amintesc, mai ales dacă sunteţi o persoană sceptică şi circumspectă, că fiecare din aceste variante include acceptarea extratereştrilor vizitatori ca o realitate, în aceeaşi măsură în care include şi o formă de halucinaţie sau amăgire. Ştiu că e

un fapt greu de acceptat. Şi mie mi-a fost greu să admit această posibilitate.

Oricum, înainte de a face pasul următor pentru a vedea ce ne oferă cele trei soluţii posibile, ar fi binevenită o mică pauză. Vom putea recapitula, astfel, în ce constă azi teoria privind copilul din stele, cel puţin aşa cum reiese din majoritatea mărturiilor la care am avut acces până acum.

În primul rând, se presupune că o inteligenţă extraterestră — indiferent de ce origine — este prezentă aici, pe Pământ, şi că ea a intrat în contact cu omenirea. Într-adevăr, după cât se pare, acest contact s-a realizat cu mult timp în urmă, poate chiar de la începutul istoriei omenirii. Extratereştrii nu provin neapărat din alt sistem solar, deşi aşa susţin atât persoanele contactate cât şi victimele răpirilor. În realitate, se pare că este vorba doar de o formă de inteligenţă alta decât cea omenească, şi cel puţin egală (poate superioară) ci, capabilă să interacţioneze cu noi, cu uşurinţă, indiferent dacă vine de pe Alpha Centauri sau dintr-o altă sursă pe care ştiinţa n-a reuşit să o descopere încă (de exemplu: o lume paralelă sau o altă dimensiune adiacentă).

În orice caz, nu este vorba de o singură formă de inteligenţă care a venit aici. Mărturiile indică în mod categoric două tipuri de extratereştrii, cu trăsături diferite, dar în acelaşi timp bine definite. Presupunând că se întâmplă cu adevărat ceva, lipsa de varietate şi asemănările indiscutabile ce decurg din fiecare caz sunt probabil cele mai importante indicii. Este greu — dar nu imposibil — să nu consideri aceasta ca o dovadă că martorii au văzut entităţi reale.

Cele două tipuri de entităţi sunt descrise după cum urmează.

Tipul înalt este format din entităţi între 1,80-2,10 m; ele sunt slabe şi asemănătoare oamenilor. Ar putea trăi, şi adesea se presupune chiar că trăiesc, neobservate pe Pământ. Sunt descrise ca având păr blond, feţe palide, frecvent ochi albaştri cu trăsături vag orientale. Martorii au vorbit despre asemănarea lor cu atleţii greci sau cu zeităţile antice. Termenul de „nordici” este datorat, în parte, asemănării cu scandinavii şi a fost dat uneori de ufologi.

Mai mult, comportamentul lor este la fel de bine definit ca şi înfăţişarea lor. Se afirma că sunt relativ prietenoşi şi gata să ajute — sau cel puţin nu sunt în mod deschis ostili. Răspund adesea la întrebări şi filozofează în legătură cu viitorul. De reţinut este faptul că au puteri magice. Nu par să aibă nevoie de nave spaţiale şi se pot, frecvent, materializa şi dematerializa, pot trece prin pereţi şi ferestre şi comunică întotdeauna telepatic cu martorii. Din toate punctele de vedere, se comportă ca şi când ar fi mediumuri foarte puternice.

Atunci când cele două tipuri de entităţi sunt împreună (aşa cum se întâmplă aproape întotdeauna în cazurile recente cu experienţe medicale la bordul OZN-urilor), se pare că cei înalţi sunt

conducătorii, şi se folosesc de celelalte entităţi ca de nişte agenţi de-ai lor. Există însă cazuri în care cei înalţi avertizează în legătură cu metodele mai puţin prietenoase ale celorlalţi.

Al doilea tip de extratereştri este foarte diferit, deşi sunt, de asemenea, de tip humanoid. Sunt cu siguranţă mai mici decât media umană, au între 1 m şi 1,20 m, dar uneori pot ajunge la 1,50 m. N-ar putea fi luaţi drept oameni pe stradă, pentru că au tenul cenuşiu deschis sau chiar albăstrui, au capul lipsit de păr, disproporţionat de mare, ochii întunecaţi imenşi, şi guri foarte mici. Termenul de „cenuşii" a fost adoptat mai ales de ufologii americani.

Entităţile mici sunt, cu siguranţă, mai puţin prietenoase. Foarte rar comunică cu oamenii. Se pare că se comportă ca nişte oameni de ştiinţă, făcând experimente de laborator pe forme inferioare de viaţă, continuând să provoace durere, ca şi când misiunea lor ar fi mai importantă decât modul în care este îndeplinită. Se pare că experimentele medicale sunt domeniul lor, dar adesea o entitate înaltă îi supraveghează şi controlează.

Se pare că entităţile mici sunt mai puternic legate de OZN-uri decât cele înalte. Există mult mai puţine dovezi despre puterile lor paranormale. Se spune că nu au sentimente, sunt lipsite de stări sufleteşti şi din cauza asta, uneori, au fost luaţi drept roboţi sau simple mecanisme, în uncie cazuri, martorii au spus că sunt maşinării biologice, un fel de „roboţei androizi" creaţi de extratereştrii înalţi pentru a-i sluji.

În ciuda acestui fapt, majoritatea cărţilor despre OZN-uri încă pretind că aceşti „cenuşii" sunt adevăraţii vizitatori, poate doar pentru că ei vin în contact direct cu martorii, în virtutea misiunii lor.

Aţi observat probabil că aceste două tipuri de entităţi se aseamănă puternic cu două fiinţe mitologice. Nordicii sunt echivalentul îngerilor biblici şi expresia maeştrilor magicieni, în timp ce „cenuşiii" sunt demonici şi, mitologic vorbind, corespund spiriduşilor sau elfilor. De vreme ce aceste creaturi sunt răspândite în sistemele de credinţă din aproape toate culturile, faptul trebuie să aibe o semnificaţie deosebită.

Oare aceste două tipuri de entităţi corespund unor profunde necesităţi psihologice dinlăuntrul nostru? Sunt, oare, reflectarea sociologică a binelui şi a răului, sau a conştientului şi subconştientului? Sau poate aceste credinţe religioase şi legende mitologice sunt reflectări conştiente, de-a lungul istoriei, ale faptului că am fost mereu în contact cu aceste două tipuri de entităţi supranaturale. Versiunea modernă — în care vizitatorii extratereştri sunt numiţi „nordici" şi „cenuşii" — ar putea fi o versiune a erei spaţiale, o nouă interpretare greşită a acestei extraordinare legături.

Fie ei reali sau imaginari, este evident că aceşti vizitatori au

două misiuni aici, pe Pământ. Ei îi determină pe oameni să acţioneze ca mesageri şi, de asemenea, supun unei inginerii genetice o parte a omenirii. Rezultatul este ceea ce noi numim — *copiii din stele.*

După părerea unor martori, extratereştrii pretind că de mii de ani au creat pe Pământ astfel de copii şi că mulţi fondatori de religii au fost ei înşişi extratereştri. Am aflat de la martori (persoane contactate, dar şi victime ale răpirilor), sau de la personalităţi politice de pe ambele ţărmuri ale Atlanticului că acesta este motivul pentru care evidenţa OZN este muşamalizată. Nu e mare lucru să admiţi că extratereştrii există, dar a le identifica în final cu sursele religiilor ar fi un coşmar, dacă ar deveni public faptul că extratereştrii pretind că au manipulat majoritatea sistemelor de credinţă. Nici un guvern nu şi-ar asuma responsabilitatea afirmării faptului că religia este un exerciţiu extraterestru de relaţii cu publicul.

Scopul acestor reprezentanţi ai extratereştrilor pe Pământ a fost acela de a determina evoluţia omenirii fără a se recurge la o intervenţie directă. Se spune că am fost ţinuţi sub observaţie de pe când eram triburi primitive, iar progresul nostru a fost urmărit, aşa cum noi, plantând un trandafir în grădină încercăm să producem, prin altoiri succesive, unul şi mai frumos. Din punctul acesta de vedere, extratereştrii par a fi un substitut al lui Dumnezeu; totuşi, ei nu pretind aşa ceva. În orice caz, teama ca prezenţa lor să nu fie percepută ca atare îi determină pe „cei iniţiaţi" să nu comunice altora acest mister.

După aceste vizite sporadice risipite de-a lungul istoriei, programul extraterestru a suferit o schimbare radicală după cel de-al doilea război mondial, şi mai ales de la mijlocul anilor '50. Într-adevăr, experimentul genetic începe la câteva zile după ce ruşii au trimis prima oară o formă de viaţă pe orbita Pământului la bordul navei Sputnik, în octombrie 1957. Această dată va fi, probabil, în istoria planetei mult mai importantă decât orice război sau răsturnare politică care a avut loc în secolul al XX-lea.

Unii cred că puterea noastră de a folosi arme nucleare şi de a distruge Pământul şi, mai recent, eforturile noastre de a grăbi, pe cale ecologică, o catastrofă, combinate cu această nouă capacitate de a ne exporta greşelile în Univers prin programele spaţiale, denotă că planul pe termen lung al extratereştrilor trebuie accelerat. Nu putem nega că a existat o schimbare majoră în dovezile privind contactele cu extratereştrii exact la acea dată — fapt care poate fi foarte semnificativ, dar şi o mare coincidenţă.

În anii '50, primul val de misionari a fost cel al persoanelor contactate care au format multe culte şi asociaţii semireligioase. Aceste grupuri au adoptat un crez extraterestru şi se aflau în contact cu „maeştrii înţelepţi" şi cu „fraţii din spaţiu", care pledau pentru

renunţarea la modul de viaţă păcătos. Ele au avut consecinţe în următorii 20-30 de ani, prin impactul considerabil pe care l-au avut aceste secte, mai ales în vestul Americii. Ele au stat la baza mişcării „New Age", care a înflorit mai târziu. Aceasta, într-o formă uşor diferită, se adresează aceluiaşi tip de oameni, cu aceleaşi mesaje.

Dar adevărata problemă a celor contactaţi este ardoarea lor mesianică. Ei au organizat turnee de conferinţe pretutindeni, au scris cărţi, au candidat chiar la Preşedinţia Americii! Scepticii bănuiesc însă (poate se înşală) că e vorba de autoamăgire sau înşelătorie.

În acelaşi timp cu desfăşurarea mişcării persoanelor contactate, la sfârşitul anilor '50 a apărut un tip nou de mesageri. Oamenii au început să descopere că în răstimpuri de care, în mod inexplicabil, nu-şi pot aminti, au fost răpite în spaţiu de entităţile înalte. În decursul acestor întâmplări, presupunând că admitem ca adevărat vidul de memorie, victimelor li se implantaseră informaţii adânc în subconştient. Ele au fost programate pentru anumite misiuni. Puţini oameni ştiu care sunt acestea — de obicei li se spune că vor afla la timpul potrivit, când se va da semnalul pentru lumea întreagă. Totuşi, unii cred că au fost încurajaţi să se comporte ca nişte misionari care să răspândească mesajul extratereştrilor. Ei fac asta printr-un proces gradual de comunicare, nu prin crearea unor culte şi nici prin promovarea propriei persoane.

După ce câţiva dintre cei contactaţi au fost determinaţi să producă un impact maxim prin crearea unor culte importante, asistăm acum la un proces mai subtil. Mii de oameni, poate chiar mai mulţi, sunt contactaţi în fiecare zi şi li se dau misiuni pe care le vor îndeplini la momentul potrivit. Mulţi sunt acum misionari. Ceilalţi vor acţiona doar când va veni momentul, oricând se va întâmpla asta.

E o idee bizară — imaginea unei planete de nătângi preprogramaţi, cărora li s-au implantat mesaje posthipnotice de supunere la un plan nevăzut şi neştiut al extratereştrilor.

Exprimată astfel, ideea este oribilă. Dar dovezile par să demonstreze că scopul este generos. Am auzit termenul de „program educaţional" şi planul pare mai degrabă unul de iluminare decât de îndoctrinare. Iar rezultatul va fi, se pare, benefic pentru viitorul omenirii.

Aceşti oameni sunt, dintr-un anumit punct de vedere, copii din stele. Stranii sunt şi ideile despre un plan reactualizat de a însămânţa, propriu-zis, reprezentanţi ai extratereştrilor pe Pământ.

Din câte se ştie, în anii '40 şi la începutul anilor '50 au existat tentative de a adapta structura genetică a copiilor de pe Pământ încă din faza dezvoltărilor uterine. Părinţii aveau să afle că au „copii deosebiţi", deoarece aparţin unei rase extraterestre, deşi se nasc ca toţi ceilalţi oameni.

Este o imagine teribil de asemănătoare celei petrecute la Nazareth, unde Maria şi Iosif au aflat de la un înger că vor avea un copil, care se va numi Iisus.

E greu de precizat cum s-a aplicat iniţial acest program. Acum unii copii din stele pretind că îşi aduc aminte de această întâmplare. Alţii au puteri psihice neobişnuite. De exemplu, cel puţin un medium, un faimos vindecător şi un foarte bine cunoscut magician pretind că în copilărie au fost supuşi unor intervenţii ale extratereştrilor. Dar sunt cu siguranţă mai mulţi.

Cine ştie câţi dintre aceşti oameni au funcţii de răspundere, poate în mişcările ecologiste şi pacifiste, poate chiar în guverne? Cine ştie câţi încă nu au conştientizat acea intervenţie din tinereţea lor? Este, de asemenea, interesant de reţinut faptul că cei născuţi la sfârşitul anilor ’40 şi la începutul anilor ’50 au ajuns la maturitate în anii ’60, când pacifismul şi curentul hippy erau la modă şi când fenomenele paranormale se bucurau de atenţie în întreaga lume.

Oricum, indiferent de succesul acestui început modest în modificările genetice, de la sfârşitul anilor ’50 şi până astăzi au apărut semne evidente ale unui proces mai direct şi mai extensiv. Se pare că sunt selecţionaţi bărbaţi şi femei, duşi de mai multe ori în spaţiu şi monitorizaţi, iar în cele din urmă, prin prelevarea unor probe, se declanşează un amplu experiment pe ADN-ul lor.

Probabil aceasta implică folosirea spermei şi a ovulelor care sunt luate de la victimele alese, fecundate în vitro, modificate de către tehnicienii extratereştri, iar în cele din urmă reimplantate în uterul femeii răpite. După trei-patru luni de dezvoltare uterină, copilul, conceput ca un hibrid extraterestru/pământean, este extras şi adus la maturitate prin mijloace artificiale în mediul extraterestru.

Ce se întâmplă în continuare este mai puţin cunoscut. Oare aceşti hibrizi sunt aduşi din nou pe Pământ, ca să crească aici? Sau sunt încă pe undeva prin spaţiu, aşteptând să salveze planeta ameninţată de un mare şi iminent dezastru? Acea „succesiune de fapte” frecvent menţionată în timpul răpirilor şi călătoriilor în spaţiu pare să fie principalul scop al acestui experiment genetic.

Prin urmare, o serie de bărbaţi şi femei au fost folosiţi ca pioni într-un mare plan. Din cauza modului în care au fost aleşi, ei se simt uneori deosebiţi sau chiar parte a programului copiilor din stele. Se simt chiar protejaţi.

Totuşi, dacă e să dăm crezare lui Ruth Montgomery şi altor martori întâlniţi în cuprinsul acestei cărţi, cea mai directă formă de obţinere a unui copil din stele este înlocuirea spiritului uman cu o formă de inteligenţă extraterestră — un fel de luare în posesie de către un extraterestru a unei persoane care devine cu adevărat un copil din stele.

După cum am văzut, există cazuri în care oamenii pretind că au o asemenea origine; uneori ne-ar plăcea să credem că sun bolnavi mintal. Totuşi, ei trec prin viaţă fără să prezinte alte semne de nebunie. Ca şi când singura lor anomalie ar fi această convingere grotescă.

Desigur, ar putea fi luat în considerare şi un alt aspect. Dacă este posibil ca un spirit extraterestru să „intre în posesia" unui trup omenesc prin înlăturarea sufletului proprietarului de drept, atunci aceste entităţi nu au neapărată nevoie de un corp fizic. De ce îşi pierd atunci timpul cu examene medicale fizice şi de ce au nevoie de nave spaţiale?

Este evident că dacă acesta este un proces psihologic, nu trebuie să urmeze o logică anume. Dar este posibil să existe şi o altă explicaţie, mai degrabă una spirituală. Ce-ar fi dacă aceşti extratereştri ar fi reali, dar navele lor nu ar exista? Ele ar putea fi doar imagini create cu scopul de a ne obişnui cu ideea că aceşti vizitatori sunt de pe altă planetă, în vreme ce de fapt ei coexistă cu noi pe Pământ.

Dar, repet, dacă aceste nave există, e posibil să fie create ca o ambianţă pentru fiinţe pământene — un loc în care să putem fi duşi, când va fi nevoie de experimente medicale. Poate că ne gândim la ele ca la nişte nave cu care zboară entităţile pentru că asta vrem să credem pentru a ne linişti conştiinţa. De fapt, aceste locuri sunt laboratoare în care ne duc pe noi spre a veni în întâmpinarea nevoilor noastre fizice.

Imaginaţi-vă că pe un hidrobiolog îl interesează un delfin. Omul de ştiinţă îl poate adormi în timp ce se apropie, din curiozitate, atras de luminile de pe vas. Apoi îl duce într-un bazin special pentru delfini, într-un laborator dintr-un port. Cercetătorul, înconjurat de cadrane bizare şi de echipamente de tot felul, va implanta un dispozitiv electronic în animalul încă ameţit, îi va face o nouă injecţie ca să adoarmă în timpul călătoriei de întoarcere şi îl va readuce în mediul său de viaţă.

Delfinii sunt fiinţe inteligente. Ştim că au un limbaj şi o organizare socială. Ce le-ar putea spune delfinul răpit din mare semenilor săi? Cu siguranţă, poveşti fantastice despre lumina aceea intensă, care s-a apropiat de el, că s-a trezit dintr-o dată într-o navă ciudată de forma unei cisterne, şi că era înconjurat de cadrane. Că aici se afla un monstru straniu, biped, care îl tot înţepa. Apoi, în mod inexplicabil, delfinul s-ar pomeni din nou în mare... Semenii săi, delfinii, i-ar spune cu siguranţă să se lase de bancuri.

Ceea ce vreau să spun este că, în acest caz, delfinul va considera cisterna şi echipamentul de laborator drept o „navă extraterestră". El niciodată nu va fi edificat cu adevărat asupra modului în care a fost transportat, cu barca hidrologului, şi că ceea ce

el a luat drept o navă era o unitate staţionară, creată pentru a-i ajuta pe delfini să se acomodeze în timp ce li se făceau testele. Delfinii sceptici i-ar fi spus că această „navă" a extratereştrilor era tocmai potrivită pentru un delfin, fiind dotată cu un mediu acvatic. Dacă aceste creaturi nu ar trăi în apă, ei în afara ei, ce rost ar avea să aibă nava plină cu apă?

Şi de ce făcea cercetătorul aceste teste? Nu ca să rănească delfinul, ei ca să afle mai multe despre el, şi, s-ar putea spune, cu scopul de a-i ajuta pe delfini prin folosirea tehnologiei avansate.

Această comparaţie nu este atât de naivă pe cât pare. Este probabil cea mai potrivită la care se poate ajunge, având în vedere ce se întâmplă în timpul răpirilor. După cum arată şi întâmplarea cu bietul delfin, multe lucruri care pentru noi sunt ilogice, din perspectiva extratereştrilor s-ar putea să nu fie. În acelaşi timp, unele elemente pe care noi le considerăm ca făcând parte din mediul extraterestru, s-ar putea să fie create tocmai pentru noi.

Nu putem nega că există oameni care cred că s-ar putea ca ei să fie copii din stele. Faptul că mult mai mulţi pretind că sunt victime ale unui plan extraterestru reiese şi mai clar din examinarea datelor. În mod evident, există un motiv anume pentru care toate acestea se întâmplă în număr atât de mare în zilele noastre.

Singurul lucru pe care trebuie să-l reţinem este scopul final. Oare avem dreptate atunci când spunem că nu suntem singuri în Cosmos şi că există forţe mai puternice decât noi care intervin pe Pământ? Dacă e aşa, atunci va trebui să aflăm cât se poate de multe lucruri din planul lor.

În primul rând, trebuie să avem în vedere că extratereştrii s-ar putea afla mult mai aproape de Pământ decât se pare. S-ar putea ca răspunsul la ghicitoare să nu se afle acolo, în spaţiu, ei în tărâmul încă necuprins în cărţi al universului interior şi al minţii omeneşti... ultima frontieră, cea pe care nici căpitanul Kirk nu a cucerit-o vreodată.

12. Pură imaginaţie?

În 1992, un hipnotizator şi cercetător de la Houston UFO Network, Derrel Sims, a elaborat un plan fascinant pentru cercetarea răpirilor în spaţiu. Şase martori, care au pretins că pe parcursul vieţii lor au fost în contact cu extratereştrii, au fost supuşi unei hipnoze adânci, iar pe parcursul acesteia Derrel Sims le-a sugerat să transmită extratereştrilor să stabilească un contact direct cu echipa care făcea investigaţia.

În noiembrie 1992, una din aceste persoane, din Texas, a fost după câte se pare răpită din nou şi s-a opus controlului mental exercitat de micile fiinţe cenuşii. Înainte de a ceda insistenţei lor puternice, ea a ţipat, aşa cum îi dictase comanda primită prin hipnoză: „Ştim ce vreţi să faceţi... ştim totul despre voi!”.

După câteva zile, alţi câţiva subiecţi ai hipnozei au pretins că au fost răpiţi din nou. În timpul următoarelor şedinţe de hipnoză, la care au fost supuşi cinci dintre ei — în mod individual desigur, astfel încât martorii să nu-şi poată împărtăşi amintirile — a reieşit un lucru fantastic. Trei din cinci au pretins că au fost răpiţi în aceeaşi noapte — 8 decembrie 1992 — şi că, atunci când s-au trezit, au găsit pe pijamale urme ale unei sângerări nazale.

Aceşti martori au prezentat, în fond, experimente asemănătoare, cu unele diferenţe semnificative, totuşi. O persoană a crezut că este moartă şi că fratele ei, decedat, se află în apropiere, iar alta a crezut că a fost dusă în Rai şi a simţit prezenţa Domnului. Ceilalţi au relatat, aşa cum era de aşteptat, că au fost în interiorul unor OZN-uri.

Cu toate aceste deosebiri, toţi subiecţii s-au referit la o cameră asemănătoare în care a avut loc întâlnirea cu entităţile extraterestre de care au fost interogaţi şi pe care le cunoşteau dinainte. Un caz tipic a fost cel al unui bărbat care a relatat următoarele.

Se trezise într-o lumină strălucitoare (ca de trăsnet, fără tunet); o creatură mică şi cenuşie se afla în camera lui şi l-a condus afară, într-un cerc de lumină albastră care lumina terenul. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că se afla într-o cameră mare, circulară, pe care şi celelalte persoane răpite au descris-o într-un mod asemănător.

Subiectul a văzut apoi alte fiinţe, nu pe cele cenuşii, ci nişte creaturi cu înfăţişare mai umană, pe care nu le mai întâlnise şi înainte. Aceste fiinţe l-au întrebat cum a aflat despre răpirile lui anterioare. I-au arătat o schemă a creierului uman şi i-au cerut să identifice subconştientul. Bineînţeles, martorul nu a ştiut. În cele din urmă şi-a dat seama că mai erau şi alţi oameni în cameră, dezbrăcaţi, aşa cum

era şi el. Erau investigaţi într-un mod asemănător şi nu păreau conştienţi că se află împreună cu alte victime ale răpirii.

În final, persoana răpită a spus că a izbucnit o discuţie între două dintre fiinţele înalte, humanoide, în încercarea de a stabili dacă experimentul lor putea să continue, acum că victimele lor erau conştiente de el. Îi învinuiau pe cei cenuşii, iar aceştia nu erau mulţumiţi se pare de tehnicile folosite de cei înalţi.

Întâmplarea e fascinantă din mai multe motive. Ea demonstrează, nu pentru prima oară, că între răpit şi răpitor poate exista o interacţiune dinamică. Aici, scenariul cuprinde mai multe victime care iau parte la un experiment, în care două tipuri diferite de fiinţe extraterestre folosesc fiecare propriile metode şi standarde.

În această privinţă, cazul pare să confirme teoria despre care se discută şi care implică admiterea faptului că aceste întâmplări ar putea să fie reale. Totuşi, ce semnificaţie are strania referire la subconştient? E o imagine făcută să transmită ceva, aşa cum un vis poate avea o anumită semnificaţie, pe care un psiholog o poate descifra pentru a afla starea noastră psihică? Oare faptul că o sugestie posthipnotică poate schimba cursul răpirii este un semn că aceasta este, în esenţă, doar un fenomen psihic, manevrabil ca atare la nivelul creierului persoanei răpite?

Îmi amintesc un caz în care martorul, o fetiţă, era speriată de revenirea extratereştrilor. I-am sugerat să ţină un aparat de fotografiat în camera ei, pentru că extratereştrilor nu le place să fie fotografiaţi. Trucul i-a ţinut la distanţă timp de câteva săptămâni. Când s-au întors, i-au spus: „N-am mai venit din cauza aparatului de fotografiat”.

În alte cazuri, pe care le cunosc, o evoluţie similară a ieşit la iveală din când în când. Îmi amintesc de o şedinţă de hipnoză mediocră, în cadrul căreia un martor a relatat o scenă petrecută într-un OZN şi a explicat că extratereştrii se ridicau de la un nivel la altul, în interiorul acestuia. Atunci hipnoterapeutul i-a sugerat că asta e cam greu de înţeles. Nu aveau un mijloc oarecare de a trece de la un nivel la altul, aşa cum facem noi utilizând escalatoarele? Martorul supus hipnozei a răspuns aproape imediat că în interiorul navei existau escalatoare — lucru de care eu nu auzisem până atunci şi nu am auzit nici mai târziu.

Am remarcat că unele informaţii înregistrate anterior se pot regăsi în mărturia subiectului în timpul hipnozei. Vă amintiţi ce repede s-au răspândit extratereştrii care miroseau a scorţişoară, după ce Whitley Strieber a descris primul acest detaliu în cartea lui?

În răpirea lui Alan Godfrey, martorul a spus, dintr-o dată, că pe extraterestru îl cheamă „Yosef” şi că poartă un fel de tichie. Era o imagine izbitor de asemănătoare cu una biblică. Se poate spune că, în

subconştientul lui Alan, exista informaţia că sunt persoane interesate de cazul lui şi care erau de credinţă iudaică (iar atunci tichia se potrivea în mod evident) şi era posibil ca pe medicul responsabil de hipnoză să-l cheme Joseph. Oare Alan a introdus în mod inconştient această informaţie în povestea sa?

O dată, în timpul unei şedinţe de hipnoză, m-am „întors" într-o viaţă anterioară şi am aflat cu stupoare că numele meu fusese (mi-am amintit de asta din cauza lui Alan Godfrey) Mary Reynolds. Mai târziu am realizat semnificaţia acestui fapt. Uitasem (dar în subconştient probabil rămăsese) că Mary Reynolds era în realitate Rip Van Winkle, care avusese multe experienţe cu fenomenul vidului de memorie, în secolul al XIX-lea. Trebuie subliniat, de asemenea, că numele Reynolds sună asemănător cu al meu. Iar Mary era numele celei care mă hipnotizase.

Într-adevăr, mai târziu, spre sfârşitul şedinţei, am rostit un alt nume — Alan Dale — iar după câteva săptămâni am descoperit că era vorba de Alandale Road, strada pe care se afla casa în care urma să mă mut atunci. Vizitasem zona, deci e aproape sigur că trecusem pe lângă plăcuţa de la colţul străzii, deşi în mod conştient nu îmi aminteam. Oare sub hipnoză a reapărut ca un stimulent al fanteziei? Oare asemenea procese au loc mai des decât credem?

Procesul este binecunoscut psihologilor şi poartă numele de criptomnezie.

O altă întâmplare ciudată a avut loc în timpul răpirii din Aveley, Essex. Am participat la una dintre şedinţele de hipnoză la care a fost supusă Sue, mama acelei familii, şedinţă condusă de parapsihologul Andy Collins. În timp ce eu puneam întrebări subiectului, s-a întâmplat ceva straniu. A dat un răspuns care, aşa cum mi-am dat seama imediat, îmi era transmis ca un mesaj de la extratereştri. Am continuat, aşadar, să o întreb şi am aflat că, pentru puţin timp, putem folosi martorul hipnotizat ca pe un telefon şi că vorbeam, prin ea, în direct cu entităţile înalte, cu ochi albaştri, care răpiseră întreaga ei familie cu patru ani în urmă.

Din punctul de vedere al informaţiilor transmise nu am aflat nimic extraordinar, dar am încercat din nou acest procedeu în următoarele două şedinţe cu persoane răpite. Într-un caz, am reuşit, iar în celălalt, nu. Totuşi, la drept vorbind, cum ai putea comunica cu aceste entităţi extraterestre, în timpul unei regresii hipnotice, dacă nu vorbeşti tu însuţi — nu cu o inteligenţă venită din spaţiu — ci cu o parte a subconştientului persoanei răpite?

Amintiţi-vă de povestea lui Alan, din capitolul II, în care el şi-a dat seama mai târziu că a adaptat în mod inconştient amintirile despre răpire, pentru a le face să semene cât mai bine cu celelalte povestiri pe care le citise.

Cercetătorul britanic John Spencer a realizat, în 1993, câteva experimente cu voluntari, în cadrul cărora un hipnotizator le-a imprimat, prin sugestie posthipnotică, unele răpiri fictive. După câteva şedinţe, majoritatea martorilor le-au descris ca şi când ar fi avut loc în realitate. Dar, bineînţeles, ele nu avuseseră loc. Evenimentul a fost înregistrat cu o cameră video şi a dovedit „martorilor" că ceea ce ei considerau a fi o amintire reală era numai o amintire falsă indusă prin hipnoză.

Aceeaşi tehnică a fost folosită şi în cazuri care nu aveau nicio legătură cu OZN-urile. Cunosc un caz în care o femeie a fost interogată cu privire la o noapte când nu se întâmplase nimic neobişnuit şi ea dormise liniştită. Prin hipnoză i s-a sugerat că auzise un foc de armă. Când după hipnoză a fost întrebată despre ce s-a întâmplat în noaptea respectivă, ea şi-a „amintit" de focul de armă şi a fost uluită când i s-a dovedit că amintirea fusese o iluzie indusă prin hipnoză.

Toate aceste probe, la care se adaugă faptul că 50 la sută din mărturiile făcute sub hipnoză s-au dovedit a fi născociri şi probabil simple fantezii, explică de ce hipnoza este rareori folosită pentru a ajuta martorii în faţa unei instanţe judecătoreşti.

În acelaşi timp, trebuie precizat că atunci când sunt oneşti şi nu caută publicitatea, martorii au tendinţa de a spune că nu pot garanta obiectivitatea amintirilor despre răpire dezvăluite sub hipnoză.

Unul dintre primii care au avut curajul de a recunoaşte acest fapt este ofiţerul de poliţie Alan Godfrey; el a arătat că, în vreme ce este absolut sigur că a văzut un OZN în Todmorden, în noiembrie 1980, nu este la fel de sigur de aventura de la „bord", descrisă sub hipnoză în vara următoare. În săptămânile dintre viziune şi şedinţa de hipnoză a citit cărţi despre OZN-uri şi este conştient că ar fi putut memora în mod inconştient informaţii din aceste lecturi. Tot ceea ce se poate spune este că imaginile văzute păreau reale, dar că asta nu înseamnă că şi erau.

Oricum, nu hipnoza este cea care a declanşat poveştile despre întâlniri cu extratereştri. În această carte am vorbit despre câteva cazuri în care hipnoza nu a fost deloc folosită. Într-adevăr, înainte de 1987, cam în 40 la sută din povestirile despre răpiri nu s-a folosit regresia hipnotică; procentul a scăzut până la 25 la sută în zilele noastre, când hipnoza este atât de răspândită în SUA. Nu există însă dovezi care să evidenţieze faptul că amintirile evocate în timpul hipnozei sunt diferite de cele în care această tehnică nu este folosită. Chiar şi aşa, trebuie să avem în vedere că şi în cazurile în care răpirile nu sunt dezvăluite prin hipnoză, ele sunt adesea revelate sub alte stări ale conştiinţei, cum ar fi, de exemplu, reveria diurnă.

E indiscutabil însă că hipnoza poate stimula amintirea unor întâmplări blocate în subconştient, cu aceeaşi intensitate cu care poate declanşa şi anumite forme de fantezie. Aşadar, atât timp cât admitem că mărturia sub hipnoză este dubioasă, nu trebuie să uităm că s-ar putea ca uneori ea să fie cheia care deschide uşa secretă a adevărului aflat în minte.

În fond, tot ce ştim despre modul în care acţionează hipnoza indică faptul că, în cazurile în care includ amintiri despre OZN-uri, ca acționează mai puternic decât în cazurile care nu implică asemenea amintiri. Semnificaţia şi şocul întâlnirilor de gradul III fac ca memoria faptică să fie de peste 50 la sută şi să reducă mult nivelul fanteziei. Într-adevăr, este un lucru cunoscut că regresia hipnotică aduce la suprafaţă amintiri mai exacte dacă se reconstituie atmosfera în care ele au avut loc. Aşadar, readucerea persoanei în contextul în care s-au desfăşurat întâmplările poate fi de folos.

Merită să subliniem că acelaşi efect se poate obţine — fără folosirea hipnozei —, pur şi simplu ducând persoana respectivă la locul în care s-a petrecut întâlnirea şi cerându-i să o reconstituie. Experimentele au arătat că această tehnică, pe care am folosit-o, o dată sau de două ori, în locul hipnozei, şi pe care am numit-o „vizualizare creativă", este la fel de folositoare ca orice alt tip de regresie. Ea înlătură şi îndoielile legate de metoda hipnozei.

Chiar dacă pare atractiv să deducem din experimente ca acelea conduse de John Spencer că oamenii pot imagina răpiri până la a le confunda cu realitatea, în practică lucrurile nu sunt chiar atât de simple.

Un experiment anterior pe care Spencer a căutat să-l imite şi să-l extindă a fost condus de Alvin Lawson, profesor de engleză din California, cu ajutorul unui hipnoterapeut, dr. William McCall. Ei au hipnotizat un grup de opt studenţi, pentru a afla dacă sunt interesaţi sau au auzit de OZN-uri. Apoi au cerut grupului să inventeze o răpire. S-au observat unele asemănări superficiale cu cazurile reale, dar existau şi mari deosebiri. Au fost descrise, spre exemplu, mai multe tipuri de extratereştri care nu fuseseră încă descrise.

Am reluat şi eu experimentul Lawson/McCall, folosind mai mult vizualizarea decât hipnoza, cu două grupuri de zece oameni. Primul grup nu avea cunoştinţe despre OZN-uri, asemenea celor testaţi în California. Cel de-al doilea grup citise, făcuse experimente şi cercetări în domeniul OZN-urilor, deşi după cât ştiam noi, nu fuseseră răpiţi în spaţiu şi nici nu avuseseră contacte cu extratereştrii.

Au apărut diferenţe clare între rezultatele obţinute. Cei care aveau cunoştinţe legate de OZN-uri au creat scenarii asemănătoare cu răpirile cuprinzând entităţile şi tehnicile cunoscute. Cei care nu aveau cunoştinţe despre OZN-uri nu au făcut acest lucru. Nici măcar unul

dintre subiecţi nu a vorbit despre „cenuşii” sau „nordici”, despre examene medicale, sau despre practici ale ingineriei genetice. Mai mult, niciunul dintre ei nu a vorbit despre sindromul „amneziei din cadrul uşii”, unii descriind chiar foarte detaliat momentul intrării în OZN (de exemplu, au vorbit despre „teleportare”, despre drumul pe o rampă sub ameninţarea unui pistol-laser ş.a.m.d.). Diferenţele dintre aceste poveşti şi răpirile reale nici că puteau fi mai evidente.

De fapt, în toate aceste experimente se omite ceva care nu reiese din fabulaţiile despre răpiri şi anume impactul emoţional al întâmplărilor. Acest impact implică o imensă frică şi, în acelaşi timp, în mod paradoxal, o imensă tristeţe la plecarea acelor entităţi.

După cum puteţi vedea, există elemente care susţin şi altele care contestă opinia conform căreia originea acestor întâmplări ar fi în esenţă psihologică. Totuşi, putem cu siguranţă să identificăm anumite caracteristici cu privire la martori. Acestea reprezintă cheia celor treizeci de ani de cercetări care au conturat profilul unui potenţial copil din stele.

Aceşti copii tind să aibă o inteligenţă peste cea medie şi manifestă un interes deosebit pentru spaţiu şi pentru Cosmos. Adeseori se simt atraşi de domenii mistice, de curentul „New Age”, de mişcările pacifiste şi ecologiste. Se pare că există un moment în vieţile lor, pornind de la care aceste activităţi capătă, fără un motiv anume, o importanţă deosebită.

De obicei, aceşti oameni se dezvoltă foarte rapid comparativ cu ceilalţi, de exemplu vorbesc şi citesc la o vârstă neobişnuit de timpurie. Ca urmare, sunt priviţi ca nişte ciudăţenii poate şi din cauză că par mai maturi decât vârsta pe care o au. Sunt foarte sensibili emoţional şi se dedică unor profesii care ţin de asistenţa socială sau asistenţa medicală.

Este de notat, de asemenea, capacitatea lor de a-şi aminti perioade foarte timpurii din viaţă. Majoritatea adulţilor nu-şi pot aminti mai nimic din cele petrecute înainte de vârsta de trei ani şi au amintiri vagi despre vârsta cuprinsă între trei şi cinci ani, dar copiii din stele sunt diferiţi. Ei îşi amintesc adesea scene petrecute în leagăn sau în cărucior, de când aveau câteva săptămâni sau luni. Unii pretind chiar că îşi amintesc de propria naştere.

Pe măsură ce cresc, viaţa lor este încărcată de fenomene stranii. OZN-urile şi răpirile sunt doar o parte din ele — începând cu jucăriile paranormale ca sferele luminoase care apar în dormitoarele lor şi până la o serie întreagă de alte fenomene paranormale, cum ar fi experienţele de părăsire a trupului, premoniţia şi, mai rar, psihokinezia sau fenomenul poltergeist în jurul casei. Visurile lor nocturne sunt, de asemenea, neobişnuite; ei visează că plutesc sau că zboară, cu o luciditate surprinzătoare.

Veţi observa că aceşti oameni dovedesc, pe măsură ce cresc, un talent artistic aparte. Acesta este uşor vizibil în grafia lor, care are tendinţa de a prezenta numeroase înfloriturі decorative. Ei vor scrie, aşadar, poezii sau poveşti, vor picta sau vor avea un alt hobby care să implice puternica lor creativitate artistică, aşa cum ar fi, spre exemplu, olăritul.

După cum puteţi observa, se ştiu multe lucruri despre ceea ce este un potenţial copil din stele, chiar dacă nu ştim de ce apare el.

American Journal of Abnormal Psychology, din 1993, a publicat un material elaborat de cercetătorii Nicholas Spanos, Patricia Cross, Kirby Dickson şi Susan DuBreuil, în care este descrisă detaliat personalitatea martorilor OZN-urilor.

Au fost studiate două grupuri, în total 49 de oameni — unul al celor care au zărit, doar, OZN-uri, iar al doilea, al celor care au avut contacte cu extratereştri. Cei din al doilea grup, deşi nu erau cu toţii copii din stele, erau foarte apropiaţi de acest model. Două alte grupuri, formate din 127 de indivizi — studenţi şi persoane cu studii medii (care nu au avut contacte cu extratereştri) — au fost supuse aceluiaşi set imens de teste psihologice standard, alcătuit astfel încât să dezvăluie toate aspectele vieţii lor.

Descoperirea cea mai importantă a fost aceea că nu există nici cea mai mică dovadă care să susţină teoria că martorii OZN-urilor — indiferent cât de bizare ar fi fost întâmplările pe care pretindeau că le-au trăit — ar fi cazuri patologice, ar prezenta tulburări psihice sau alte anomalii. O altă descoperire foarte importantă a fost aceea că există o anumită tendinţă a martorilor de a crede în lucruri neobişnuite — cum ar fi viaţa extraterestră şi viaţa de după moarte.

Bineînţeles, sunt două posibilităţi. Deşi se stabileşte efectiv, ca şi alte teste similare, că nu există o bază pentru concepţia conform căreia copiii din stele ar avea tulburări psihice, totuşi nu se explică legătura descoperită între credinţele mai neobişnuite şi experienţele stranii trăite.

Aceasta poate să însemne că e mai probabil ca oamenii care admit existenţa lucrurilor ciudate să le şi trăiască sau, spre deosebire de ceilalţi, să interpreteze situaţiile ciudate trăite mai degrabă într-o manieră supranaturală decât într-una naturală.

Pe de altă parte, cele de mai sus se potrivesc şi cu o altă problemă descrisă în această carte, şi anume că astfel de oameni au viaţa presărată cu fenomene bizare. Dacă încă din pruncie am vedea lumini stranii, am avea senzaţii de părăsirea corpului şi vise în care plutim, sau am vedea în mod frecvent extratereştri, am avea motive serioase să credem că toate acestea sunt fenomene reale. Dar cei care nu trăiesc asemenea situaţii, cel puţin nu cu regularitate, sunt îndreptăţiţi să adopte o poziţie sceptică şi să nu aibă aceeaşi

convingere.

Dar, oare, care este prima: convingerea că asemenea fenomene există sau experienţa în urma căreia apare convingerea?

Psihologul dr. David Hufford a încercat să găsească o explicaţie psihologică rezonabilă acestui mister. Fascinanta sa carte, *The Terror That Comes by Night* (Teroarea nocturnă), publicată în urmă cu mai bine de 10 ani, a inclus şi mitul canadian al „bătrânei vrăjitoare". Acesta este, de fapt, un pretins contact nocturn cu un spirit adesea invizibil, care apare în dormitor şi interacţionează cu martorul — dându-i uneori senzaţia de zdrobire a corpului. Este evidentă asemănarea cu vechile mituri despre incubi şi sucubi, în care un spirit al unui mort revine în miez de noapte, pentru a-şi silui victimele, femei şi bărbaţi.

Ulterior, la un simpozion MIT, Hufford a făcut o legătură între cazurile de răpire în spaţiu şi credinţa tot mai răspândită, în ultima vreme, în existenţa copiilor din stele. El a vorbit şi despre cercetările făcute în Terra Nova pe 254 de indivizi şi a arătat că în 14 până la 17% din cazuri s-au constatat paralizii nocturne, prezenţe inexplicabile în camere şi presiune exercitată asupra corpului (uneori însoţită de o senzaţie de furnicături sau de un zgomot înfundat). Aceste simptome sunt de o asemănare izbitoare cu cele relatate de persoanele răpite —, într-adevăr, sondajul Roper Poli, din 1992, asupra potenţialelor persoane răpite (cel mai mare realizat vreodată în SUA) a relevat un procentaj aproape identic (18 faţă de 17%) în ceea ce priveşte credinţa în prezenţa unei entităţi în dormitor.

Hufford a subliniat că nu este un sceptic şi că a întâlnit cazuri extrem de dificile, greu de încadrat într-un scenariu prestabilit. Dar a remarcat că datele furnizate de martorii săi din Terra Nova, şi care se potriveau cu cele ale legendei populare despre „bătrâna vrăjitoare", în alte locuri, în mod justificat se interpretează drept un indiciu sigur că persoana respectivă urmează să fie răpită.

Poate că senzaţiile fizice şi psihice sunt pretutindeni la fel şi numai interpretarea lor diferă de la o cultură la alta. Oare, de aceea, în secolele trecute, când nu se ştia despre extratereştri, răpirile erau considerate drept posedări de către diavol sau drumuri pe tărâmul fermecat? Oare de aceea în unele culturi moderne — de exemplu, în vastul subcontinent India — nu se vorbeşte despre răpiri de către extratereştri? Oare, în virtutea diferenţelor culturale interpretează oamenii diferit aceste simptome şi aceste trăiri? Cynthia Hind a descoperit că băştinaşii din Africa rareori vorbesc despre întâlnirile lor cu extratereştri, deoarece le consideră vizite ale spiritelor ancestrale.

Întrebarea este care dintre aceste evaluări ale datelor concrete este cea corectă? Trebuie să fie corectă neapărat interpretarea noastră occidentală?

Dr. Eddie Bullard, un folclorist de la Universitatea din Indiana a dat curs invitaţiei lui Hufford ca fenomenul răpirilor să fie cercetat interdisciplinar. El a studiat cele mai cuprinzătoare date despre răpirile spaţiale, aplicând acestora toate regulile standard ale mitologiei. A început în 1986, fiind convins că relatările persoanelor răpite vor coincide cu povestirile populare, astfel încât să poată demonstra colegilor săi că ufologia nu reprezintă altceva decât folclorul în desfăşurare din epoca zborurilor spaţiale.

Dar a reieşit altceva. Fiecare test făcut de Bullard evenimentelor respective era neconcludent. Aceste cazuri, pur şi simplu, nu urmau regulile din folclor. Dovezile, fiind foarte concrete, au dus la concluzia că era vorba despre un fenomen real. După ce a studiat peste 800 de cazuri, folcloristul s-a convins că, orice ar fi, ceea ce se întâmplă nu este mitologie, ei se întâmplă cu adevărat; totuşi, el nu ştie ce este. Oricum, pare să nu respingă posibilitatea a ceea ce se înfăţişează a fi un contact real cu extratereştri.

Aici, cred eu, trebuie avut în vedere faptul că folclorul de care se ocupă cercetătorii datează dintr-o perioadă în care relatările despre diverse întâmplări erau transmise pe cale orală, la câteva luni sau chiar ani de la momentul când se petrecuseră. În cazul răpirilor în spaţiu situaţia este diferită, deoarece astăzi martorii îşi relatează experienţa la câteva zile sau chiar ore după ce a avut loc şi, în plus, explozia informaţională — cărţi, ziare, filme şi TV — o difuzează cu mare rapiditate în lumea întreagă.

Nu mai e ca în evul mediu, când oamenii trăiau izolaţi în mici aşezări şi spuneau poveşti despre întâlniri cu zâne. Pe atunci nu aveau posibilitatea de a participa la emisiunea lui Oprah Winfrey şi de a vorbi lumii întregi despre astfel de întâlniri şi nici nu-şi puteau vinde drepturile de publicare ziarului *Daily Star* şi milioanelor sale de cititori sau să încheie un contract cu Steven Spielberg pentru realizarea unui film care să fie văzut de nenumăraţi oameni din lumea întreagă. Dacă ar fi existat această şansă, poveştile cu zâne ar fi fost cunoscute la fel de detaliat ca şi răpirile din zilele noastre? Deşi nu se poate răspunde la această întrebare, ea nu trebuie ignorată.

Dr. Rima Laibow, psihiatru din New York, a arătat un mare interes pentru ceea ce se numeşte „trăirea unor traume neobişnuite”. Termenul se referă la posibila legătură dintre pedofilie şi răpirile în spaţiu.

Într-un text excepţional scris pentru *International UFO Reporter,* din mai 1989, dr. Laibow susţine că, printre pacienţii săi, răpiţi de extratereştri, unii, în copilărie, fuseseră abuzaţi sexual. Ca urmare, ca a elaborat teoria care susţine posibilitatea ca întâlnirile cu extratereştri, în special cele în care este descris şi un viol, să fie, de fapt, o încercare de a acoperi, prin ceva inventat, adevărul — şi

anume acela că, în realitate, agresorul fusese un membru al familiei.

Într-o serie de cazuri unii psihiatrii, demonstrează convingător că această variantă pare neverosimilă. Singura problemă este că victimele abuzului sexual. În copilărie au tendinţa de a-şi bloca amintirile şi de a se minţi, încercând să-şi alunge, într-un fel sau altul, anxietatea. Crearea unui substrat al amintirii în care întreaga grozăvie a experienţei să rămână intactă, nu este un scenariu uşor de adoptat. Cu atât mai mult cu cât răpirile în spaţiu sunt de aşa natură încât trauma pare mai puternică, iar scopul de a ascunde o întâmplare oribilă şi de o înlocui cu ceva perceput ca real, dar mult mai oribil, rămâne greu de înţeles.

Conexiunea existentă ar putea avea multe explicaţii ţinând seama de numeroasele experimente făcute de specialiştii care se ocupă de victimele pedofililor. Se pare că 40 la sută dintre femei şi 16 la sută dintre bărbaţi au suferit abuzuri sexuale în copilărie, din partea unui membru al familiei. O cifră atât de ridicată indică faptul că numărul de victime ale răpirilor în spaţiu însoţite de abuzuri sexuale este semnificativ doar pentru că există tendinţa de a subestima numărul real de victime ale abuzurilor din societatea „normală”.

Bineînţeles, amintirile legate de un abuz sexual din copilărie pot acţiona ca un ecran protector împotriva unor abuzuri mult mai oribile ale extratereștrilor. Un psihiatru a relatat un caz în care, în momentul când, sub hipnoză, a rezultat „adevărul”, şi pacientul şi-a dat seama că nu mama sa era cea care îl agresase, ci micile creaturi extraterestre, starea lui s-a îmbunătăţit simţitor. Nu mai putea să o învinovăţească pe ea pentru cumplitul atac extraterestru. Dar dacă era vorba de un ecran protector, de ce nu acţiona permanent?

Studii recente efectuate la sfârşitul anilor ’80 şi începutul anilor ’90 în Marea Britanie în legătură cu copii care pretindeau că au fost agresaţi sexual în timpul unui ritual satanic, nu au reuşit să strângă suficiente dovezi incriminatoare. Totuşi, aceşti copii păreau atât de sinceri încât relatările lor au fost luate în serios şi, în unele cazuri, au fost despărţiţi de familiile lor şi încredinţaţi unor instituţii de ocrotire. Dar dacă aceste amintiri ale agresării sexuale de către persoane mascate erau reale, iar atribuirea lor oamenilor era o sublimare? Nu s-a găsit nicio dovadă în acest sens, deoarece nu fuseseră săvârşite de oameni. Ce autorităţi ar avea în vedere posibilitatea existenţei unor surse extraterestre pentru suferinţele reale ale acestor copii?

O altă problemă este SPT — o tulburare numită stresul posttraumatic. Victimele unor mari catastrofe, cum ar fi cele aviatice, sunt marcate de această tulburare, la fel ca şi cei care au fost răpiţi sau violaţi. Este vorba de o serie de simptome specifice, iar majoritatea persoanelor răpite le au în mod indiscutabil. SPT arată că

victimele răpirii în spaţiu cred că trauma lor este reală şi nu doar o impresie de moment. Se întâmplă rar şi este discutabil dacă SPT poate fi şi rod al imaginaţiei.

Psihologul american Brenda Dean a observat că cei care suferă de SPT sunt dominaţi de două tendinţe. Una dintre ele este dorinţa de a transforma această experienţă groaznică în ceva pozitiv, fapt întâlnit la victimele răpirilor care au depăşit trauma prin punerea într-o lumină favorabilă a agresorilor lor. După o asemenea traumă, unele persoane răpite se simt atrase de „New Age", de ecologie şi de schimbarea religiei.

Cealaltă tendinţă este dorinţa de a învinovăţi pe cineva, oricine ar fi, şi de a nu permite suferinţei lor să aibă în continuare o cauză ,,necunoscută". Aceasta poate împinge victimele spre un fenomen psihic mai puţin cunoscut — cum ar fi mitul bătrânei vrăjitoare, incubi, ritualurile satanice, iar mai nou, răpirea de către extratereştri — să găsească pe cineva, pe undeva şi să-l facă răspunzător. Poate că extratereştrii sunt cei mai noi dintr-o lungă serie de „ţapi ispăşitori" imaginaţi de mintea omenească.

După cum v-aţi dat seama, ufologii sunt departe de a fi nişte smintiţi care stau pe vârful unui deal aşteptând să zboare pe lângă ei ultimul tip de navă de pe Venus şi că, de fapt, termenul denumeşte nişte oameni care încearcă să găsească o explicaţie rezonabilă pentru cele ce se întâmplă. În timp ce scepticii pur şi simplu nu acceptă ideea şi cred că misterul se va risipi dacă vor spune că este „în mod sigur o iluzie", efortul real de descoperire a adevărului provine, în continuare, chiar dinlăuntrul fenomenului.

Bineînţeles, există oameni creduli care văd peste tot extratereştri veniţi din stele şi care cred că guvernele vor să ascundă acest lucru. Dar, în acelaşi timp, există psihologi, sociologi, fizicieni şi ufologi obiectivi care s-au angajat într-o dezbatere serioasă, ca de exemplu cea din publicaţia de excepţie BAE *(Bulletin of Anomalous Experience)*. Scepticii au fost dezamăgiţi dar, pe cât de patetici, pe atât de îndărătnici, au rămas indiferenţi şi nu s-au lăsat convinşi de fapte.

În numărul pe 1992 al BAE, spre exemplu, ufologul texan Dennis Stacy a avansat o teorie originală, pe care colegii săi au dezbătut-o, în toate detaliile ei, timp de aproape un an. Valabilitatea ideii sale, pe care atât cu cât şi alţi critici o considerăm îndoielnică, este mai puţin importantă decât faptul că a fost creată de către un ufolog şi combătută cu argumente de alţi ufologi, şi, cum era de aşteptat, ignorată de toţi ceilalţi oameni de ştiinţă şi de cei care consideră teoriile despre OZN drept nişte glume.

Stacy presupunea că sindromul experimentului genetic făcut de extratereştri reprezintă, de fapt, o dramă psihologică rezultată din

dezbaterea publică pe tema avorturilor. El s-a referit la forma rotundă a ochilor şi la capetele mari ale entităţilor — caracteristici prezentate de fetuşi (o persoană răpită a descris chiar aceste entităţi ca pe un fel de „fetuşi supradezvoltaţi"). Cercetătorul se întreabă dacă nu cumva acest model, care preocupă atât de mult societatea contemporană, se suprapune misterului preexistent al răpirii care se impregnează ca un fenomen real pe creierul care, de fapt, creează acele imagini.

E o teorie interesantă, care o reflectă şi pe cea pusă în discuţie de către dr. Alvin Lawson, profesorul la ale cărui experimente de răpiri imaginare ne-am referit mai devreme în acest capitol. Lawson a încercat să demonstreze că răpirile imaginare nu sunt decât amintiri traumatizante ale propriilor naşteri, care acum au ieşit la suprafaţă. Se pare că examenele medicale, analizele şi „luminile" erau elemente care susţineau această teorie.

Din nefericire, aşa-numita teorie a traumei naşterii nu s-a confirmat, aşa cum se întâmplă cu toate teoriile bune, căci permitea predicţia unor rezultate empirice. Dacă ea ar fi fost reală, atunci fantasmele produse de naşterea naturală nu s-ar fi aplicat în cazul naşterilor prin cezariană — o operaţie destul de diferită. Şi invers, bineînţeles. În orice caz, datele pe care le deţinem nu furnizează astfel de diferenţe, ci subliniază că teoria traumei produse de naştere a fost o încercare curajoasă, dar, din păcate, nereuşită.

Bănuiesc că acelaşi rezultat va avea şi dezbaterea privind ipoteza avortului. Unul dintre contraargumentele cele mai convingătoare pare a fi acela că răpirile de către extratereştri sunt relatate de către copii care, bănuiesc, sunt prea mici la 7 sau 8 ani, în majoritatea cazurilor cunoscute mie, pentru a cunoaşte atât de controversata problemă a avortului.

Chiar şi aşa, o astfel de ipoteză de lucru este utilă. Trebuie explorate toate opţiunile şi apreciez dorinţa lui Dennis Stacy de a medita la problemele legate de acest domeniu.

Cea mai plauzibilă explicaţie avansată în ultimii ani este cea numită *fantasy prone personality* — FPP (personalitate înclinată spre fantezie). Această ipoteză a fost elaborată la începutul anilor '80 de psihologii Rhue şi Barber, într-un context care nu implica deloc OZN-urile. Ea a fost integrată în ufologie de asistentul social australian Keith Basterfield şi de psihologul dr. Robert Bartholomew.

În 1990 am fost puţini care credeam că această teorie va da un răspuns. Deşi temperat, optimismul nostru nu a dispărut cu totul. Într-adevăr, după o dezbatere care a avut loc la MIT, Keith Basterfield şi-a retras, în mod public, teoria; totuşi, din scrisorile primite recent reiese că încă mai încearcă să găsească o modalitate de a folosi informaţiile respective.

Ceea ce au descoperit Rhue şi Barber era ceva destul de

simplu. Ei au izolat un grup de indivizi din societate şi l-au numit „înclinaţi spre fantezie”. Este greu de stabilit o cifră exactă, pentru că fiecare dintre noi este înclinat uneori spre fantezii, iar cifra depinde de ce înţelegem prin „caz atipic” într-o anumită scară de valori. În general, putem spune însă că aproximativ 5 la sută din oameni au astfel de înclinaţii.

Aceasta înseamnă, de fapt, că aceşti indivizi au o imaginaţie atât de bogată, încât adesea le este greu să o deosebească de realitate. În cele din urmă reuşesc, însă, să se controleze în viaţa lor de zi cu zi.

Mai mult, cei care suferă de FPP (dacă, aşa cum îl cred mulţi, acesta este termenul potrivit) trăiesc fenomene stranii de-a lungul vieţii, am putea spune chiar supranaturale — senzaţii de părăsire a corpului, visuri în care plutesc etc. Sunt, de asemenea, deosebit de creativi, au mai mulţi „prieteni imaginari” în copilărie (uneori şi la maturitate) decât media şi adeseori iau în serios lucruri pe care noi le-am considera pură imaginaţie.

Este de reţinut însă că totul depinde de ceea ce fiecare consideră drept fapt real. Gândirea noastră este un continuum între real şi imaginar şi tot ce percepem ca real este un produs al semnalelor venite din afară, pe care creierul le decodifică şi le interpretează. Noi decidem prin consens care dintre acestea fac parte din „lumea reală” şi care din „lumea imaginară”. Dar nu avem niciun fel de dovezi că procedăm corect.

Poate că oamenii înclinaţi spre fantezie pot trăi lucruri pe care mulţi dintre noi nu le putem înţelege şi nu le credem reale doar pentru că cei dotaţi cu FPP sunt mai puţin numeroşi decât noi, oameni obişnuiţi. Cum noi suntem mai mulţi, spusele noastre trebuie considerate reale.

De aceea, simpla înţelegere a faptului că cei răpiţi au şi înclinaţii spre fantezie nu este de ajuns pentru a dezlega misterul.

În orice caz, experimentele nu au demonstrat că între cei răpiţi sunt mai mulţi oameni înclinaţi spre fantezie decât oameni obişnuiţi. A fost o mare surpriză, căci mulţi dintre noi eram convinşi că dovezile vor fi zdrobitoare. Dar suprapunerea în privinţa trăsăturilor psihice pare a fi puternică.

Până acum studiile au avut în vedere doar SUA, dar este necesar să fie abordate şi alte culturi. În orice caz, în acest moment nimeni nu s-ar hazarda să anticipeze că teoria FPP este cel mai bun mijloc de a avansa.

Se cuvine amintit, totuşi, că persoanele înclinate spre fantezie trăiesc adeseori ceea ce numim stări de hipnagogie sau de hipnopompie — adică viziuni aflate la graniţa dintre somn şi starea de veghe. Acestea sunt halucinaţii (folosesc termenul nu pentru a le diminua importanţa, ei pentru a le defini ca imagini generate de

creier, în absenţa unui stimul exterior). Ele pot fi atât de puternice, încât să fie luate drept reale de către persoana respectivă.

Cazul unei femei din America a fost descris de psihiatrul londonez dr. Morton Schatzman în cartea sa fascinantă, *The Story of Ruth* (Povestea lui Ruth). Ruth a avut halucinaţii puternice în care tatăl său îi apărea ca o stafie. Numai că nu era o stafie, ci era viu şi, în timp ce ea îl vedea în Londra, el se afla la mii de kilometri depărtare în SUA. În cele din urmă dr. Schatzman a ajutat-o pe Ruth să-şi controleze imaginaţia şi să poată să-şi alunge viziunile. Acestea erau atât de puternice încât se derulau după legi fizice.

Într-un test, făcut de neurologul dr. Peter Fenwick, „stafia" a fost pusă în faţa unui reflector. Dacă lumina lui s-ar fi reflectat pe retină, atunci creierul lui Ruth ar fi trebuit să răspundă. Ar fi trebuit să o facă chiar dacă Ruth susţinea că viziunea n-a mai apărut. Cum nimeni altcineva nu putea vedea stafia trebuie să presupunem că aceasta nu putea fi *reală* şi Ruth trebuia să vadă luminile. Dar nu le-a văzut. Creierul ei a reacţionat ca şi când între ea şi lumini s-ar fi aflat cineva.

Am trăit şi eu un astfel de fenomen, pe care l-am discutat cu un psiholog de la West of England University, dr. Sue Blackmore.

Fenomenul a avut loc într-o dimineaţă de iarnă, la începutul anului 1979, când prietenul meu plecase la serviciu. Afară era frig şi polei, iar eu mă temeam pentru el fiindcă mergea cu motocicleta. La câteva minute după ce plecase, l-am văzut întorcându-se. M-am ridicat de pe fotoliul de lângă foc, şi i-am spus cât de mulţumită sunt că s-a întors. Apoi m-am trezit. Căci, în ciuda faptului că viziunea părea foarte reală, nimic nu se întâmplase.

Probabil că am aţipit, căci focul încălzise camera şi am avut această stranie halucinaţie a întoarcerii prietenului meu, pentru că doream foarte mult acest lucru. Trăisem preţ de câteva secunde ceva ce nu se deosebea în niciun fel de realitate. Ştiu că nu s-a întâmplat, pentru că mi-am revenit şi mă aflam pe acelaşi fotoliu, iar prietenul meu tot nu venise. Mai târziu mi-am dat seama, întrebându-l, că nu se întorsese în acea dimineaţă; el mi-a spus însă că era pe punctul de a se întoarce când a văzut în ce hal era drumul de ţară. Aveam, oare, vreun amestec în ezitarea lui, în intenţia lui de a se întoarce?

Bineînţeles, aşa cum i-am spus şi dr. Blackmore, ştiam că fusese o halucinaţie, pentru că o puteam confrunta cu realitatea. Dar dacă în loc să-l văd pe prietenul meu în haină de piele pe motocicletă, aş fi văzut-o pe bunica moartă sau, un mic extraterestru cenuşiu apărând în cameră? Când m-aş fi ridicat din fotoliu, bineînţeles că ei ar fi dispărut aşa cum a dispărut şi prietenul meu, dar mi-ar fi fost imposibil să verific ulterior dacă acele fiinţe se aflaseră sau nu cu adevărat acolo. Sunt sigură că dacă s-ar fi întâmplat aşa, acum aş fi

fost foarte convinsă, şi în stare să trec testul cu detectorul de minciuni, că am văzut efectiv stafia bunicii mele sau că am avut o întâlnire de gradul III la mine în sufragerie. Aş fi crezut totul fără o clipă de ezitare.

Doctorul Blackmore a fost de acord cu diagnosticul meu şi mi-a sugerat că ar putea fi pus pentru multe întâlniri cu extratereştrii. Termenul psihologic pentru acest fenomen este de „falsă stare de veghe".

Într-un fel, acesta se completează cu cei mai recent domeniu de cercetare al psihologiei — *sindromul memoriei false* — SMF, Deşi, repet, nu a fost niciodată confirmat ca rezolvare a misterului răpirilor, ufologii s-au grăbit să acrediteze posibilitatea ca el să fie relevant. Alţii s-au grăbit să-l excludă însă ca soluţie.

De fapt, s-a constatat un lucru îngrijorător, şi anume că existau copii care pretindeau a fi fost agresaţi sexual de către un membru al familiei sau în cadrul unui ritual satanic, dar care, în realitate, nu fuseseră. Totuşi, ei erau absolut convinşi că susţin adevărul, tot aşa cum eu, pentru o clipă, fusesem convinsă că prietenul meu se întorsese acasă.

Noi am încercat să sugerăm că, în asemenea cazuri, amintirea agresiunii poate să fie o acoperire pentru o întâlnire cu extratereştri. Natural, psihologii nu au ţinut seama de această părere şi au avansat ipoteza falselor amintiri, acceptată de pacienţi probabil ca urmare a terapiei aplicate. Cu alte cuvinte, pătrunderea în trecutul lor pentru a căuta semnificaţia a ceea ce se ascunde în spatele fobiei se pare că nu a indicat agresarea sexuală în copilărie ca sursă a amintirii, aceasta fiind, de fapt, pur şi simplu, o invenţie a minţii (probabil în timpul regresiei sub hipnoză).

Apoi s-au făcut speculaţii că în timpul hipnozei aplicate în mod repetat în cadrul terapiei şi din nevoia de a găsi o cauză a problemelor, pacienţii (şi chiar doctorul) acceptau „falsa amintire" ca pe un adevăr — uneori cu consecinţe teribile (de exemplu, acuzarea nefondată a unor membri ai familiei de către poliţie). Din cauza pacienţilor care în timpul tratamentului aveau SMF terapeuţii practicieni puteau realmente să ajungă în faţa justiţiei.

Faptul că o amintire de care suntem siguri poate fi falsă şi poate deveni şi mai falsă în procesul de investigare, a creat imediat posibilitatea aplicării sale la fenomene stranii — mai ales la răpirile de către extratereştri. Câte dintre victimele răpirii în spaţiu au fost fabricate ca simple consecinţe ale SMF şi ale supralicitării hipnozei regresive?

Dr. David Gotlib, un psihiatru din Toronto, editor al BAE, a relatat în 1993 şi în 1994 despre acţiunile legale, despre diagnosticele

clinice şi despre intensa controversă din presa de specialitate pe tema existenţei sau inexistenţei SMF. După spusele lui, un argument adus de ambele părţi este că sub hipnoză oamenii îşi pot „aminti" răpirea în spaţiu. De vreme ce răpirile de către extratereştri sunt considerate imposibile de către aproape toţi medicii, şi numărul lor este impresionant de mare, faptul este folosit ca dovadă. Pe de o parte, se consideră că în anumite probleme grave (cum ar fi agresarea sexuală a minorilor) SMF poate fi într-adevăr util, iar pe de altă parte, că SMF nu este decât o ilustrare a legăturilor pe care cei care nu cred în SMF le stabilesc între un lucru atât de „banal" cum sunt extratereştrii şi problemele sociale importante.

Bineînţeles că, în cazul sindromului memoriei false, problema centrală este, de fapt, dacă răpirile în spaţiu sunt sau nu reale. Ignorarea ei indiferent din ce considerent de către majoritatea oamenilor este un lucru mult mai îngrijorător decât dezbaterile pe tema SMF. Pentru că, oricare ar fi adevărul, nu există nicio îndoială că cei în cauză cred în realitatea acestor întâmplări şi, ca urmare, rămân traumatizaţi pe viaţă. Aceştia trebuie trataţi cu aceeaşi atenţie cu care sunt tratate agresările din cadrul ritualurilor satanice. Problema este aceea că OZN-urile reprezintă, din punct de vedere ştiinţific, un tabu, indiferent cum le studiezi.

Tot ce se poate spune acum, în acest stadiu incipient, despre SMF şi despre răpirile în spaţiu este că cercetările necontrolate în domeniul OZN sunt responsabile pentru acceptarea ca reale a unor întâmplări care nu au avut loc. Poate că nu e departe ziua când cineva va suferi pentru asta (de exemplu, o încercare de sinucidere de teama răpirii de către extratereştri), iar vreo rudă îndurerată va spune că un ufolog amator l-a hipnotizat pentru că voia cu orice preţ să creeze o „întâmplare".

Este adevărat că, în vreme ce scepticii nu au crezut o iotă, cercetătorii britanici au prevăzut această problemă cu mult timp înainte. În 1982 am călătorit prin ţară şi am stabilit cu alţi ufologi un „cod" după care să se desfăşoare întâlnirile cu martorii. Folosirea hipnozei a fost curând limitată şi s-a stabilit că, în Regatul Unit, numai doctorii trebuie să aibă dreptul să o practice. Astfel, „codul" a fost impus tuturor membrilor BUFORA (British UFO Research Association) — în ciuda opoziţiei acelora care-l considerau irelevant şi stânjenitor.

La sfârşitul cărţii mele din 1986, *Science and the UFOs,* am inserat acest cod — după a cărui citire Strieber a început să se intereseze de OZN-uri. Din păcate, nimeni altcineva nu s-a interesat de acest cod, iar după câte ştiu, el a rămas fără ecou în SUA. Numai Australian Centre for UFO Studies a avut curajul de a urma exemplul dat de BUFORA şi a impus un set de reguli cercetătorilor săi. Mă tem deci că vor dispărea multe grupuri de ufologi şi de cercetători amatori,

iar cei cu adevărat afectaţi vor fi martorii.

În 1987 am reuşit să conving echipa de cercetători de la BUFORA să declare un moratoriu privind regresia hipnotică în cazurile din Regatul Unit. Acesta urma să trimită un semnal lumii ufologilor. Dar nimeni din afara Marii Britanii nu a dat răspuns. În 1993, când am fost obligată să renunţ la funcţia de coordonator al cercetărilor, era încă în vigoare. Mă îndoiesc că va mai fi în viitor.

Bineînţeles, faptul că SMF poate crea unele pretinse răpiri nu înseamnă că răpirile semnalate, inclusiv cele apărute prin regresia hipnotică, sunt întotdeauna veritabile. Nici chiar cei care cunosc fenomenul SMF nu pot susţine că nu au existat agresări sexuale ale minorilor doar pentru că este posibilă existenţa unor false amintiri. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul răpirilor în spaţiu.

Aşa cum scria dr. Rima Laibow, „ipotezele bazate pe întâmplări, atâtea câte există (întâlniri cu extratereştri), sunt, mă tem, singurele la care putem ajunge, având în vedere elementele de care dispunem". Ea adaugă că înţelege cât de greu este de admis această idee bizară, în ciuda faptului că se potriveşte informaţiilor existente mai bine decât alte teorii psihologice. Ea are, aşadar, dreptate să sublinieze că „este prudent să căutăm şi alte ipoteze care să prezinte Cosmosul într-o manieră mai puţin violentă".

Cercetarea continuă, dar se pare că deocamdată fără succes.

13. Revoluţie spirituală?

Adeseori, căutând adevărul despre copilul din stele pierdem din vedere un aspect. Prin elaborarea în avans a teoriei, noi predeterminăm concluzia. Nu e, deci, surprinzător să descoperim dovezi în sprijinul ei şi să le ignorăm pe cele care nu o susţin.

Iată ce vreau să spun. Dacă presupunem că suntem în căutarea unor cazuri în care oamenii pretind că au avut întâlniri cu nepământeni (sau, aşa cum ne-am obişnuit să le spunem, extratereştri) sau a unor relatări ale unor oameni care cred că ei înşişi au o origine extraterestră, atunci înseamnă că ne limităm de la început soluţiile posibile.

Este adevărat că s-ar putea să găsim o cauză psihologică pentru unele dovezi. După cum aţi observat probabil, continuă căutarea unei soluţii în forul nostru interior. Dar singura alternativă plauzibilă este acceptarea adevărului propriu pe care-l susţin martorii — răpirea de către extratereştri.

Totuşi, este posibil să existe un fenomen „real" interpretat însă în mod greşit atât de martori cât şi de cercetători, în sensul că ceea ce ei consideră a fi legat de vizitatori extratereştri să fie de fapt ceva mult mai complex. Dacă ar fi aşa, atunci noi ar trebui doar să ne folosim de această posibilitate creată prin lărgirea domeniului de definiţie, incluzând date pe care vajnicii susţinători ai extratereştrilor le-ar respinge ca irelevante — asta dacă ar avea bunul simţ de a gândi cât de cât la ele.

În trecut am scris adesea despre un posibil fenomen natural care ar putea să influenţeze creierul în asemenea măsură încât să producă imagini sau întâmplări aparent reale. În acest sens, OZN-urile ar exista ca un fenomen natural exotic, pe care ştiinţa încă nu l-a explicat, iar componenta lui şi mai stranie, extratereştrii, ar depinde de un proces psihologic încă nedefinit.

Această opţiune este subiectul unor cercetări interesante, ca cele ale neurofiziologului canadian dr. Michael Persinger, şi pentru mine rămâne o idee viabilă. Nu voi vorbi despre ea aici, dar puteţi găsi referiri în această privinţă în cărţile mele anterioare.

Totuşi, mai există o opţiune care merită avută în vedere şi care, până acum, a fost neglijată. Se poate spera însă că această situaţie se va schimba. Ea decurge dintr-una din cele mai evidente caracteristici ale fenomenului numit „copii din stele", de care însă majoritatea ufologilor s-au temut până acum. De ce în întâlnirile cu extratereştri sunt implicate atât de multe fenomene paranormale? Este ca şi când răpirile în spaţiu n-ar fi decât un element al unui proces

care durează întreaga viaţă, dar a cărui importanţă a fost exagerată din cauza dorinţei noastre de a-i învinui pe intruşii extratereştri de toate cele întâmplate.

Se profilează astfel o nouă perspectivă conform căreia etapa cu extratereştrii este doar o trăsătură receptată la o scară mai mare a simptomelor copilului din stele, care, luate împreună, ne orientează către o concluzie mai degrabă metafizică. Poate că aceşti copii din stele par a fi obsedaţi de aceste probleme şi cunosc o evoluţie spirituală în cursul trăirilor lor, datorită faptului că acestea constituie un indicator real a ceea ce li se întâmplă. Este ca şi când ai încerca să afli cum este vremea afară uitându-te doar prin gaura cheii în grădină şi observând dacă un mic petic de pământ este uscat sau nu. Poţi afla în felul acesta dacă plouă sau nu, dar nu şi dacă e cald sau frig, dacă bate sau nu vântul, dacă aerul e umed sau uscat ş.a.m.d. Cu alte cuvinte, ai înţelege prea puţin.

Pentru a folosi o analogie mai sugestivă, ar fi ca şi când câţiva eruditi, obiectivi, ţi-ar sugera că singurul mod de a-ţi lumina spiritul şi de a-l înţelege pe Dumnezeu este citirea primei pagini din Biblie, care îţi va da soluţii pentru toate problemele tale. Ei ar trebui să-ţi spună să citeşti cel puţin toate celelalte 1000 de pagini ale Bibliei şi, dacă sunt cu adevărat oneşti, ar trebui să admită că există idei valoroase şi în budism, în islamism şi în multe alte religii.

Şi totuşi se pare că noi folosim în continuare aceeaşi metodă limitată. Ne formăm părerile bazându-ne doar pe răpiri în spaţiu, neglijând anvergura experienţelor de viaţă raportate de martori. Trebuie să avem o abordare mai holistică a ceea ce se petrece.

Din fericire, unii cercetători au înţeles acest lucru şi au trecut la explorarea noilor posibilităţi. În Australia, de exemplu, Bill Chalker a recunoscut de mult că credinţele aborigenilor în şamani merită să fie cercetate. Majoritatea societăţilor tribale au asemenea oameni înţelepţi (uneori, şamanul este numit „vraci”, deşi poate fi şi femeie). Eu bănuiesc că medium-ii şi copiii din stele sunt şamanii societăţii occidentale.

Şamanul este privit ca o legătură între realitatea imediată şi o dimensiune spirituală în care locuiesc altfel de inteligenţe. Aceşti oameni au viziuni, trăiesc experienţe paranormale, au visuri intense şi vii şi „contacte cu extratereştrii”. Sunt exact genul de persoane înclinate spre fantezie sau posibili copii din stele, depinde de unghiul din care îi priveşti. Diferenţa constă, însă, în faptul că societatea în care ei trăiesc îi respectă şi îi priveşte ca pe un izvor de înţelepciune, transformându-i în lideri demni de urmat. Noi însă îi considerăm pe şamanii noştri nişte idioţi şi asta nu ne face cinste.

Poate că noi, concentrându-ne prea mult asupra povestirilor

privind întâlnirile lor cu extratereştrii, cu nu mai reuşim să înţelegem esenţa misterului copilului din stele. O ilustraţie pentru ceea ce vreau să spun ar putea fi experienţa numită „în preajma morţii" (EPM).

EPM este un fenomen cunoscut de secole, dar care a fost studiat în detaliu pentru prima oară în cartea dr. Raymond Moody, *Life After Life* (Viaţa de după viaţă), apărută în 1975. De atunci, numeroşi doctori şi psihologi au cercetat fenomenul şi au apărut nenumărate lucrări, în 1994, un martor EPM, Betty Eadie, a făcut din propria sa experienţă un best-seller în SUA timp de mai multe săptămâni —, atât de mare este impactul asupra publicului al unor astfel de întâmplări.

Pe scurt, EPM are loc atunci când o persoană se află pe punctul de a deceda — de exemplu, în timpul unui accident sau în timpul unei operaţii. De vreme ce în unele din astfel de cazuri nu se folosesc medicamente, iar în altele sunt folosite anestezice, vă puteţi da seama că nu este un fenomen produs pe cale artificială, căci altfel ar fi întâlnit doar în cazurile în care persoana respectivă ar fi urmat un tratament medical.

Martorii povestesc adesea despre plutiri în afara trupului, pe care îl văd de sus şi care nu le mai provoacă dureri. Apare, apoi, o lumină strălucitoare, în interiorul căreia se află un tub sau un con. Ei plutesc de-a lungul lui şi, uneori, întâlnesc fiinţe stranii, cu care comunică telepatic. În cele din urmă se întorc, într-un chip magic, în locul în care se aflau — luptând să respire, prinşi sub o maşină, salvându-se de la înec sau revenindu-şi din anestezie, spre bucuria chirurgilor mulţumiţi că i-au readus la viaţă.

Având în vedere că tehnicile medicale s-au îmbunătăţit şi că acum avem capacitatea de a-i smulge pe oameni din ghearele morţii, puteţi înţelege în ce fel s-a ajuns la varianta populară a acestui fenomen — atât de cunoscut în zilele noastre — şi anume că oamenii respectivi se îndreptau spre viaţa de apoi, dar s-au întors pe Pământ. Aţi observat, desigur, asemănarea cu cazurile de răpire de către extratereştri.

Doar puţini ufologi au luat în considerare aceste asemănări, probabil pentru că respingeau din start tot ceea ce nu era cu desăvârşire de origine extraterestră.

Am scris câteva articole pe această temă în revista „Exploring the Supernatural", în anii '80. Mai târziu, am încercat, împreună cu Peter Hough, să-l convingem pe psihologul dr. John Shaw, care era atunci la Manchester University, să cerceteze aceste aspecte, dar el ne-a trimis la psihologul Margot Grey, cca mai cunoscută cercetătoare în domeniul EPM, din Regatul Unit. Din păcate însă, niciunul dintre ei nu a răspuns solicitării noastre, în cele din urmă, totuşi, dr. Kenneth Ring, psiholog la Universitatea clin Connecticut, a înţeles importanţa

lor şi a luat legătura cu mine. Am corespondat cu el pe teme interesante. Dr. Ring lucra la ceea ce el numea „Proiectul Omega” — acesta a fost, mai târziu, şi titlul cărţii sale din 1992, care descria toate rezultatele statistice ale analizei sale aprofundate.

Existau două idei asupra cărora dr. Ring şi cu mine am căzut de acord. Mai întâi, că există o legătură clară între cele două tipuri de experienţe. Un martor OZN trăieşte fenomenul Oz, vede o lumină puternică şi un tub sau un con, are senzaţia de plutire şi apoi se găseşte, pe neaşteptate, într-un loc straniu unde comunică cu o inteligenţă asemănătoare omului. În EPM se petrec, mai mult sau mai puţin, aceleaşi lucruri, doar că sunt interpretate în mod foarte diferit.

Mai mult, după cum avea să descopere dr. Ring, cei care treceau prin EPM dobândeau o viziune pozitivă şi spirituală asupra vieţii, adeseori dovedind talent artistic şi trăind evenimente paranormale. Exact ceea ce descriu şi copiii din stele.

Vor fi de ajuns câteva exemple pentru a înţelege asemănările dintre cele două fenomene. Reţineţi: aşa cum martorii au plasat evenimentele prin care au trecut în contextul OZN-urilor, o altă interpretare putea fi adoptată cu aceeași uşurinţă. Doar că 99 la sută dintre cercetătorii OZN nu i-ar mai fi luat în seamă.

Într-o noapte, pe când se afla în pat, Graham din Lancashire a auzit un zgomot uşor, înfundat. A paralizat şi nu a mai simţit nimic. O lumină imensă, venită de sus, l-a învăluit, iar apoi s-a trezit, în mod inexplicabil, într-o cameră ciudată, scăldat de o lumină ce provenea dintr-o sursă incertă. Se afla pe o masă lungă, poate un pat. Pe neaşteptate, a apărut tatăl său decedat de curând, care i-a spus telepatic că trebuie să se întoarcă. Graham a văzut o lumină şi a vrut să se îndrepte spre ea, dar a fost respins. A coborât pe o dâră de lumină, a văzut acoperişul casei sale, iar apoi „a revenit” în pat.

John trăise fenomene paranormale şi întâlniri cu extratereştrii, investigate de Margaret Fry. El a intrat în spitalul din Cardiff la 17 noiembrie 1987, pentru o operaţie la şold. În vreme ce era dus în sala de operaţii, fiind deja anesteziat dar încă conştient, a început să se ridice deasupra trupului, aşa încât a putut să privească la operaţie. El a văzut o fiinţă înaltă, cu trăsături asemănătoare celor omeneşti, care i-a spus: „Trebuie să cercetăm câteva lucruri la corpul tău”. Mai târziu, a auzit în sala de operaţii un chirurg spunând: „Incredibil! Omul ăsta s-a vindecat singur” (articulaţia şoldului ar fi trebuit corectată). Înainte de a părăsi spitalul, o soră medicală i-a mărturisit că ea şi o asistentă l-au văzut cum îşi părăsise corpul şi cum a revenit în el. Se pare însă că la revenire numai partea de sus a corpului a fost vizibilă. Picioarele şi şoldurile nu! Cele două surori medicale erau îngrozite, crezând că a murit, dar el era în viaţă. Mai mult, la

începutul operaţiei, John mormăise, sub influenţa anesteziculuí, ceva despre extratereştri. Mai târziu, când era de gardă, medicul i-a cerut lui John să-i povestească despre „visurile lui bizare”, presupunând că îşi aminteşte ceva din ceea ce i se întâmplase înainte.

Într-o zi din luna februarie 1976, Reg din Leeds s-a simţit obosit şi s-a aşezat pe pat. Dintr-o dată a simţit o presiune apăsându-i trupul, iar două fiinţe înalte, palide şi cu ochi ca de pisică, au apărut în camera sa. Comunicau telepatie cu el şi i-au spus să se întindă pe burtă, ca să-l poată lua. În vreme ce Reg se conforma, a simţit că pluteşte deasupra acoperişului şi a văzut un OZN planând deasupra lui. Următorul lucru pe care şi-l aminteşte e că se afla într-o cameră, pe o masă lungă sau pe un pat, în vreme ce creaturile îi examinau trupul cu un instrument în formă de ochi. I-au spus tot felul de lucruri, printre care şi că îl vor trimite înapoi. Şi-a revenit în pat, chinuindu-se să respire şi fiind paralizat timp de câteva minute.

În 1979, în Deeside, în nordul Ţării Galilor, Gaynor, pe atunci încă mică, era în pat, când a văzut o lumină deasupra capului ei. Din lumină a ieşit un tub, iar ea s-a simţit aspirată. Îşi aminteşte apoi că se afla într-o grădină ciudată (nu se ştie de ce, dar copiii care trăiesc o experienţă în preajma morţii vorbesc despre grădini). Două creaturi care semănau cu oamenii, doar că aveau ochi ca de pisică, feţe palide şi cam 1,50 m înălţime, se aflau lângă ca. După ce i-au arătat câteva imagini, au trimis-o înapoi. Mama ei intrase în cameră în timpul acestei „întâmplări” stranii şi era speriată. Gaynor zăcea inertă, ca şi cum ar fi fost moartă; curând după aceea fetiţa şi-a revenit.

În 1964, în Middlesbrough, Jim, un magician, fusese anesteziat de către stomatolog în vederea unei intervenţii, când a simţit că-şi părăseşte trupul şi trece prin tavan. Deasupra cabinetului era un OZN în interiorul căruia s-a regăsit, stând lângă un bărbat înalt, cu o robă albă, care îi transmitea telepatic informaţii direct la nivelul subconştientului. Jim a aflat astfel că lumea urma să fie lovită de un dezastru şi că trebuie să se întoarcă să-i avertizeze pe oameni. Ca să facă asta trebuia să învingă creaturile mici şi rele care încercau să-i ia în stăpânire trupul. S-a chinuit să-şi revină, căci a simţit în jurul său şi alte prezenţe, iar apoi a văzut cum stomatologul făcea eforturi să-l readucă la viaţă. Aproape cu disperare, îl lovea pe Jim zdravăn în piept, ţipând „Hit the road, Jack” — titlul unei melodii la modă. În aceeaşi clipă, Jim a reintrat în trup, dezamăgind-o pe Doamna cu coasa. Stomatologul i-a confirmat mai târziu că a făcut un şoc la anestezie şi că s-a temut o clipă pentru viaţa lui.

Am putea continua, dar aceste cinci cazuri consemnate de

mine sunt de ajuns. Nu sunt ceea ce am putea numi răpiri în spaţiu. Toate prezintă elemente de EPM. Interpretarea lor este o chestiune personală, dar ele indică faptul că cele două fenomene sunt mult mai strâns legate decât s-a crezut.

În cel puţin trei dintre aceste cazuri martorii au mai trăit şi alte fenomene bizare. În două cazuri, au ieşit din întâmplări cu o atitudine mai optimistă faţă de viaţă şi au devenit interesaţi de preocupări metafizice.

Am putea presupune că aceste întâmplări au avut loc în preajma morţii. Unele lucruri din povestea lui Reg indică un preinfarct uşor de care nu şi-a dat seama; e clar că John şi Jim au fost pe punctul de a muri. Dar apropierea morţii este puţin probabilă în celelalte cazuri; una dintre cele mai importante descoperiri recente în legătură cu EPM este că nu are loc doar în situaţiile în care subiectul se află în pragul morţii.

Psihologul dr. Sue Blackmore, probabil cea mai sceptică persoană în privinţa teoriei „drumului spre rai” — EPM, a avut câteva astfel de cazuri în activitatea ei. În 1993, în cartea sa *Dying To Live* (Muribund pentru a trăi), ea a prezentat „ipoteza morţii creierului”.

Dr. Blackmore citează cazul unui alpinist care s-a prăbuşit într-o prăpastie de la o înălţime de câţiva zeci de metri, dar a nimerit în zăpadă moale. S-a ridicat şi a plecat ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. În timpul căderii, el a prezentat numeroase simptome de EPM — senzaţii de părăsire a corpului şi alte semne caracteristice, cum ar fi trecerea multor imagini în faţa ochilor (fapt pomenit şi de persoanele răpite în spaţiu). Deci, aşa cum arată supravieţuirea acestui om, în timpul căderii, fizic, corpul său nu s-a aflat în pericol de moarte, chiar dacă, în asemenea cazuri, şocul poate fi fatal.

Dr. Blackmore consideră că aceşti oameni nu au crezut cu adevărat că vor muri, şi asta a fost de ajuns. Acest fapt a condus la activarea sistemelor de apărare — pomparea către creier a unor substanţe chimice menite să anihileze durerea şi să declanşeze alte procese despre care ea crede că sunt concepute de computerul corpului uman pentru a „uşura trecerea”. Acestea, şi efectele lor secundare, au creat senzaţiile de părăsire a corpului şi celelalte iluzii psihice.

Faptul că simptome similare cu EPM sunt prezente şi în cazul răpirilor în spaţiu vin în sprijinul teoriei lui Sue Blackmore. Şi ele, spune dr. Blackmore, sunt produse de trauma prin care trece corpul şi martorii le plasează într-un context diferit (contact cu extratereştrii, în loc de viaţă după moarte) probabil pentru că nu se gândesc — spre deosebire de majoritatea victimelor EPM, că s-au aflat în pericol iminent. În loc de asta, au presupus că au fost răpiţi de extratereştri.

Probabil că prima evaluare a stimulului este cea mai

importantă — părăsirea trupului, lumini stranii sau senzaţia de plutire. Dacă martorii presupun că vor muri, atunci EPM poate fi răspunzătoare de simptomele fizice şi psihice subiacente. Dacă însă presupun că au aterizat extratereştrii, urmează o răpire în spaţiu. Poate că în trecut, când cultura noastră nu includea nici EPM, nici răpirea în spaţiu, o astfel de întâmplare ar fi fost judecată altfel — fie ca o călătorie pe tărâmul fermecat, fie ca un atac al incubilor. Aceasta ar putea explica cele descoperite anterior: asemenea lucruri s-au petrecut, probabil, de-a lungul istoriei, dar au fost receptate altfel.

Poate că din acest unghi am putea interpreta în mod diferit şi alte cazuri din această carte (mă refer la acel om din New Jersey salvat de la înec sau, pe bună dreptate, la cei care cred că au fost salvaţi din momentul în care au descoperit că sunt copii din stele, aşa cum ar fi băiatul care a fost aruncat de pe bicicletă şi a presupus că a fost scos din comă). Acestea au fost, oare, cazuri din preajma morţii care au fost interpretate greşit?

Analizele statistice ale dr. Kenneth Ring, însumând un mare număr de ani, au arătat fără niciun dubiu că există o legătură nu tocmai superficială între aceste fenomene diferite. El a cercetat cu atenţie caracteristicile psihice atât ale supravieţuitorilor EPM, cât şi ale celor răpiţi de extratereştri şi a observat multe asemănări. În schimb, au apărut diferenţe între aceste categorii luate împreună şi eşantionul lui de control care era format din nerăpiţi şi oameni fără EPM. S-a descoperit că cea mai puternică asemănare a fost cea descrisă la începutul acestei cărţi şi anume, creativitatea vizuală.

Singura deosebire dintre supravieţuitorii EPM şi cei ai răpirilor în spaţiu este că primii cred mai mult în viaţa de după moarte, iar ceilalţi în inteligenţele extraterestre. Din nefericire, nu ştim dacă aceste convingeri diferite izvorăsc din modul în care fiecare evaluează propria întâmplare sau dacă părerile formate anterior despre Rai sau despre extratereştri au determinat modul în care s-au desfăşurat lucrurile.

Deşi mulţi ufologi au apreciat experimentul Omega al dr. Ring şi sunt interesaţi de rezultatele sale, ei au fost mai puţin entuziaşti faţă de modul în care el a interpretat cele descoperite. Dr. Eddie Bullard a prezentat în cadrul simpozionului MIT rezultatele obţinute de dr. Ring (în absenţa acestuia) şi a precizat că i-a spus colegului său că deşi a încercat, nu poate susţine în mod public concluzia la care a ajuns dr. Ring.

Dar în ce constă această şocantă concluzie? Un indiciu ar putea fi însuşi titlul — „Proiectul Omega”. Omega este ultima literă a alfabetului grecesc, un simbol al sfârşitului.

Ne-ar putea ajuta cuvintele lui Reg din Leeds, care a văzut extratereştri pentru prima dată în timpul întâmplării amintite mai

sus.. Era copia fidelă a cuvintelor pe care Gary (vi-l mai amintiţi?) — extraterestrul autodeclarat — mi le spusese la telefon cu doar câteva zile înaintea răpirii lui Reg. Amândoi se referiseră la formula (biblică) „Eu sunt alfa şi omega" (adică începutul şi sfârşitul).

Detaliu interesant, Jim pretinde că extratereştrii i-au spus în timpul operaţiei făcute de stomatolog că viaţa este ca un cerc (adică fără început şi fără sfârşit) şi că el trebuia să ajute omenirea să sfărâme lanţurile.

Ţinând seama despre ce este vorba, v-aţi dat seama, probabil, de ironia pe care o ascunde numele omului de ştiinţă care a dezvăluit asemănările dintre EPM şi răpirile în spaţiu. Ce nume i s-ar fi potrivit mai bine decât *Ring* (Inel)?

Fie că se înşeală sau nu, Ken Ring spune că nu trebuie să facem o alegere între imaginaţie şi realitate când încercăm să găsim explicaţii pentru EPM sau pentru răpirile în spaţiu. El crede că acestea aparţin unei a treia dimensiuni — pe care el o numeşte *imaginală*[2] — un fel de dimensiune spirituală pe care numai puţini dintre noi avem şansa să o trăim.

Odinioară, spune el, ne era tuturor mai uşor să ajungem la ea; astăzi, probabil, doar şamanii o mai pot atinge. Metafizica acestei realităţi imaginabile este locul în care poţi înţelege cele mai adânci adevăruri esoterice cunoscute în lume — cele cu privire la viaţă şi la moarte, la real şi nereal, atemporal şi etern. Este locul în care alfa se contopeşte cu omega, unde mintea este atotputernică, unde ceea ce vrei să fie real *este* real.

Se aseamănă, oarecum, cu concepţia mea despre acea stare dintre trezie şi vis pe care am descris-o în cartea mea *Sixth sense* (Al şaselea simţ) (Robert Hale, 1988). Am susţinut că era ca o zonă încă neexplorată între realitate şi imaginea din oglindă a visului lucid. În starea în care apar visele lucide, universul imaginar al viselor este modelat de minte, care este însă conştientă de locul unde se află şi de ceea ce face. Am norocul de a avea şi cu astfel de vise lucide (cum au cam unul din cinci oameni). Sunt aventuri extraordinare.

La trezirea din starea visului lucid, mintea domină în continuare, numai că peisajul modelat nu mai este imaginar, ei real.

Probabil că cele două concepte se contopesc în dimensiunea *imaginală* descrisă de dr. Ring, în care au loc toate aceste întâmplări fantastice.

El consideră, de asemenea, că incredibila explozie din ultimul timp a acestor fenomene este un fel de EPM globală. Eu aş spune mai degrabă că modul de a gândi al oamenilor trece printr-o revoluţie spirituală —, poate, printr-o adolescenţă metafizică. Nu este exclus ca numeroasele imagini ale unei catastrofe iminente regăsite în timpul unei răpiri în spaţiu să fie imagini simbolice ale transformării, mai

degrabă decât ale unei realităţi de care se tem martorii.

Dr. Ring crede că cei care au trecut prin EPM sau au fost răpiţi în spaţiu sunt predecesorii viitorului tip al umanităţii, prototipul oamenilor noii ere *(New Age)*. Percepţiile lor extrasenzoriale, orientarea lor spirituală şi întâlnirile vizionare cu alte forme de viaţă nu sunt halucinaţii lipsite de sens — aşa cum susţin scepticii —, dar sunt mai mult decât întâlniri cu marţieni. Oricât de multiple ar fi implicaţiile acestui fenomen, el are puţine consecinţe asupra noastră, ca oameni. Dr. Ring crede că aceste viziuni catastrofale sunt durerile facerii unor oameni noi, mai buni — un fel de superindivizi (sau oameni Omega, cum îi numeşte).

V-aţi dat seama, fără îndoială, că oamenii Omega şi copiii din stele sunt două nume ale aceluiaşi concept de bază. Iar dacă ceea ce noi trăim are în mare măsură un caracter alegoric, şi se pare că aşa stau lucrurile, atunci unele aspecte care nedumereau în legătură cu povestea copiilor din stele încep să capete sens.

Este firesc ca toţi copiii din stele să se simtă „străini" de lumea în care trăiesc — pentru că, într-un fel, aşa şi sunt. Se vor crede, bineînţeles, misionari — pentru că, repet, acesta este rolul pe care trebuie să-l joace. Ei duc dorul dimensiunii imaginale atunci când îşi pierd contactul cu aceasta, pentru că doar acolo se simt ca acasă. Valorile pe care ei le recunosc sunt cele care apar ca importante pentru această nouă specie de oameni, aflată acum în stadiul de embrion, şi astfel imaginea experimentelor genetice făcute de entităţile înalte prin folosirea unor oameni selectaţi pentru a crea o rasă nouă şi mai bună, capătă o frumuseţe simbolică. Aceste viziuni ale experimentelor extratereştrilor exprimă exact imaginea naşterii şi regenerării rasei umane.

Dacă raţionamentul dr. Ring este corect, ar trebui să nu mai luăm în sens literal experimentele medicale ale extratereştrilor sau să căutăm dovezi că se nasc într-adevăr hibrizi. Apar oameni noi, în număr mare — copiii din stele încep să controleze lumea. Ei vorbesc aceeaşi limbă pe care au folosit-o toţi misticii — de la Iisus la Buddha şi până la cei răpiţi în spaţiu din zilele noastre. Ei exprimă un adevăr metafizic, folosind o superbă imagistică picturală. Răpirile în spaţiu sunt parabolele anilor '90.

Ar trebui să le căutăm semnificaţia dincolo de false iluzii şi să admitem că nu contează, de fapt, dacă martorul A s-a aflat „cu adevărat" în interiorul unei nave extraterestre, iar apoi a fost trimis acasă cu misiunea de a schimba lumea. Lăsaţi la o parte navele, nu vă mai gândiţi la extratereştri şi concentraţi-vă asupra mesajului care este în spatele vorbelor.

Atâta vreme cât ceva minunat se întâmplă, ce contează cât este de concret? Ascultaţi-vă gândurile, nu creierul. Urmaţi-vă sufletul, nu

cartea de instrucţiuni ale unei logici sceptice. Şi atunci veţi înţelege.

14. Cetăţeni ai Cosmosului

Dr. Leo Sprinkle este un om extraordinar: el este psiholog, cercetător în domeniul OZN, pionier al mişcării „New Age” şi, după cât se pare, copil din stele.

În 1968 el a fost contactat de Universitatea din Colorado, care la vremea respectivă avea un contract cu guvernul de a investiga fenomenul OZN. Rezultatul a fost un infamant *Condon Report* (numit astfel după şeful echipei, fizicianul atomist dr. Edward Condon). Acest raport avea să marcheze un moment important în studiul OZN.

Echipa Condon voia ca Sprinkle să facă o analiză psihologică a unui ofiţer de poliţie din Ashland-Nebraska; acesta pretindea că, în decembrie 1967, a văzut un OZN care în toiul nopţii se conectase la firele de înaltă tensiune. Ofiţerul a făcut un proces-verbal cu cele întâmplate, iar Sprinkle a acceptat cu plăcere să ajute la aflarea adevărului.

Acest ofiţer, Herb Schirmer, s-a dovedit a fi un cetăţean sincer şi onest. Toţi îl susţineau — prietenii, vecinii, şeful său. Sprinkle a constatat că ofiţerul de poliţie era sănătos din punct de vedere mintal, fapt dovedit de echipa sa, care l-a supus la o serie de teste psihologice — toate cele cunoscute la vremea respectivă. Chiar el, ofiţerul de poliţie a cerut un test cu detectorul de minciuni, pe care l-a trecut fără ezitare, fapt care indica încrederea sa deplină în cele spuse.

Pe atunci, experimentele hipnotice făcute de Betty şi Barney Hill erau încă recente, aşa încât Sprinkle a decis să-l supună pe martor şi regresiei hipnotice. Rezultatul a fost descrierea unei răpiri de către „nordicii” cu feţe palide (acum tipică, dar pe atunci aproape unică), în cadrul căreia, între altele, entităţile extraterestre i-au relatat lui Schirmer despre încercările lor de a analiza opţiunile în vederea efectuării unor teste privind modul de reproducere al oamenilor.

La vremea respectivă, cele înregistrate păreau un nonsens, dar astăzi se încadrează perfect în context.

Ofiţerul de poliţie nu pretindea că acele experimente au avut loc. Ca şi alţi câţiva martori care au adăugat câte ceva la imaginea generală, el s-a referit la „analiza” extratereştrilor în problema respectivă. Experimentul în sine se pare că s-a declanşat mai târziu, într-o succesiune bine pusă la punct, care ar fi fost imposibilă dacă aceste povestiri ar fi fost doar halucinaţii disparate sau fantezii ale unor indivizi oarecare.

Nu trebuie să ne surprindă faptul că dr. Sprinkle l-a declarat sănătos pe Schirmer. În schimb, cercetătorii grupului Condon nu au fost de aceeaşi părere. Ei au cheltuit mult şi au irosit doi ani de

investigaţii, analizând doar 60 de cazuri, dintre care o treime au rămas nerezolvate, uneori ajungându-se la concluzii pozitive incredibile. Dacă într-un caz totul indica prezenţa reală a unui OZN, în altul ajungeau la ideea că fenomenul OZN este atât de rar, încât nimeni nu-l mai descrisese până atunci. Şi aşa mai departe. Luminile de pe cer şi fotografiile îndoielnice au fost însă prezentate într-o dare de scamă de 500 000 de cuvinte. Cazul lui Schirmer s-a rezumat la două pagini, iar mărturiile despre răpirile în spaţiu care au declanşat studiul nici măcar n-au fost abordate, tema fiind respinsă în mod înşelător în patru cuvinte: „S-au adăugat noi informaţii".

Dacă, la suprafaţă, concluziile arătau că sunt dovezi clare în legătură cu existenţa OZN-urilor, ele au fost în mod deliberat evitate pe parcurs (poate de aceea proiectul a necesitat — şi a beneficiat — de mai mulţi bani pentru a-şi extinde cercetările, mai ales că tot nu se descopereau lucruri deosebite). De fapt, concluzia finală a lui Condon era că studiile despre OZN-uri sunt o mare pierdere de vreme.

Cazul lui Schirmer făcea parte din acele două treimi pe care Condon nu le-a considerat „de neexplicat". Motivul nu era, totuşi, că cercetătorii reuşiseră să-l explice. Au fost însă prea laşi, susţinând că lipseau dovezile fizice de sprijin, deci nu putea fi privit ca o probă ştiinţifică.

De fapt, o dovadă fizică exista — e vorba despre un fragment metalic găsit la locul respectiv. Dar pentru că nu l-au putut lega în mod concludent de OZN, şi pentru că (deşi nu au spus-o niciodată) povestea poliţistului era prea greu de crezut ca să fie luată în serios, au ignorat pur şi simplu această probă solidă.

Aşa s-au petrecut lucrurile la prima înfăţişare a ştiinţei cu misterul copiilor din stele, iar contribuabilul american a plătit ca de obicei.

Din fericire, dr. Leo Sprinkle nu s-a lăsat aşa uşor păcălit. A început să studieze fenomenul. În 30 de ani, se poate spune că a cercetat mai multe victime ale răpirii în spaţiu decât oricine altcineva în întreaga lume — în jur de 350, după cât se ştie.

Opiniile sale sunt fascinante, mai ales că el abordează problemele altfel decât majoritatea ufologilor americani. Spre deosebire de aceştia, care încearcă cu disperare să descopere secretele medicale ale extratereştrilor rău intenţionaţi, dacă nu chiar malefici, Sprinkle susţine că din dovezile adunate, ei apar într-o lumină pozitivă. El afirmă chiar că martorii nu sunt victime, ei puţinii aleşi să fie cetăţeni cosmici. E o idee interesantă, având în vedere cele evidenţiate în cuprinsul acestei cărţi.

Încă din 1980, în fiecare an, la Laramie, în cadrul Universităţii Wyoming, el îi reuneşte pe aceşti martori la „convenţia din Munţii Stâncoşi". Vigoarea emoţională a atâtor potenţiali copii din stele

adunaţi la un loc creează o energie spirituală extraordinară şi contribuie probabil la confirmarea teoriilor sale.

Totuşi, ca şi mine, Leo Sprinkle a trebuit să înfrunte amintiri stranii din trecut. El a încercat să le înţeleagă cu ajutorul unui coleg terapeut şi a ajuns la concluzia că şi el a fost contactat. Era şi el un pion în imensul joc de şah care este realitatea OZN.

Leo Sprinkle a văzut OZN-uri în Boulder, Colorado, oraşul în care mai târziu va lucra echipa Condon. Asta s-a întâmplat în 1949 şi 1956. Dar când a revenit, prin regresie hipnotică, la vârsta de 10 ani, Sprinkle a retrăit o întâmplare ciudată, petrecută la bordul unui OZN, unde se afla lângă un „nordic" înalt. Creatura i-a spus că trebuie să obţină rezultate bune la şcoală, pentru că atunci când va fi mare, va avea de îndeplinit sarcina de a-i ajuta pe ceilalţi să-şi continue drumul către scopul lor în viaţă. Între timp, Sprinkle a absolvit facultatea şi studiile post-universitare, devenind psiholog, ceea ce este şi astăzi.

Nu are prea mare importanţă dacă acea imagine regresivă era alegoria unui vis sau o amintire uitată a unei răpiri în spaţiu. Dar a devenit cu siguranţă motivaţia care l-a împins pe psiholog să-şi joace rolul — aşa cum mulţi alţii, numiţi de noi „copii din stele", au fost pregătiţi din timp, adeseori fără să-şi dea seama, ca să-şi urmeze propriul destin, unic în felul său. Complexitatea planului aflat în spatele acestor date este cu adevărat extraordinară.

Leo Sprinkle are o părere foarte hotărâtă în legătură cu cele ce se întâmplă, datorită experienţei proprii, dar şi celor destăinuite de atât de numeroşi copii din stele cu care a intrat în contact. În 1990, la *International Forum of New Science,* în Colorado, el a precizat că acceptarea evidenţei este un proces treptat. Experienţa în domeniu ne-a demonstrat aceasta în mod clar.

Dacă, la început, luminile de pe cer erau un subiect tabu, la sfârşitul anilor '40 ele au fost acceptate. Nici în existenţa OZN-urilor nu a crezut nimeni până la jumătatea anilor 50. Apoi a urmat apariţia extratereştrilor — contestată până în 1954. De atunci, procesul continuă prin contacte cu extratereştri, până când va apărea altceva.

M-am gândit la Sprinkle şi la ideile sale, care dau sens unor aspecte ale problemei care m-a intrigat ani de zile. Fiecare sub-fenomen din domeniul OZN a apărut, a fost acceptat mai mult sau mai puţin, iar apoi a dispărut, fiind înlocuit de ceva mai nou, mai interesant.

De ce, spre exemplu, practic toate fotografiile, credibile, recunoscute, ale unor nave stranii, sunt de acum 30-40 de ani? Doar numărul proprietarilor de aparate foto s-a triplat din 1955, calitatea acestor aparate şi a tehnicii fotografice s-a îmbunătăţit mult! Am văzut probe fotografice zi de zi, şi cazuri mai deosebite ca cel al lui McMinnville din Oregon (1950) sau cel din insula Trindade, Brazilia

(1957), în timp ce ulterior totul a dispărut cu desăvârşire. De ce?

Dacă credeţi că aceste puţine cazuri recunoscute s-au dovedit a fi false (în ciuda disputelor în jurul lor) şi că acum cercetătorii au metode mai bune şi nu mai sunt atât de uşor de înşelat, greşiţi. Pentru că nimeni nu mai încearcă nici măcar să-i păcălească. Având în vedere cât de uşor pot fi „confecţionate" şi cât interes stârnesc OZN-urile în zilele noastre, ar trebui să fim bombardaţi cu nenumărate imagini ale unor nave bizare — fie reale (aşa cum au fost întotdeauna), fie contrafăcute. Faptul că ele pur şi simplu întârzie să apară demonstrează că fenomenul în sine a suferit o schimbare radicală.

Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte situaţiile fantastice. Apar, devin clişee, iar în momentul în care sunt acceptate, dispar pur şi simplu. Nu mai auzim despre extratereştri care să aterizeze şi să ia mostre de pietre, aşa cum facem noi. În zilele noastre, aproape că nu mai e nicio răpire în spaţiu fără examinare medicală. Toate acestea demonstrează că, o dată ce acceptăm un fenomen, planul evoluează şi începe o campanie de îndopare a omenirii cu informaţii — în cea mai delicată manieră posibilă.

Este adevărat că s-ar putea să acţioneze şi factori psihologici şi sociali — dar e doar un mod gradat de a ne face să înţelegem că există, în mod indubitabil, o forţă nepământeană care vrea să se facă înţeleasă, iar cercetătorii o ignoră încă.

Dacă am înţeles bine spusele lui Leo Sprinkle, el consideră, ca şi mine, că este vorba despre un „program educaţional", care trebuie absolvit an cu an, clasă cu clasă. „Am avut în vedere — spune Sprinkle — posibilitatea ca activitatea OZN-urilor să fie o parte a unui program educaţional, cu rolul de «a ne racorda la modul cosmic de gândire» şi de sprijinire a omenirii spre a învăţa mai multe despre îmbinarea «ştiinţei» cu «spiritualitatea»". Cu alte cuvinte, după părerea mea, el susţine, şi dacă mă înşel cu susţin oricum, că scopul principal al acestui program este persuasiunea graduală şi integrarea gândirii omeneşti într-o formă a conştiinţei mai profundă şi mai spirituală. Sprinkle crede că aşa au acţionat şi primii extratereştri veniţi aici, care au iniţiat acest program.

Planul lor nu include aterizarea pe peluza din faţa Casei Albe la 5 minute după intrarea în galaxia noastră, rostirea unei formule de salut şi provocarea aviaţiei americane. Este un plan mult mai subtil şi (după părerea lor) mai eficient de ajutorare a rasei umane pentru a se face mai bună. Pun în faţa noastră noi rebusuri, ne fac să ne confruntăm cu noi provocări, ne testează cu exerciţii interactive, folosind toate acestea cu scopul de a ne schimba modul de a gândi.

Ca profesoară, am învăţat ceva fundamental, şi anume, că dacă vrei ca nişte copii să înveţe ceva care depăşeşte nivelul lor de înţelegere şi care poate nici nu-i interesează, atunci ultimul lucru pe

care trebuie să-l faci este să le spui să stea cu mâinile la spate şi să înveţe pe dinafară ce le predai. Rezultatul unei astfel de metode va fi împotrivirea şi ignorarea celor predate şi, din partea multora, incapacitatea de a înţelege ceva.

Ce este de făcut? Cea mai bună metodă pedagogică ar fi de a-i iniţia treptat în adevărurile descoperite de marii gânditori şi de pionierii ştiinţei — pas cu pas, la nivelul lor, nu al tău şi de a avansa doar în momentul în care devine evident că au înţeles tot ceea ce au aflat. Mai mult, predarea unor lucruri abstracte şi neinteresante pentru ei se va face prin prezentarea unor exemple relevante care să le capteze atenţia. E mult mai uşor să înveţi ceva ce-ţi place — pentru că atunci acumularea substratului de informaţii se va face mai uşor.

În acest scop, am folosit chiar OZN-urile. Voiam să le predau câtorva copii de 12 ani noţiuni de meteorologie; am discutat cu ei despre OZN-uri şi i-am făcut să se gândească dacă anumite fenomene meteorologice ar putea explica unele apariţii de OZN. Erau atât de interesaţi de povestirile cu OZN-uri, încât lecţia le-a plăcut şi aproape că nu şi-au dat seama că le vorbisem mai mult despre meteorologie decât despre OZN-uri.

Sunt aproape sigură că întregul mister al contactului cu extratereştrii este o uriaşă activitate didactică la care participă întreaga omenire. Lecţiile sunt predate într-o manieră colorată cu probleme fascinante care ne stimulează imaginaţia. Ei ne fac să ne punem întrebări şi ne forţează să trecem peste realitatea limitată imediată, care ne încorsetează.

S-ar putea ca tot ce vedem noi — detalii ale experimentului — să fie doar o mică parte din întreg. Ceea ce contează cu adevărat sunt schimbările care se produc treptat în interiorul nostru. O adaptare majoră a conştiinţei omenirii este produsă prin contactul cu extratereştrii, iar noi nici nu realizăm cât de importante sunt lecţiile pe care le percepem ca pe o călătorie.

Se spune că un medicament e mai uşor de înghiţit cu o linguriţă de zahăr — aşa cum i-a spus şi Gary lui Peter Warrington, în 1976, — iar întreg fenomenul ar putea decurge tocmai astfel. Ar fi ca acadeaua care ni se dă pentru a ne abate atenţia de la lucruri mai puţin plăcute, dar foarte importante pentru viitorul planetei.

Am folosit cu regularitate cuvântul „extratereştri” în această carte, deşi nu era, poate, cel mai potrivit. Suntem siliţi să ne gândim la nepământeni de tipul căpitanului Kirk, călătorind în nava lui stelară şi venind pe Pământ „să exploreze civilizaţii şi lumi noi, stranii şi să ajungă cu îndrăzneală acolo unde niciun extraterestru nu a ajuns până acum”.

E un concept uman, iar extratereştrii, dacă există, sunt orice, numai oameni nu. Vă amintiţi exemplul delfinului care a întâlnit

oameni de ştiinţă. Deşi am împărţit cu ei această planetă timp de milioane de ani, nu avem nici cea mai vagă idee despre modul de gândire a delfinilor sau despre organizarea lor. Ar fi o impertinenţă ridicolă din partea noastră să presupunem că am putea vreodată interpreta gândurile, intenţiile şi acţiunile vizitatorilor extratereştri, care s-ar putea să se afle în spatele programului educaţional sau, mai mult, în spatele misterului copiilor din stele.

Totuşi, continuăm să presupunem, din dorinţa arzătoare de a înţelege ceea ce este de neînţeles.

Amintiţi-vă că Universul este, după câte ştim noi, infinit. Nu are început, nici sfârşit, ei a fost, este şi va fi. Ce este în afara acestui imens spaţiu şi timp? Ne chinuim să definim imposibilul. Deşi nu suntem pregătiţi să rezolvăm aceste megaprobleme, totuşi ne luptăm să o facem. Ajungem la ideea unui spaţiu ce se mişcă în jurul unei axe, al unei sfere cu patru, cinci sau şase dimensiuni. Adevărul e că, deşi e ceva incredibil, ne face să ne simţim mai bine, căci măcar încercăm. Orgolioasă, omenirea nu acceptă că există lucruri pe care nu şi le poate imagina.

Acesta este, cred, motivul pentru care impunem condiţii umane misterului OZN. Dan Dare le dă nume extratereştrilor, OZN-urile lor au accesorii umane; totul este, probabil, prea mult pentru mintea omenească, pentru stocul de imagini vizuale ale minţii, şi de aici nevoia disperată de a învinui pe cineva de ceva. E foarte posibil ca toate acestea să aibă foarte puţine lucruri în comun cu realitatea extraterestră.

Aceasta este, mă tem, atât de diferită, încât nu o putem defini, tot aşa cum nu putem desena chipul lui Dumnezeu, deşi civilizaţiile au încercat dintotdeauna — iar rezultatul a fost un bătrânel cu barbă, plutind pe norişori pufoşi.

Când vechile civilizaţii insulare — cele din sudul Pacificului de exemplu — au intrat în contact cu tehnologia occidentală, au reacţionat la fel. Avioanele erau pentru ei „păsări mari” — nu doar prin nume, ci prin modul în care le vedeau. Creierul lor nu putea accepta maşinăriile zburătoare, aşa că nu le-au perceput ca atare. Ei văzuseră pe cer doar păsări, aşa încât descriau avioanele folosind caracteristici atribuite păsărilor. Acestea le schimbau literalmente înfăţişarea.

Şi nu se înşelau, aşa cum aţi crede. Ei nu erau opaci şi incapabili să vadă adevărul. Adevărul lor era tot atât de valid ca şi al nostru. Numai că era diferit de acesta.

Modul în care mintea omenească încearcă să înţeleagă şi să imagineze depinde de experienţele anterioare. Când apare ceva nemaivăzut, mintea nu poate decât să-l asemuiască unor lucruri cunoscute.

Cred că acum noi suntem în situaţia insularilor din sudul Pacificului. Contactul cu extratereştrii este ca cel al insularilor cu avioanele. Nu putem intui adevărata semnificaţie a acestui fenomen, deoarece se află dincolo de puterea noastră de înţelegere şi total în afara celor trăite până acum. Vedem deci ceea ce există deja în minţile noastre.

În trecut, OZN-urile erau considerate un fel de aeronave reprezentând o tehnologie mai avansată. OZN-urile moderne sunt nave spaţiale ştiinţifico-fantastice şi extraterestre pur şi simplu pentru că reflectă această aşteptare a societăţii contemporane.

Dar nimic din acestea nu reprezintă realitatea adevărată. Pierdem timpul vânând fantome şi încercând să aflăm dacă mesele din interiorul OZN-urilor sunt din metal, dacă feţele creaturilor sunt cenuşii sau de ce nu au lifturi între etaje. E ca şi când ai încerca să înţelegi ce este focul scriind tomuri întregi despre miile de forme ciudate pe care le vede mintea noastră în jocul flăcărilor. Ar putea să ne ajute să ne înţelegem mai bine, dar nu ne oferă nimic în legătură cu esenţa reală a focului. Şi totuşi focul este acolo, iar noi îl simţim. Numai că noi îi scăpăm semnificaţia şi ne pierdem în amănunte irelevante.

Cred că ar trebui să abordăm dovezile aşa cum fac cei care interpretează visele: să vedem semnificaţia dincolo de imagistică. Nu spun asta ca să minimalizez fenomenul, pe care de altfel îl consider foarte important. Fie că aceste contacte apar din interiorul nostru, prin mijlocirea unei dimensiuni imaginate, fie că se datorează unor forţe nepământene, pe care nu le putem înţelege, contactele există şi e sarcina noastră să încercăm să le descifrăm mesajul.

Cu o noapte înainte de a scrie acest ultim capitol, am avut un vis straniu. Era un vis, sunt foarte sigură, şi n-ar trebui să mă surprindă că am avut asemenea vis, căci m-am gândit la subiectul acesta timp de mai multe săptămâni, în timp ce scriam această carte. Dar cred că visul merită povestit, căutarea mesajului său fiind un exerciţiu interesant, fie şi numai pentru a vă demonstra punctul meu de vedere, şi anume, că ar trebui să ne concentrăm mai puţin asupra aspectului exterior, *hard,* şi probabil iluzoriu al fenomenului şi să ne îndreptăm atenţia asupra a ceea ce am putea numi aspectul *soft* al misterului OZN.

Aşadar, iată ce am visat în 1994, într-o noapte de aprilie.

***

Mă aflam undeva la ţară, pe câmp, privind cerul albastru. La un moment dat, un obiect sferic, cenuşiu, a apărut pe neaşteptate. Era,

bineînţeles, un OZN clasic.

Simţeam o dorinţă intensă de a-l cunoaşte — de a-l vizita — de a-i înţelege menirea, chiar de a locui acolo. M-am aflat apoi, dintr-o dată, în interiorul lui. O forţă necunoscută mă ridicase şi mă condusese în acel loc straniu.

Acum mă aflam în interiorul unei camere. Era mare şi rotundă, dar cu desăvârşire goală. Nu exista niciun fel de echipament. Nici creaturi. Nimic. Mă simţeam oribil — după atâta efort, după un risc atât de mare, ajunsesem nicăieri, fără să găsesc vreun răspuns.

Totuşi, în acelaşi timp, simţeam că în jurul meu sunt extratereştri. Erau peste tot, invizibili, şi totuşi aproape de mine. Încercam să intuiesc cum se produsese această situaţie confuză. Aş putea spune că era ca şi când s-ar fi aflat în cameră, dar într-o altă dimensiune, aşa încât, din punctul meu de vedere, nu erau acolo. Însă eu îi simţeam cum îşi văd de treabă şi mă ignoră.

Asta mă durea. Îi simţeam vorbind: „Ce facem noi nu te priveşte. Oricum nu ai putea să înţelegi”.

Probabil că arătam jalnic, fiind aşa de aproape şi totuşi departe de adevăr. Au încercat să mă înveselească, spunându-mi să privesc pe fereastra navei. Pluteam foarte jos, deasupra unui oraş, şi totuşi fiecare locuitor al lui îşi vedea de treabă, aparent fără să observe acel obiect uriaş care se afla deasupra acoperişurilor. Nu reuşeam să înţeleg şi am presupus că, pur şi simplu, nu se uitau în sus. Dar apoi am înţeles. Ei nu puteau să ne vadă deoarece noi ne aflam într-o realitate diferită de a lor. Din punctul lor de vedere, noi nu existam.

Entităţile (pe care nu le-am văzut niciodată cu adevărat) au încercat din nou să mă distragă, materializându-se o clipă în dimensiunea acelui oraş. Am văzut un bărbat ieşind dintr-o cârciumă, uitându-se în sus, la noi, cu o faţă înspăimântată, apoi răsucindu-se. Când s-a uitat peste umăr noi dispăruserăm, bineînţeles, iar el a dat din cap complet nedumerit. Ştiam că era într-o situaţie fără ieşire şi că aşa va rămâne toată viaţa. Nimeni n-ar crede spusele unui om care iese din cârciumă. Poate că, după un timp, nici el nu va mai crede. Dar preţ de o clipă a avut şansa de a vedea o realitate superioară. Doar că nu a fost capabil să înţeleagă ce i se întâmplă.

Mi-am dat seama imediat că mă aflam exact în aceeaşi situaţie. Cine să înţeleagă ce mi se întâmpla acum? E ca şi când ai încerca să determini pe cineva să trăiască visele tale. Nu va putea, căci visul era al tău.

Când am privit înapoi, extratereştrii se întorseseră în lumea lor de nicăieri, continuând ce aveau de făcut, indiferent ce. Fusesem un amuzament pasager — iar acesta nu era tocmai scopul lor principal. Ceea ce văzusem cu era doar un efect secundar al realităţii adevărate, care îşi continua drumul lângă mine, deşi îmi era, practic, imposibil să

o văd.

Apoi am ştiut că trebuie să mă întorc şi, într-o clipă, m-am aflat iar în locul din care plecasem, iar OZN-ul dispăruse. Simţeam ceva straniu, un amestec de emoţii — poate asemănător cu nostalgia: tristeţe, dezamăgire, entuziasm şi provocare. Pentru că ştiam că trebuie să împărtăşesc şi altora magia imposibilului.

Ca şi visul meu, cred că misterul întâlnirilor cu extratereştrii este un simbol — o temă asupra căreia meditǎm pentru a schimba şi a ridica nivelul nostru de înţelegere.

Nu vreau să sune mistic, dar poate aşa sună. Ceea ce simt cu nevoia să spun este că misterul există *pentru că* este un mister. El este purtătorul unui mesaj adresat direct sufletului. Ne provoacă şi ne chinuie conştiinţa noastră limitată, forţându-ne să privim în toate direcţiile, pentru a avea o percepţie şi mai largă.

Suntem transformaţi treptat în copii din stele sau, cum le spune Sprinkle, cetăţeni cosmici sau, aşa cum îi percepe Ring, oameni Omega. Nu contează cum îi numim. Important este să-i înţelegem.

Acest experiment există fără voia noastră, dar pentru noi. Ne înconjoară şi ne pătrunde, scăldând fiecare fiinţă raţională în parfumul realităţii adevărate. Lumea este un loc straniu, pe care majoritatea dintre noi nu îl putem înţelege întru totul, iar Universul este infinit mai straniu.

Acesta este mesajul pe care ni l-au adus. Urcăm treaptă cu treaptă către stele, iar sus, o lumină strălucitoare, aflată departe de noi, ne veghează. Nu ştim încotro mergem, nici de ce, dar această călătorie este inevitabilă, la fel ca şi viaţa însăşi.

Unii dintre noi îşi vor croi drumul pas cu pas. Alţii vor aştepta ca valul să-i ridice tot mai sus, spre ţintă. Câţiva vor urca treptele pe sărite, fără să aibă răbdare ca mecanismul să-i ducă la viteza potrivită. Poate vor aluneca şi se vor întoarce brusc de unde au plecat, plătind preţul entuziasmului lor nesăbuit. Unii vor trebui să fie ajutaţi să ajungă totuşi undeva, săltaţi pe umeri şi duşi, căci sunt speriaţi ca un câine care nu poate să treacă strada.

Nu contează cum o vor face; fiecare în felul său unic. Vom ajunge cu toţii acolo în final, iar după ce vom fi ajuns, s-ar putea ca bucuria să fie de scurtă durată. Căci suntem abia la primul etaj al unei clădiri foarte înalte.

Anexă. Eşti copil din stele?

Copiii din stele pot fi printre noi. Chiar tu ai putea fi unul dintre ei. Soţia sau soţul tău, sau unul dintre copii. Cum putem ştii?

Nu există nicio modalitate sigură, dar există elemente care trebuie avute în vedere, dacă vrei să afli. Care sunt acestea?

Citeşte cu atenţie aceste întrebări. Nu răspunde la întâmplare, nu răspunde afirmativ dacă nu eşti sigur sau doar pentru că ai vrea să fii un copil din stele. Ai grijă — s-au luat măsuri de precauţie, pentru ca să nu te poţi înşela!

Îţi sugerez să nu răspunzi singur la aceste întrebări. Dacă vrei să descoperi adevărul, roagă soţia, soţul sau copilul să o facă, evită să foloseşti singur chestionarul, pe cât posibil.

Dacă ai curaj, poţi să ceri cuiva apropiat să completeze răspunsurile tale sau să ceri unei persoane de încredere să o facă pentru tine.

Noroc!

1. Ai fobii neobişnuite, cum ar fi teama de anumite culori sau reacţionezi ciudat la anumite cuvinte?
2. Când conduci un vehicul sau când mergi pe jos, există vreo zonă pe care o eviţi, ocolind mult, chiar dacă nu ştii exact de ce faci asta?
3. Ai văzut vreodată ceva de care eşti aproape sigur că era un OZN? Dacă da, de câte ori?
4. Ai visat OZN-uri şi extratereştri?
5. De obicei visezi în culori şi îţi aminteşti cel puţin două sau trei vise în fiecare noapte? Ai visat vreodată că pluteşti, zbori sau visezi cu ochii deschişi?
6. Citirea unor cuvinte îţi provoacă sentimente neobişnuite? Ce fel de sentimente?
7. Ai dovedit interes brusc pentru spaţiu, ecologie, antichitate, fenomene paranormale, mare, misticism sau fântâni?
8. De la ce vârstă datează cea mai veche amintire a ta, pe care o pot confirma şi alţi membri ai familiei?
9. Când erai copil, ţi s-a întâmplat vreodată să vezi sau să vorbeşti cu familia ta despre creaturi ciudate sau lumini stranii care au apărut în dormitorul tău?
10. Când aveai între trei şi zece ani credeai că dulapul poate să se mişte şi chiar să îţi vorbească?
11. Te interesează sau îţi plac poezia, literatura, şahul,

jocurile logice sau arta?

12. Ţi s-a întâmplat vreodată să nu-ţi poţi aminti cum şi unde ai trăit ultima jumătate de oră, despre care nu mai ştii nimic?

V-aş ruga să-mi trimiteţi răspunsurile dumneavoastră. O puteţi face şi anonim; dacă doriţi, puteţi răspunde doar la o parte dintre întrebări. Dar vă rog să indicaţi vârsta, sexul şi dacă răspunsurile le-aţi pregătit singur sau nu.

De asemenea, vă rog să mă contactaţi şi să descrieţi propriile întâlniri cu OZN-uri sau extratereştri (dacă doriţi, demersul poate rămâne confidenţial). Dacă doriţi să contactaţi un cercetător de încredere, pentru a înţelege mai bine ce vi s-a întâmplat, anunţaţi-mă.

Jenny Randles, C/O 37 Heathbank Road, Stockport, Cheshire, England SK 3 OUP

Bibliografie

Cărţi scrise de autoare:

UFOs: A British Viewpoint (with Peter Warrington), Robert Hale, 1979
The Pennine UFO Mystery, Grafton, 1983
UFO Reality, Robert Hale, 1983
Science and the UFOs (with Peter Warrington), Blackwell, 1986
Sixth Sense, Robert Hale, 1987
Abduction, Robert Hale, 1988
Mind Monsters, Aquarian, 1990
Crop Circles: A Mystery Solved (with Paul Fuller), Robert Hale, 1993
Aliens: The Real Story, Robert Hale, 1994

Alte cărţi privind subiectul tratat:

Dr Carl Jung, *Flying Saucers: A Modern Myth,* Routledge, 1959
Dr. E. Condon (ed), *Scientific Study of UFOs,* Bantam, 1969
Dr Ray Moody, *Life After Life,* Bantam, 1975
Ray Fowler, *The Andreasson Affair,* Prentice-Hall, 1979
Keith Basterfield, *UFOs: The Image Hypothesis,* Reed, 1980
John Fuller, *The Interrupted Journey,* Souvenir, 1980
Ray Fowler, *Andreasson Affair: Phase Two,* Prentice-Hall, 1982
David Hufford, *Terror That Comes by Night,* Univ. of Penn., 1982
Budd Hopkins, *Missing Time,* Merak, 1982
Ruth Montgomery, *Aliens Among Us,* Ballantine, 1985
Whitley Strieber, *Communion,* Century, 1987
Budd Hopkins, *Intruders,* Random House, 1987
John Spencer, *Perspectives,* McDonald, 1989
Ray Fowler, *The Watehers,* Bantam, 1990
Dr Kenneth Ring, *The Omega Project,* Morrow, 1992
Dr David Jacobs, *Secret Life,* Fourth Estate, 1993

COPIII DIN STELE

Incredibila ipoteză pe care o dezbate această carte este aceea că printre noi există oameni, ale căror origini pot să nu fie umane. Unii dintre ei cred că nu s-au născut pe această planetă şi că au fost trimişi aici într-o perioadă critică pentru a ajuta omenirea. Alţii cred că au fost folosiţi într-un program planetar pentru a produce, pe cale genetică, supra-oameni.

Cele de mai sus sună, într-adevăr, ca o poveste absurdă de science-fiction, dar atât ipoteza cât şi dovezile aduse în sprijinul ei au fost verificate. Singura problemă rămasă este modul în care le interpretăm.

Autoarea, Jenny Randles, o cercetătoare recunoscută pentru obiectivitatea sa, a realizat o sinteză care, probabil, vă va intriga în aceeaşi măsură, zdruncinându-vă prejudecăţile. Reunind argumentele pro şi contra, ea ne avertizează că trebuie să avem în vedere o ipoteză extraordinară: s-ar putea ca aici, pe Pământ, să existe copii din stele... iar tu ai putea fi unul dintre ei.

Copiii din stele
0100011344B2
Librăria Mihai Eminescu
PREŢ LEI 13.08

POLIMARK
Bucureşti, tel/fax 231 3026
ISBN 973-9302-11-4

Observații

[←1]

Aici şi în continuare, asteriscul indică folosirea unui pseudonim, doar dacă nu se face altă menţiune.

[←2]

Termenul englezesc *imaginal* provine, conform *Webster's Encyclopedic Unabridget Dictionary of the English Language* (1994), din *imago*, un concept de bază al psihanalizei. (Nota red.)